

โครงการเสนอแนะศูนย์ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล
MARINE ECOTOURISM CENTER

นางสาวสุรฉรรร กุลศิริวิวัฒน์

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตรปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต
ภาควิชาสถาปัตยกรรมภายใน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2543 - 2544

เลขที่.....
เลขทะเบียน 41038
วัน, เดือน, ปี 12 S.A. 2544

b.....
i.....

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต(สถาปัตยกรรมภายใน)

คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

(ผศ.เอกพงษ์ จุลเสณีย์)

คณะกรรมการการสอบวิทยานิพนธ์

ผศ. เอกพงษ์

อาจารย์พรชัย

อาจารย์สมศักดิ์

อาจารย์นพปฎล

อาจารย์นิรมล

จุลเสณีย์

บุญชัยวัฒนา

แยมพราย

สุวิจันานนท์

แยมพราย

ประธานกรรมการ

รองประธานกรรมการ

กรรมการ

กรรมการ

กรรมการและเลขานุการ

อาจารย์ที่ปรึกษา

(อาจารย์นพปฎล สุวิจันานนท์)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์

โครงการเสนอแนะศูนย์ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล
MARINE ECOTOURISM CENTER

ชื่อ

นางสาวสุรณรร กุลศิริวิวัฒน์

ภาควิชา

สถาปัตยกรรมภายใน

คณะ

สถาปัตยกรรมศาสตร์

ปีการศึกษา

2543 - 2544

บทคัดย่อ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นรูปแบบหนึ่งของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่มุ่งเน้นให้นักท่องเที่ยวตระหนักถึงคุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติหรือทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะของแหล่งท่องเที่ยว ได้สัมผัส เรียนรู้ หรือได้รับประสบการณ์จากสภาพแวดล้อมธรรมชาติโดยตรง รูปแบบของสิ่งอำนวยความสะดวกที่เกิดขึ้นทั้งตัวสถาปัตยกรรม สถาปัตยกรรมภายในและภูมิทัศน์โดยรอบล้วนส่งผลโดยตรงต่อแหล่งท่องเที่ยวเหล่านั้น การศึกษาเพื่อการออกแบบศูนย์ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลให้กลายเป็นสื่อกลางในการเรียนรู้และการปฏิบัติตนของนักท่องเที่ยวที่มีต่อธรรมชาติ เพื่อธรรมชาติจะได้อยู่อย่างยั่งยืนตลอดไป

วิธีการวิจัย

1. ศึกษานโยบายของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ลักษณะการดำเนินงานและรายละเอียดของโครงการ
2. ศึกษาความต้องการพื้นฐาน พฤติกรรมและจำนวนของผู้ใช้โครงการที่ประกอบขึ้นเป็นศูนย์ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล
3. ศึกษาลักษณะของท้องถิ่นลักษณะที่ตั้งของโครงการสาธารณูปโภคที่รองรับ รวมถึงชุมชนและวัฒนธรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น
4. ศึกษาถึงรูปแบบและปัญหาของโครงการและโครงการเปรียบเทียบกับเพื่อนำมาวิเคราะห์และปรับใช้ตามความเป็นจริง
5. ศึกษาแนวทางการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

สรุปผลการวิจัย

1. ชิดความสามารถของที่ตั้งในการรองรับผู้เข้าใช้โครงการและพฤติกรรมของธรรมชาติภายในระบบนิเวศ การออกแบบจะต้องรักษาไว้ซึ่งพฤติกรรมของธรรมชาติและทรัพยากรอันเป็นเอกลักษณ์ตามนโยบายการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
2. ข้อจำกัดของระยะเวลาในการเข้าใช้โครงการ ข้อจำกัดของสาธารณูปโภคต่างๆรวมถึงการเดินทางการขนส่ง เหล่านี้เป็นปัญหาสำคัญในการออกแบบและแก้ไขเพื่อให้ตอบสนองความวัตถุประสงค์โครงการอย่างสูงสุด
3. การสื่อความรู้สามารถแสดงออกทางงานออกแบบสถาปัตยกรรมภายใน ที่ถ่ายทอดให้ผู้เข้าใช้โครงการรับรู้และเข้าใจและปฏิบัติตามได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อเสนอแนะ

1. การออกแบบควรคำนึงถึงศักยภาพและขีดจำกัดของพื้นที่ในการรองรับสิ่งอำนวยความสะดวก อย่างละเอียดเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างถูกต้อง ไม่ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมธรรมชาติ
2. ควรคำนึงถึงผลทั้งทางตรงและทางอ้อมของการพัฒนาอันเป็นผลมาจากการออกแบบ ต่อความเป็นอยู่ที่ดีของมนุษย์และระบบธรรมชาติ สร้างสรรค์สิ่งที่มีคุณค่าในระยะยาวและไม่สร้างปัญหา , ผลักภาระในการบำรุงรักษา การบริหารจัดการ ตลอดจนปัญหาด้านความปลอดภัย ให้กับคนในรุ่นหลังที่ต้องรับผิดชอบดูแล
3. สนับสนุนให้มีการใช้ทรัพยากรในการพัฒนาอย่างคุ้มค่า มีการใช้พลังงานอย่างประหยัด
4. ตระหนักเสมอว่าไม่มีสิ่งใดที่สร้างขึ้น โดยมนุษย์จะคงอยู่ได้อย่างยั่งยืนและการออกแบบไม่สามารถแก้ปัญหาในทุก ๆ เรื่อง ดังนั้นจึงไม่ควรที่จะออกแบบเพื่อจะเอาชนะ และ / หรือควบคุมธรรมชาติ หากแต่ควรปล่อยให้ธรรมชาติเป็นแม่แบบหรือผู้ชี้นำการออกแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำนำ

การท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ เมื่อเราก้าวเข้าไปในแหล่งท่องเที่ยวสิ่งเดียวที่เราควรเก็บกลับมา นั่นคือ ความทรงจำเป็นเหมือนสมุดภาพบันทึกเหตุการณ์ที่ดีเหล่านั้นไว้ และสิ่งเดียวที่เราควรจะเหลือทิ้งไว้คือ คงความเป็นอยู่เดิมเหล่านั้นไว้ เพื่อ... วันข้างหน้า เราจะกลับมา กลับมาพร้อมรอยยิ้มที่ซึ่งเห็นภาพเก่าๆ ที่ไม่ได้เป็นเพียงแค่ความทรงจำ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้นำเสนอ โครงการศูนย์ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล ด้วยความหวังว่าจะให้แหล่งธรรมชาติที่เราไปเยี่ยมชมจะอยู่อย่างยั่งยืน ตลอดไป...

นางสาวสุรณรร กุลศิริวิวัฒน์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

แม้จะเหนื่อยเมื่อย่ำ ท้อแท้ หรือเกือบจมน้ำเพียงใด ก็ยังมีรอยยิ้มและกำลังใจจากใครมากมายที่ให้อยู่เสมอ
เมื่อวันนี้..... วันที่วิทยานิพนธ์เสร็จสิ้นลง ด้วยความซึ่งใจไม่ครี

ขอบคุณป้า แม่และโซ้ยโกว สำหรับทุกๆ สิ่งที่มีให้ ให้อิสรวิดา ให้อากาศ ให้ทุกอย่าง ขอบคุณนะคะ ... ขอขอบคุณ
อาจารย์ทุกท่าน ที่สั่งสอนให้ความรู้ตลอดมา ขอขอบคุณอาจารย์โต๊ะ ที่คอยเป็นที่ปรึกษา พุดคุยแนะนำสิ่งต่างๆ
และคอยช่วยเหลือให้ลูกศิษย์ที่แสนขี้เกียจคนนี้ มีงานส่งยามเช้าตางง แม้ว่าจะงานจะยุ่งเพียงใดก็ปลีกเวลาให้ได้เสมอ
ขอบคุณจริงๆ ค่ะ ... ขอขอบคุณอาจารย์ธรรณ์ ธีรารักษ์นาหวาสวัสดิ์ กับข้อมูลและข้อคิดเกี่ยวกับวิทยานิพนธ์ที่มีค่า
มาก ... ขอขอบคุณผู้ให้ความช่วยเหลือในข้อมูลต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ทุกท่าน ... ขอขอบคุณ เจ๊ไก่ เว้ง ตุ๊กตา ที่คอยถาม
ไถ่ข่าวคราวเสนอความช่วยเหลือ ขามขัดสน เคือนร้อนใจก็ไม่ทิ้งกัน ... ขอขอบคุณน้ำดา น้าวิศรุต น้าสาวใหญ่และน้า
ขังหนาน ที่ให้ที่อยู่และคอยช่วยเหลือ รับ - ส่ง เมื่อคราวไปเก็บข้อมูลทางใต้ ... ขอขอบคุณ พี่เล็ก พี่ข้าง พี่เหี่ยว เจ้า
หน้าที่ห้องภาควิชา สน. ที่คอยช่วยเหลือด้านเอกสารขอข้อมูลที่แม้จะเร่งด่วนยังไงก็คอยติดตามให้ทันเวลา และ
เสียงเจ๊อชแอ้วเอ๋อตกท่าย ... ขอขอบคุณโกขวิญ ที่คอยพูดคุย ทักท้วงท้วงติงและให้ความรู้ที่เป็นประโยชน์ มาตั้งแต่คิด
หัวข้อวิทยานิพนธ์ จนถึงพิมพ์ BOOK แม้จะทะเลาะกันบ้างเมื่อความคิดไม่ตรงกันแต่สุดท้ายก็ได้ความคิดที่ดีเสมอ
.... อันนี้ขาดไม่ได้ เพื่อนกิน เพื่อนเที่ยว เพื่อนที่คอยให้กำลังใจตามแบบฉบับ อยู่ด้วยแล้วสบายใจ ขอขอบคุณ นายโจ้ นาย
ปิ ที่คอยช่วยเหลือแม้จะไม่ประสีประสาด้านศิลปะแต่ก็ช่วยได้เยอะมาก มาก ที่ช่วยรับส่งของขวัญ และคอมพิวเตอร์
เมื่อโค้งสุดท้าย ขอขอบคุณอย่างยิ่ง ... ถ้าไม่ได้นายเบนซ์คนนี้ส่งส่ง THESIS จะคิด I ที่ช่วยให้ แปลนกับ TIVE มีสี
สวยงาม ... ขอขอบคุณนายขวัญที่คอยอดหลับอดนอนช่วยงานแบบร่างและงานต่าง ๆ ให้มีทันส่งอาจารย์ ... ขอขอบคุณ
นายเป็ยก นายทัช สองหนุ่มที่ไปไหนไปกัน เฮฮาตามประสา คือใจที่ได้เป็นเพื่อนกัน ... ขอขอบคุณพี่น้อง 5 คนของ
รหัส 50 ที่มองแล้วอนาคตก็คงจะมีอยู่แค่ 5 คนนี้ที่คอยดูแลกันและกันตั้งแต่ปี 1 ถึง ปี 5 จาก ที่ที่มานที่คอยบอกเล่า
เรื่องราวและประสบการณ์ที่เคยอดใจมา คอยดูแลให้คำปรึกษาที่ดีมาตลอดขอบคุณพี่หนานที่รัก ... พี่ผู้พี่ที่แสนดีคอย
ช่วยเหลือตลอดเอาใจใส่เป็นที่ซายที่แสนดี แม้จบไปแล้วก็มาช่วยให้วิทยานิพนธ์สำเร็จ ถ้าไม่มีพี่ก็ต้องแย่แน่
ขอบคุณพี่ผู้พี่ที่รัก ... น้องโจมและน้องวี ที่มาเป็นน้องรหัสที่น่ารัก ที่แอบหลับไปนี่คือนิ่ง ELEVATION ที่แสนสวย
ก็สำเร็จเหมือนเสกได้ ... ขอขอบคุณพี่สาวที่รักมากๆ พี่นายที่เรียนจบแล้วก็ไม่ไปไหนคอยชวนเวียนมาช่วยเหลือน้องคน
นี้ให้เรียนจนจบ ... ขอขอบคุณมือปืนรุ่นเยาว์น้องเป๊ะ รหัส 38 น้องพัฒน์ รหัส 06 น้องเลิฟ วจ. น้องดิง นต. ที่แอบหนีที่
รหัสมาช่วยงาน ช่วยได้เยอะเลย ขอขอบคุณ นายโบว์ สด. ที่สละเวลาทำโปรเจกมาช่วยงานให้มีทันส่ง ขอขอบคุณ
เพื่อนๆ สน .5 ที่เป็นเพื่อนที่ดีต่อกันมาตลอด เพื่อนบุทโทใหญ่ที่คอยช่วยเหลือและพูดคุยเวลาเหงาทำกับข้าวกินกัน
อย่างทุลักทุเลแต่รอระยะ ยง ดูน เอ หนี่นี่ แป้ง โป่ง เม็ด กุ้ง จีน จู๊ เบนจี้ เคย หนุ่ย เมฆ เล็ก เอ๋ฮิน เอ๋อว..... ชาว
บุทกลางที่คอยให้ความบันเทิงและคอยส่งเสียงหัวเราะดังลั่นบุทโท เมื่อยกขบวนกันมาเล่นเกมส์ที่บุทโท 4 เก้า ทำให้ได้
งานเพราะอดนอน(อืม) ก่อง โอ๊ค โต้ นอด โต้ง เม่น บิ๊ก เพื่อนร่วมบุทโท ต้น เต๋น โก๋ ป๊อปปี้ แก่ น้อง แหวท ทอม บ๊วย
กอล์ฟ วี เจียบ ที่คอยถามหากันไปกินข้าว ชื่อของเซเว่นคอนดัก คอยอยู่เป็นเพื่อนและให้คำปรึกษายามส่งแบบและ
พูดคุยน่ารัก , เพื่อนชาวบ้าน ที่ทำงานอยู่บ้านแต่ก็แวะมาทักทอยให้คำปรึกษาทันตลอด ปุ่ม ผิง โบว์ จินนา ออยชู หมี่
และที่สำคัญขอบคุณเพื่อนที่ขาดไม่ได้ เพื่อนที่คอยเป็นเพื่อนในทุกๆ เรื่องไปไหนด้วยกันด้วยความผูกพันและน้ำ
ใจที่มีให้กันมาตลอด กบ เหมียว นกและนก เป็ช เซอร์รี่ และขวัญที่อนที่ให้ได้มากกว่าความเป็นเพื่อน ... ขอขอบคุณ
คณะ ที่ให้ที่เรียนรู้อะไรและประสบการณ์กับความทรงจำที่ดี ... ขอขอบคุณ พี่ๆ น้องๆ ชาวสถาปัตย์ ... ขอขอบคุณบุทโท
ที่คอยให้ที่อยู่และทำงาน ... ขอขอบคุณน้องบิกกับเจ้าเหมียวน้อยที่คอยมีลูกน้อยแสนน่ารักให้เล่น ... สุดท้าย ขอขอบคุณ

หวาน ขอขอบคุณตัวเองที่ยังมีเรี่ยวแรงพอที่ทำให้ Thesis นี้สำเร็จลงด้วยดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

หน้าอนุมัติ

บทคัดย่อ

คำนำ

คำขอบคุณ

บทที่ 1 บทนำ

- 1.1 ความสำคัญและความเป็นมาของ โครงการ
- 1.2 เหตุผลสนับสนุนโครงการ
- 1.3 วัตถุประสงค์ของโครงการ
- 1.4 ขอบข่ายของโครงการ
- 1.5 ขอบเขตของโครงการ

บทที่ 2 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานที่ตั้งของโครงการ

- 2.1 ศึกษาปัจจัยที่ใช้ในการพิจารณาที่ตั้งโครงการ
- 2.2 การพิจารณาเลือกพื้นที่ตั้งโครงการ
- 2.3 การวิเคราะห์ที่ตั้งและสภาพแวดล้อมของพื้นที่ตั้งโครงการ
- 2.4 การวิเคราะห์ลักษณะอาคาร

บทที่ 3 การศึกษาโครงการ

- 3.1 การศึกษาความหมายของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลและลักษณะทั่วไปของโครงการ
- 3.2 การศึกษาโครงการเปรียบเทียบ
 - 3.2.1 สถาบันวิทยาศาสตร์ทางทะเล มหาวิทยาลัยบูรพา
 - 3.2.2 ศูนย์ชีววิทยา จ.ภูเก็ต
 - 3.2.3 รีสอร์ท

บทที่ 4 การวิเคราะห์โครงการ

- 4.1 ประเภทผู้ใช้โครงการ
- 4.2 พฤติกรรมและระยะเวลาในการใช้โครงการ
- 4.3 วิเคราะห์พื้นที่ใช้สอยจากองค์ประกอบของโครงการ
- 4.4 สรุปการประเมินพื้นที่ใช้สอยของโครงการ

บทที่ 5 เนื้อหาในการจัดแสดงนิทรรศการ

- 5.1 การจัดแสดงนิทรรศการ
- 5.2 เนื้อหาในการจัดนิทรรศการ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
- 5.3 เทคนิคการจัดแสดง
- 5.4 เนื้อหาในการจัดนิทรรศการชาวเลมอแกน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 6 ระบบสภาพแวดล้อม

- 6.1 การออกแบบสถาปัตยกรรม
- 6.2 ระบบบำบัดน้ำเสีย
- 6.3 ระบบกำจัดขยะ
- 6.4 วัสดุที่ใช้ในการตกแต่งและสร้างอาคาร
- 6.5 ระบบเครื่องปรับอากาศ
- 6.6 ระบบไฟฟ้าและการส่องสว่าง

บทที่ 7 สรุบทวิเคราะห์เพื่อนำเข้าสู่การออกแบบ

- 7.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของโครงการ (INTERACTION)
- 7.2 วิเคราะห์แผนภูมิ(BUBBLE DIAGRAM,FUNCTIONAL DIAGRAM)
- 7.3 การจัด ZONING .
- 7.4 CONCEPT DESIGN

บทที่ 8 ผลงานการออกแบบ

- 7.1 ผลงานการออกแบบ
- 7.2 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

บรรณานุกรม

ภาคผนวก

- ก. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
- ข. ข้อมูลพื้นฐานในการจัดนิทรรศการ
- ค. พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔
- ง. ข้อมูลพื้นฐานและข้อกำหนดในการก่อสร้างของอุทยานแห่งชาติ

บทที่ 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.1 ความสำคัญและความเป็นมาของโครงการ

การท่องเที่ยวของไทย ทำให้รายได้ของประเทศเพิ่มมากขึ้น การท่องเที่ยวในยุคปัจจุบันได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตผู้คนทำให้เวลากับการพักผ่อนเพื่อความสุขทางใจ กิจกรรมทางน้ำมีมากมายเพื่อความสนุกสนาน ในทศวรรษนี้นักท่องเที่ยวได้เปิดโลกทัศน์ใหม่ให้กับชีวิต โดยลงไปสัมผัสกับสิ่งมีชีวิตมากที่สุดของธรรมชาติในโลกใต้ทะเลในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา กีฬาดำน้ำได้รับความนิยมมากขึ้นสิ่งนี้ย่อมส่งผลกระทบต่อธรรมชาติใต้ท้องทะเลในประเทศไทย มีจังหวัดที่คิดทะเลจำนวน 23 จังหวัด หมู่เกาะมากมายถึง 503 เกาะเรียงรายอยู่สองฟากฝั่งทะเลไทยคือฝั่งอ่าวไทยและฝั่งอันดามัน ที่มีทรัพยากรธรรมชาติอยู่มากมาย อาทิเช่นแนวปะการังหลากสีใต้ผืนน้ำ กุ้งหอย ปู ปลาแหวกว่ายใต้ท้องทะเล แต่สิ่งสวยงามเหล่านี้กำลังถูกทำลายลงไปเรื่อยๆ ด้วยสาเหตุหลายๆประการทั้งทางธรรมชาติเองและด้วยน้ำมือมนุษย์

การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการท่องเที่ยวให้เป็นที่ไปในแนวทางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศตามนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยว เพื่อพัฒนาและขยายศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวให้กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

จึงได้จัดตั้งศูนย์ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้เป็นตัวกลางในการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวและประชาชนได้ตระหนักถึงคุณค่าของทรัพยากรทางทะเล ร่วมมือกันอนุรักษ์สิ่งเหล่านี้ไว้ให้อยู่คู่กับเมืองไทยต่อไป

1.2 เหตุผลในการเลือกโครงการ

1. ทะเลคือทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีค่าสูงด้วยเหตุที่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเดินทางเข้ามาในประเทศไทย เพื่อต้องการชื่นชมทะเลเป็นอันดับแรกและการดำน้ำคือกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ทำรายได้สูงที่สุด
2. ทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลของประเทศไทยที่มีความสวยงามและความหลากหลายทางชีวภาพเป็นจำนวนมาก บางแห่งยังมีความสวยงามทางธรรมชาติติดอันดับ 1 ใน 10 ของโลก
3. ทรัพยากรธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งทรัพยากรทางทะเลถูกทำลายลงไปอย่างมาก จากนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นตามอัตราการขยายตัวของการท่องเที่ยวในประเทศไทย
4. นโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวในการบริการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในอนาคต ฉบับที่ 8 (2540-2544) มีใจความสำคัญคือ พัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนเพื่อรองรับการขยายตัวของนักท่องเที่ยวและดำรงรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมของประเทศไว้ ส่งเสริมการพัฒนาบุคลากรในชาติให้เป็นนักท่องเที่ยวที่ดี มีความรักความหวงแหนและช่วยทำนุบำรุงมรดกทางการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม
5. แนวความคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล ที่เป็นการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบในแหล่งธรรมชาติทางทะเลที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นและแหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศในพื้นที่ โดยมี การเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้อง
6. ตระหนักถึงคุณค่าของทรัพยากรทางทะเล ที่ต้องร่วมมือกันอนุรักษ์ให้คงอยู่อย่างสมบูรณ์ตามธรรมชาติ ไว้ให้ลูกหลานได้ชื่นชมและศึกษากันต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.3 วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. ด้านการท่องเที่ยวในเชิงนิเวศ

- 1.1 ให้นักท่องเที่ยวเรียนรู้และหลีกเลี่ยงพฤติกรรมการท่องเที่ยวที่จะมีผลเสียต่อสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ (การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ) โดยเฉพาะการท่องเที่ยวทางทะเลครอบคลุมถึงทรัพยากรการท่องเที่ยวทางสังคม ประเพณีและวัฒนธรรม
- 1.2 ให้นักท่องเที่ยวและประชาชนในท้องถิ่นมีความสำนึก ได้ถึงการหวงแหนรักษาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมท้องถิ่น
- 1.3 ให้ความรู้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยมีความเข้าใจถึงบทบาทและการปฏิบัติตนของมนุษย์ในการอยู่ร่วมกับสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ (การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ)

2. ด้านเศรษฐกิจและสังคม

- 2.1 เกิดธุรกิจบริการการท่องเที่ยวซึ่งเป็นที่มาของรายได้ของท้องถิ่นและของประเทศ
- 2.2 อนุรักษ์และฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ให้มีศักยภาพและความพร้อมด้านการท่องเที่ยว
- 2.3 เป็นแหล่งพักผ่อนหย่อนใจและสนับสนุนการให้ความรู้กันคนในท้องถิ่น

1.4 ขอบเขตของโครงการ

1. ส่วนงานพิพิธภัณฑสถานและงานเผยแพร่เพื่อการอนุรักษ์

1.1 ส่วนนิทรรศการและเผยแพร่ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และวัฒนธรรมท้องถิ่นชาวเลมอแกน

1.2 ส่วนผลิตสื่อและประชาสัมพันธ์

2. ส่วนบริการนักท่องเที่ยว

2.1 ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวและที่พัก

- ที่พักนักท่องเที่ยว
- โรงอาหารและครัว
- ห้องน้ำและห้องอาบน้ำ
- ส่วนจอดรถ
- ส่วนจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึก
- ส่วนบริการโดยสารเรือและพักคอย
- เส้นทางศึกษาธรรมชาติ
- ตั้งอำนวยความสะดวกอื่นๆ

2.2 ส่วนให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว ได้แก่ ห้องสมุด ห้องฉายสไลด์ ลานจัดกิจกรรมต่างๆ ห้องสัมมนา ห้องเรียนชาวเลมอแกน

2.3 ส่วนงานสวัสดิการ

3. ส่วนสำนักงานและงานบริการ ภายใต้หน่วยงานอุทยานแห่งชาติ กรมป่าไม้

3.1 ส่วนฝ่ายบุคลากร

3.2 ฝ่ายการเงินและพัสดุ

3.3 งานอาคารสถานที่

3.4 งานบริการเทคนิค

- โรงซ่อม
- โรงเก็บน้ำมัน
- เรือนเพาะชำ
- สาธารณูปโภค

3.5 งานรักษาความปลอดภัย

3.6 ศูนย์วิทยุสื่อสาร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.5 ขอบข่ายของโครงการ

1. ส่วนงานพิพิธภัณฑสถานและงานเผยแพร่เพื่อการอนุรักษ์

1.3 ส่วนนิทรรศการและเผยแพร่ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และวัฒนธรรมท้องถิ่นชาวเลมอแกน

2. ส่วนบริการนักท่องเที่ยว

2.1 ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวและที่พัก

- ที่พักนักท่องเที่ยว
- โรงอาหารและครัว
- ห้องน้ำและห้องอาบน้ำ
- ส่วนจอดรถ
- ส่วนจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึก
- ส่วนบริการโดยสารเรือและพักคอย
- เส้นทางศึกษาธรรมชาติ
- สิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ

2.2 ส่วนให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว ได้แก่ ห้องสมุด ห้องฉายสไลด์ ลานจัดกิจกรรมต่างๆ ห้องสัมมนา ห้องเรียนชาวเลมอแกน

INTRODUCTION

วัตถุประสงค์ของโครงการ

- 1.1 ให้นักท่องเที่ยวเรียนรู้และหลีกเลี่ยงพฤติกรรมการท่องเที่ยวที่จะมีผลเสียต่อสภาพแวดล้อม
- 1.2 ให้นักท่องเที่ยวมีความสำนึกได้ถึงภาระงานรักษาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมท้องถิ่น
- 1.3 ให้ผู้เกี่ยวข้องมีความเข้าใจถึงบทบาทของมนุษย์ในการอยู่ร่วมกับธรรมชาติ(การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ)
- 1.4 อนุรักษ์และฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ให้มีศักยภาพและมีความพร้อมด้านการบริการในแหล่งท่องเที่ยว
- 1.5 เป็นแหล่งพักผ่อนหย่อนใจและให้ความรู้กับคนในท้องถิ่น
- 1.6 เกิดธุรกิจบริการการท่องเที่ยวซึ่งเป็นที่มาของรายได้ของท้องถิ่นและของประเศ

ขอบข่ายและขอบเขต(☑)ของโครงการ

☒	ส่วนเนทรรศการและเผยแพร่	ส่วนสำนักงาน(อุทยานแห่งชาติ กรมป่าไม้)
☒	ส่วนผลิตสื่อและประชาสัมพันธ์	ฝ่ายการเงินและพัสดุ
☒	ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวและที่พัก	งานอาคารสถานที่
☒	- ที่พักนักท่องเที่ยว	งานบริการเทคนิค
☒	- โรงอาหารและครัว	งานรักษาความปลอดภัย
☒	- ห้องน้ำและห้องอาบน้ำ	ศูนย์วิทยุสื่อสาร
☒	- ส่วนที่จอดรถ	
☒	- ส่วนจำหน่ายสินค้า	
☒	- ส่วนบริการโดยสารเรือ	
☒	ส่วนให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว	
☒	- ห้องฉายสไลด์, สัมมนา	
☒	- ลานกิจกรรม	

MARINE ECOTOURISM CENTER

SURANAN KULSIRIVIVAT 39025250 No.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เหตุผลในการเลือกที่ตั้งโครงการ

โครงการศูนย์ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นโครงการที่มีจุดประสงค์เพื่อส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวเห็นความสำคัญของแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ จนเป็นแนวร่วมในการอนุรักษ์สมบัติเหล่านี้ไว้ให้ลูกหลาน หลักเกณฑ์ในการพิจารณาถึงสภาพพื้นที่ชายฝั่งทะเลและหมู่เกาะของไทยที่มีความเหมาะสมต่อการตั้งโครงการดังนี้

1. เป็นพื้นที่ที่ประกอบไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ มีทัศนียภาพธรรมชาติที่โดดเด่นงดงาม เหมาะแก่การใช้พื้นที่เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ
2. การเดินทางเข้าสู่โครงการทะเลได้โดยสะดวกและปลอดภัย
3. สภาพภูมิประเทศและภูมิอากาศเอื้ออำนวยต่อการทำงานและการท่องเที่ยว
4. พื้นที่เอื้ออำนวยในการปฏิบัติงาน ทั้งทางบกและทางทะเล ดังนี้
 - เป็นบริเวณที่มีพื้นที่เพียงพอที่จะรองรับการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็น
 - มีแหล่งน้ำเพียงพอต่อการใช้
 - มีพื้นที่ใกล้หรือติดแนวปะการังเพื่อความสะดวกในการทำการศึกษาและการท่องเที่ยว
 - เป็นแหล่งท่องเที่ยวเพื่อประโยชน์ในการประชาสัมพันธ์และจูงใจให้นักท่องเที่ยวมาใช้บริการ

พิจารณาเลือกที่ตั้งภูมิภาคโครงการ ดังนี้

1. ภาคใต้เป็นภูมิภาคที่มีจังหวัดชายฝั่งทะเลและหมู่เกาะมากมาย โดยแบ่งเป็นทะเลฝั่งตะวันตกและทะเลฝั่งตะวันออก ด้านทะเลฝั่งตะวันตกของประเทศ ติดทะเลอันดามันจะมีแนวปะการังที่สวยงามและสมบูรณ์กว่าฝั่งตะวันออก
2. จังหวัดพังงา ความสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติมีความเด่นด้านปะการังทั้งจำนวนและคุณภาพ คุณภาพน้ำทะเลจัดว่าดีมาก มีอุทยานแห่งชาติทางทะเลมากที่สุดในประเทศไทยรวม 5 แห่ง เมื่อเทียบข้อมูลกับอีก 2 จังหวัดคือ จังหวัดกระบี่ จำนวนและคุณภาพของปะการังอยู่ในระดับรอง มีคุณภาพน้ำทะเลก่อนข้างคีมีอุทยานแห่งชาติทางทะเลมากเป็นอันดับ 2 รวม 3 แห่ง
3. จังหวัดพังงาเป็นจังหวัดที่มีบทบาทการท่องเที่ยวที่เป็นองค์ประกอบสำคัญของการท่องเที่ยวทางธรรมชาติโดยเชื่อมต่อกับภูเก็ตตามแนวตะเข็บชายฝั่งภูเก็ต-พังงา หมู่เกาะสุรินทร์-สิมิลัน หมู่เกาะพระทอง อ่าวพังงา เป็นจุดเชื่อมโยงหลักของการพัฒนาตลอดแนวพื้นที่
4. การคมนาคมสะดวก การเดินทางเข้าสู่จังหวัดพังงาทำได้ง่ายและมีหลายทางทั้งทางรถยนต์ รถไฟ ในอนาคตมีโครงการก่อสร้างสนามบินแห่งใหม่ ภายใต้แผนพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พิจารณาเลือกที่ตั้งโครงการ

แบ่งการพิจารณาออกเป็น 4 กลุ่มคือ

1. กลุ่มพื้นที่อุทยานแห่งชาติอ่าวพังงา
2. กลุ่มพื้นที่อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสิมิลัน
3. กลุ่มพื้นที่อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์
4. กลุ่มพื้นที่ชายฝั่งของจังหวัดและแหล่งท่องเที่ยวบนดิน

กลุ่มที่	พื้นที่รองรับนักท่องเที่ยว	แหล่งน้ำสาธารณะประเภท	แนวปะการัง/ ทรัพยากรธรรมชาติ
1.	รองรับนักท่องเที่ยวในปี 2538 - 256,277 คน 2539 - 233,606 คน 2540 - 137,317 คน เป็นพื้นที่ที่มีความหนาแน่น แต่มีความนิยมนลดลง	ครบและเพียงพอ	เป็นที่รู้จักแพร่หลายในด้านความ งามตามธรรมชาติของลักษณะภูมิ ประเทศและความสวยงามแปลก ตาของภูมิทัศน์ มีลักษณะเด่นทาง วัฒนธรรมและชุมชนเกาะปันหยี
2.	รองรับนักท่องเที่ยวในปี 2539 - 22,644 คน แต่จำกัดจำนวนไม่เกิน 200 คน/วัน ความนิยมในการท่องเที่ยว เพิ่มสูงขึ้น	มีที่ราบจำกัดและแหล่งน้ำจืด ไม่เพียงพอ	เป็นแหล่งดำน้ำลึก (SCUBA DRIVING) ติดอันดับ 1 ใน 10 ของโลก เนื่องจากความสวยงาม ของปะการังน้ำลึกและมีหาดทราย ที่ขาวสะอาด
3.	รองรับนักท่องเที่ยวในปี 2540 - 9,688 คน แต่จำกัดจำนวนไม่เกิน 200 คน/วัน ความนิยมในการท่องเที่ยว เพิ่มสูงขึ้น	พื้นที่ราบไม่กว้างนัก มีแหล่ง น้ำจืดแต่ต้องอาศัยต่อท่อส่ง น้ำ	เป็นแหล่งที่มีแนวปะการังน้ำตื้นที่ สวยที่สุดในประเทศไทย จึงเป็นที่ นิยมทั้งชาวไทยและชาวต่าง ประเทศ
4.	ผู้มาเยี่ยมชมเขาลำปีหาด ท้ายเมือง ในปี 2538 73,337 คน และเขาหลัก-ลำหู่ 40,563 คน	พื้นที่ราบตลอดแนวชายฝั่ง สาธารณะประเภทครบ	แหล่งท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ค่อนข้าง กระจายไปตามพื้นที่ต่างๆ การ ท่องเที่ยวจึงได้กระจายไปตาม แหล่งท่องเที่ยวเหล่านี้

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่มาเที่ยวเพื่อชมทะเลและปะการังน้ำตื้น เนื่องจากเป็นเรื่องง่ายและไม่อันตรายที่ทุกคนตั้งแต่อายุ 5 – 80 ปี สามารถทำได้ จึงเลือกให้อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ที่มีแหล่งปะการังน้ำตื้นที่สวยงามและมีความหลากหลายทางชีวภาพมากที่สุดในประเทศไทย และมีพื้นที่เอื้ออำนวยในการจัดตั้งโครงการศูนย์ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

SITE LOCATION

อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์

ภาคใต้และภาคตะวันออกเป็นภูมิภาคที่มีอาณาเขตติดกับทะเล โดยแยกเป็นทะเลอันดามัน อ่าวไทยและอันดามัน ด้านทะเลฝั่งอันดามันมีแนวปะการังที่สมบูรณ์และสวยงามกว่าฝั่งอ่าวไทยมาก

สถานที่ตั้งโครงการฯ จึงจัดตั้งอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ จ.พังงา ที่มีความพร้อมด้านแหล่งท่องเที่ยวสวยงาม มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นและยังคงสภาพดั้งเดิมของธรรมชาติสูง

9. พังงา มีความเด่นด้านปะการังและทรัพยากรใต้ทะเล คุณภาพน้ำทะเลจัดว่าดีมาก มีอุทยานแห่งชาติมากที่สุดในประเทศไทยคือ 3 แห่ง ที่มีศักยภาพเพียงพอในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

พื้นที่ตั้งของโครงการฯ จัดตั้งอยู่ร่วมกับพื้นที่ตั้งเองที่ทำกาอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ในบริเวณท่าเรือกระบี่และบริเวณอ่าวของชาติ ตอนใต้ของเกาะสุรินทร์เหนือ

อ่าวของชาติ
ที่ตั้งโครงการบริเวณอ่าวของชาติทางตอนใต้ของเกาะสุรินทร์เหนือ ล้อมรอบด้วยทะเลอันดามัน ทัศนียภาพไม่ห่างจากอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์มากนัก ทัศนียภาพออก ห่างจากชายฝั่ง จ.พังงา ในเขตอ.กระบี่ 60 กม

ท่าเรือกระบี่
อยู่ในเขตอ.กระบี่ จ.พังงา เป็นท่าเรือสำหรับเดิน ทางไปยังหมู่เกาะสุรินทร์ ทัศนียภาพกับ ชายฝั่งทะเลอันดามัน ทัศนียภาพออกติดกับอาคารพาณิชย์ 3 ชั้นและที่คั่นวาง ทัศนียภาพติดกับ แพลนลา ทัศนียภาพติดกับ อาคารพาณิชย์ 3 ชั้น

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไมอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ทางการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การวิเคราะห์ที่ตั้งและสภาพแวดล้อมที่ตั้งโครงการ

สภาพโดยทั่วไปของอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์

อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ เป็นพื้นที่คุ้มครอง (Protected area) ที่รัฐ โดยกรมป่าไม้ จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติเมื่อ พ.ศ. 2524 เพื่อคุ้มครองรักษาทรัพยากรธรรมชาติที่มี ให้คงอยู่ในสภาพธรรมชาติมิให้ถูกทำลายหรือเปลี่ยนแปลงไป เพื่ออำนวยความสะดวกทั้งทางตรงและทางอ้อม ให้แก่นักอนุรักษ์และประชาชนสืบไป นับเป็นอุทยานแห่งชาติลำดับที่ 29 ของประเทศและเป็นอุทยานแห่งชาติทางทะเลลำดับที่ 6

อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ เป็นอุทยานแห่งชาติทางทะเล ฝั่งตะวันตกของภาคใต้ประเทศไทย ในทะเลอันดามัน ตั้งอยู่บริเวณ อำเภอคุระบุรี จังหวัดพังงา โดยมีระยะห่างจากฝั่งบริเวณอำเภอคุระบุรี ประมาณ 60 กิโลเมตร โดยมีเนื้อที่รวมพื้นที่ทั้งหมด 135 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 84,375 ไร่

แยกเป็นส่วนพื้นดิน 20,594 ไร่

และพื้นน้ำ 63,781 ไร่

อาณาเขตติดต่อกับ

ทิศเหนือ	จดเขตแดนพม่า
ทิศใต้	จดเขตอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสิมิลัน
ทิศตะวันตก	เป็นท้องทะเลฝั่งอันดามัน
ทิศตะวันออก	จดเขตอำเภอคุระบุรี จังหวัดพังงา

อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ประกอบด้วยเกาะต่างๆ 5 เกาะ ประกอบด้วย

1. เกาะสุรินทร์เหนือ ขนาดพื้นที่ 18.7 ตารางกิโลเมตร
2. เกาะสุรินทร์ใต้ ขนาดพื้นที่ 11.6 ตารางกิโลเมตร
3. เกาะไข่มุก (เกาะตอร์นิลา หรือ เกาะราบ) ขนาดพื้นที่ 1 ตารางกิโลเมตร
4. เกาะกลาง (เกาะปาจุมปา หรือ เกาะมังกร) ขนาดพื้นที่ 0.6 ตารางกิโลเมตร
5. เกาะรี (เกาะสตอร์ค หรือ เกาะไฟแว็บ) ขนาดพื้นที่ 0.5 ตารางกิโลเมตร

ทุกเกาะมีคุณค่าและความสำคัญต่อระบบนิเวศทั้งทางบกและทางทะเล พื้นที่ทางบกประกอบไปด้วย ป่าดิบชื้น ป่าชายหาดและป่าชายหาด มีความหลากหลายทางชีวภาพ ไม่ว่าจะเป็นสัตว์ป่า, พรรณพืช หรือทรัพยากรทางทะเล โดยเฉพาะอย่างยิ่งทรัพยากรปะการัง ซึ่งถือได้ว่าเป็นระบบนิเวศที่มีความหลากหลายของสิ่งมีชีวิตสูงที่สุดในทะเล เป็นแหล่งพักพิงของตัวอ่อนของปลาทะเล ทำให้มีปลาอุดมสมบูรณ์ในน่านน้ำไทย

ลักษณะพื้นที่

ประกอบด้วยเทือกเขาเรียงราย สลับซับซ้อนต่อเนื่องกันเป็นเทือก มีที่ราบน้อยตามบริเวณรอบอ่าวที่เป็นหาดทรายและหุบเขา มีพื้นที่ไม้ขึ้นอยู่หนาแน่นและบางตอนเป็นหน้าผาสูงชัน บริเวณชายทะเลเป็นป่าไม้โกงกาง

ลักษณะชายฝั่ง

โดยทั่วไปของหมู่เกาะสุรินทร์จะมีส่วนเว้าแหว่งเป็นอ่าวทั้งขนาดใหญ่และขนาดเล็กกระจายอยู่ทั่วไป และด้วยการที่ห่างไกลจากชายฝั่งทะเลให้บริเวณหมู่เกาะสุรินทร์ได้รับอิทธิพลชายฝั่งน้อย รอบเกาะเป็นเขตน้ำลึกกว่า 50

เมตร การไหลเวียนของน้ำบริเวณรอบๆเกาะกับน้ำทะเลในทะเลเปิดเป็นไปอย่างสะดวก ประกอบกับสภาพป่าที่อุดมเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมบูรณ์บนเกาะเป็นตัวป้องกันการพังทลายของดิน และป้องกันการตกตะกอนที่จะลงมายังทะเล ทำให้น้ำทะเลมีความโปร่งใสสูง
ลักษณะภูมิประเทศ

เนื่องจากพื้นที่ตั้งอยู่ห่างไกลจากชายฝั่งประมาณ 60 กิโลเมตร และพื้นน้ำโดยรอบมีความลึกถึง 50 เมตร ทำให้น้ำทะเลมีความโปร่งใสสูง

พื้นที่เป็นเกาะมีลักษณะเป็นเขาหินแกรนิตสูงเรียงตัวกันเป็นเทือกเขามียอดเขาสูงลดหลั่นกัน มีอ่าวต่างๆ บริเวณรอบเกาะ ลักษณะเว้าแหว่ง พืชพรรณที่พบส่วนใหญ่จะเป็นป่าดิบชื้น¹ คิดเป็นเนื้อที่ 30.71 ตร.กม. คิดเป็นร้อยละ 93 ของพื้นที่เกาะทั้งหมด (ที่เป็นพื้นดิน) นอกจากนี้พบป่าชายเลนและป่าชายหาดมีพื้นที่ไม่มากนัก 0.15 ตร.กม.และ 0.14 ตร.กม. ตามลำดับ

เกาะสุรินทร์เหนือ

พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นป่าดิบชื้นแทบทั้งเกาะ จะพบป่าชายหาดบริเวณหาดทรายและโขดหินริมชายฝั่งทะเล ด้านทิศเหนือและทิศตะวันตกเฉียงเหนือเป็นบางพื้นที่แต่ไม่มากนัก นอกจากนี้ยังพบป่าชายเลนบริเวณอ่าวโดยรอบ ด้านทิศตะวันออก ทิศตะวันตก มีพื้นที่ราบตามบริเวณหาดทราย

เกาะสุรินทร์ใต้

พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นป่าดิบชื้น พบป่าชายหาดด้านทิศตะวันออกและทิศตะวันออกเฉียงเหนือ พื้นที่ไม่มากนัก ไม่พบป่าชายเลนเนื่องจากสภาพดินและแหล่งน้ำไม่เอื้ออำนวย

เกาะสุรินทร์เหนือและเกาะสุรินทร์ใต้ ตั้งอยู่ชิดกันคล้ายเกาะแฝด โดยมีพื้นน้ำตื้นๆ กว้างประมาณ 200 ม. กันอยู่ ช่วงน้ำลงสามารถข้ามไปยังอีกเกาะหนึ่งได้โดยง่ายเรียกว่าอ่าวช่องขาด

เกาะสตอร์ค เกาะป่าจุมปลาและเกาะคอหินลา

เกาะขนาดเล็กทั้ง 3 เกาะนี้พื้นที่ป่าทั้งหมดเป็นป่าดิบชื้นและมีหาดทรายส่วนใหญ่อยู่ทางด้านทิศตะวันออก และทิศใต้ของเกาะ

ลักษณะดิน

จากแผนที่การสำรวจดินของกองสำรวจดิน พ.ศ. 2528 พบว่าลักษณะดินบริเวณนี้แบ่งได้เป็น

1. ดินบริเวณหาดทรายและสันทราย (Beach and Sandune) ซึ่งเกิดจากอิทธิพลน้ำทะเล ทำให้เกิดสันทรายและหาดทรายขนานแนวกับชายฝั่งทะเล ดินบริเวณนี้เป็นดินทรายจัดลึกมาก การระบายน้ำดีเกินไป ความอุดมสมบูรณ์ของดินต่ำมาก
2. ดินบริเวณที่ลาดเชิงชัน (Slope complex) เป็นดินบริเวณเนินเขาที่เหลื่อมค้ำจากการกัดกร่อนและพื้นที่ที่ได้รับอิทธิพลจากการสลายตัวของหินเนื้อละเอียด ได้แก่ดินที่เป็นบริเวณเนินเขา พื้นที่เป็นลูกคลื่นลอนต่ำ มีความลาดชันประมาณ 3-35 % เนื้อดินเป็นดินร่วนเหนียวปนทรายที่มีการระบายน้ำดี เป็นดินต้นมากมีเศษหินปนหรือหินพื้นอยู่ระดับต้น

¹ ข้อมูลจากส่วนวิเคราะห์ทรัพยากรป่าไม้ กรมป่าไม้ โดยใช้ภาพถ่ายดาวเทียมบันทึกข้อมูล ปี พ.ศ. 2536

SITE ANALYSIS

ที่ทำการอุทยานฯ เกาะสุรินทร์เหนือ

พื้นที่ตั้งโครงการฯ ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของเกาะสุรินทร์เหนือ ในบริเวณพื้นที่ราบชายหาด บริเวณท่าวางของชาติ มีพื้นที่ประมาณ 15 ไร่ (24,900 ตารางเมตร)

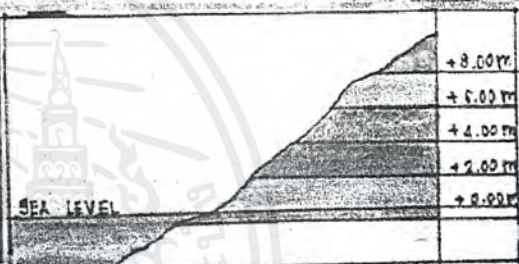
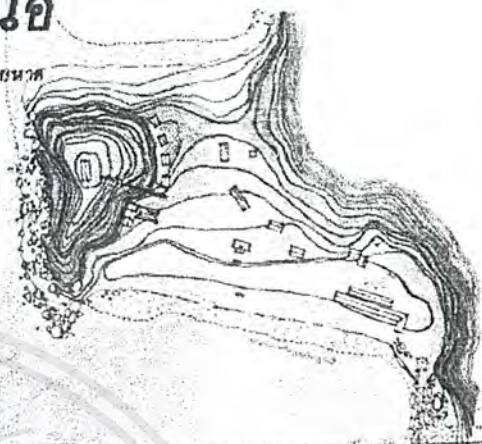
โดยมีอาณาเขตติดต่อกับ

ทิศเหนือ - ติดภูเขาหินแกรนิตและป่าดิบชื้น

ทิศตะวันออก - ติดเขตพระราชฐานและชายฝั่งทะเลอ่าวของชาติ

ทิศตะวันตก - ติดภูเขาหินแกรนิตและป่าดิบชื้น

ทิศใต้ - ติดกับชายฝั่งทะเลบริเวณท่าวางของชาติและตอนเหนือของเกาะสุรินทร์ใต้

ลักษณะภูมิประเทศ และลักษณะโดยทั่วไป

เป็นพื้นที่ส่วนหนึ่งของเกาะมีที่ราบแคบวิ่งยาว มีความลาดเอียงลงสู่หาดทรายและชายหาด ดินเป็นดินร่วนมีความชื้นมากจึงมีความชุ่มชื้นตลอดเวลา ขนานกับแนวชายฝั่งทะเล

สภาพบริเวณที่ตั้งมีป่าไม้ดิบ หังไม่ใหญ่และไม่เตี้ยมีกลุ่มพันธุ์ไม้ที่อาศัยของสัตว์ป่า สามารถพบเห็นได้หลายชนิด เช่น นก ลิง อู่นาง กระรอก เป็นต้น

บริเวณชายฝั่ง

เป็นแหล่งน้ำที่เหมาะแก่การชมทิวทัศน์และพักผ่อน โดยเฉพาะที่ตั้งบ้านพัก มีที่จอดรถ ล้อมน้ำตลอดจนที่เรือจอดอยู่แนวพระราชวัง

แหล่งน้ำจืด

เป็นบ่อน้ำจืด มี 2 แห่งคือ
 1. หาดทรายหลังหลัง 2 เกาะสุรินทร์เหนือ ใกล้ที่ทำการ ขนาด 6 x 6 เมตร ลึก 2 เมตร เป็นบ่อน้ำจืดที่วางของเกาะ
 2. บ่อน้ำจืดเกาะสุรินทร์ใต้ เป็นบ่อน้ำจืดที่ใหญ่กว่า แหล่งน้ำจืดนี้มีโครงการพัฒนานำน้ำจากแหล่งนี้ไปกักเก็บในแทงก์ขนาดใหญ่และเดินท่อนำน้ำมาที่เกาะสุรินทร์เหนือ

MARINE ECOTOURISM CENTER

EXISTING CONDITION

ลักษณะทางกายภาพของหมู่เกาะสุรินทร์

ประกอบไปด้วยเกาะต่างๆ รวม 5 เกาะ มีพื้นที่รวมประมาณ 135 ตร.กม.

เกาะสุรินทร์เหนือ เป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุด 18.7 ตร.กม.

เกาะสุรินทร์ใต้ 11.6 ตร.กม.

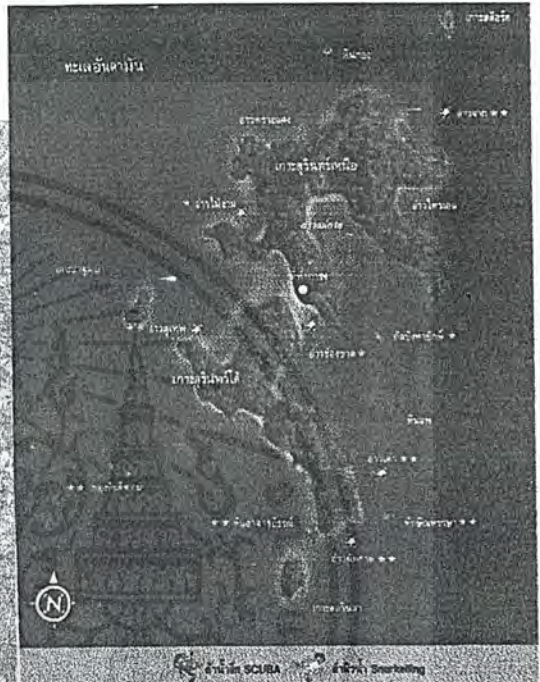
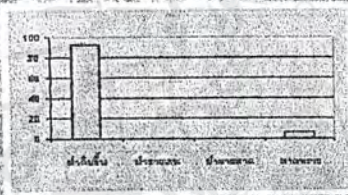
เกาะรี (เกาะสลอค) 1 ตร.กม.

เกาะกลาง (ป่าจุมป่าป) 0.6 ตร.กม.

เกาะไข (เกาะหลอริบลา) 1.05 ตร.กม.

อาณาเขตติดต่อ

ด้านเหนือจรดไปเป็นเขตแดนพม่า
ด้านทิศใต้ระยะไม่ห่างจากที่ตั้ง
ของอุทยานแห่งชาติสิมิลันมากนัก

ลักษณะภูมิประเทศ

พื้นที่เป็นเกาะที่มีลักษณะเป็นเขาหินแกรนิตสูงเว้าชัน

สลับซับซ้อน มีถ้ำค้ำๆ บริเวณรอบเกาะ ลักษณะเว้า

แหว่งพืชพรรณที่พบส่วนใหญ่จะเป็นป่าดิบชื้น และพบปราชญ์และป่าชายหาดมีพื้นที่ไม่มากนัก

ประชากรที่อยู่อาศัย

1. เจาท์บักกรบ ซึ่งปฏิบัติภารกิจเพื่อประโยชน์

ในการคุ้มครองและดูแลรักษาอุทยานแห่งชาติ

2. ชาวเลมอแกน วนพื้นเมืองดั้งเดิม ประมาณ

200 คน 30 ครอบครัว เนื่องจากมีวิถีชีวิตที่จัด

กับ ความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มีมาตรการควบคุม

และดูแลรักษาพื้นที่เพื่อไม่ให้วิถีชีวิต

สูญหาย

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พื้นที่ตั้งโครงการจัดตั้งอยู่ในส่วนของพื้นที่อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ โดยแบ่งที่ตั้งโครงการออกเป็น 2 ส่วน คือ

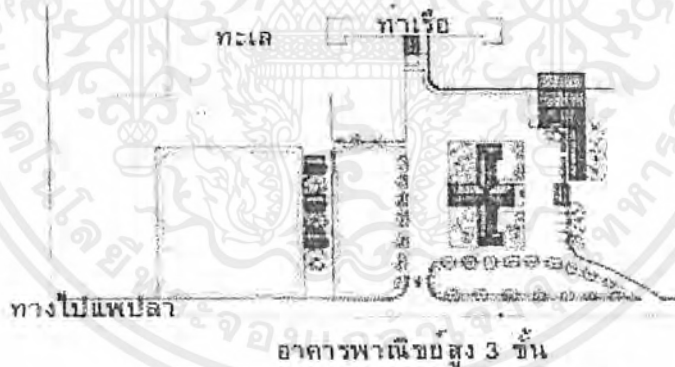
1. บริเวณท่าเรือคุระบุรี ชายฝั่งท่าเรือในอ. คุระบุรี จ.พังงา
2. พื้นที่บริการนักท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ ทางตอนใต้ของหมู่เกาะสุรินทร์เหนือ

ในส่วนที่ 1 พื้นที่ตั้งโครงการ บริเวณท่าเรือคุระบุรี

การเดินทางไปยังท่าเรือคุระบุรี โดยทางรถยนต์จากอำเภอตะกั่วป่าไปจังหวัดระนอง ผ่านอำเภอ คุระบุรีไปประมาณ 6 กิโลเมตร จะมีทางแยกเลี้ยวซ้ายยังท่าเทียบเรือคุระบุรี หรืออาจเดินทางจากกรุงเทพฯ ไปทางจังหวัดระนอง ตามทางหลวงสายระนอง-ตะกั่วป่า ถึงกิโลเมตรที่ 720 ก่อนจะถึงอำเภอคุระบุรี ประมาณ 6 กิโลเมตร มีทางแยกเลี้ยวเข้าไปประมาณ 1 กิโลเมตร จะถึงท่าเทียบเรือคุระบุรี

ท่าเรือคุระบุรีมีเนื้อที่ประมาณ 20,000 ตารางเมตร โดยมีอาณาเขตติดต่อกับ

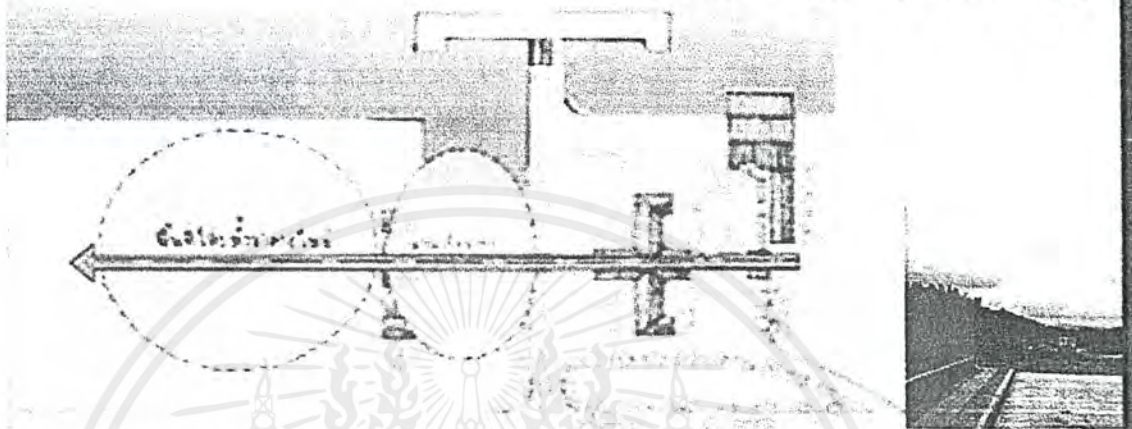
ทิศเหนือ	ติดกับ	ท่าเรือและชายฝั่งทะเลอันดามัน
ทิศใต้	ติดกับ	อาคารพาณิชย์สูง 3 ชั้น
ทิศตะวันออก	ติดกับ	อาคารพาณิชย์สูง 3 ชั้น
ทิศตะวันตก	ติดกับ	แพปลาและท่าเรือชายฝั่งทะเล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

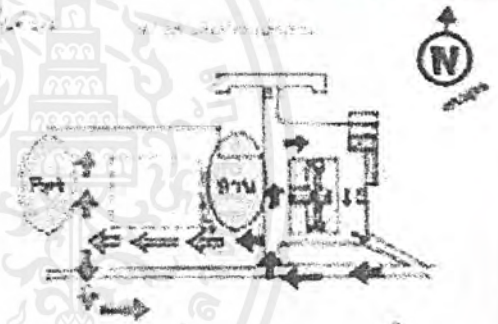
SITE ANALYSIS

ที่ตั้งโครงการ

ที่ตั้งโครงการ

ตั้งอยู่ในบริเวณท่าเรือกระบี่ จ. พังงา
 มีเนื้อที่ประมาณ 20,000 ตารางเมตร
 โดยมีอาณาเขตติดต่อกับ
 ทิศเหนือ - ท่าเรือและชายฝั่งทะเลอันดามัน
 ทิศใต้ - อาคารพาณิชย์ สูง 3 ชั้น
 ทิศตะวันออก - อาคารพาณิชย์สูง 3 ชั้น
 ทิศตะวันตก - นพปถาและท่าเรือชายฝั่งทะเล

ที่ดินเป็นที่ดินชายฝั่งทะเล ลักษณะที่ดินเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า
 ไร่น้ำจืดของพื้นที่จากอุทยานและบริเวณจุดเชื่อมต่องระหว่างจ. พัง
 กับอุทยานแห่งชาติอันดามัน

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในส่วนที่ 2 พื้นที่บริการนักท่องเที่ยวที่ อ่าวช่องขาด เกาะสุรินทร์เหนือ

ที่ทำการอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของเกาะสุรินทร์เหนือ บริเวณอ่าวช่องขาด และเป็นพื้นที่ให้บริการนักท่องเที่ยวเพียงจุดเดียวของอุทยานฯ ทางเหนือด้านตะวันออกของเกาะจะมีอ่าวหนึ่งซึ่งเป็นที่ตั้งของหน่วยพิทักษ์อุทยานฯ 1 และหน่วยรักษาพันธุ์สัตว์น้ำกรมประมง

พื้นที่ตั้งโครงการฯ ในส่วนที่ 2 จึงตั้งอยู่ทางตอนใต้ของเกาะสุรินทร์เหนือ ในบริเวณพื้นที่ราบชายหาดอ่าวช่องขาด มีพื้นที่ประมาณ 15 ไร่ (24,000 ตารางเมตร) โดยมีอาณาเขตติดต่อกับ

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ	ภูเขาหินแกรนิตและป่าดิบชื้น
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ	เขตพระราชฐานและชายฝั่งทะเลอ่าวช่องขาด
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ	ภูเขาหินแกรนิตและป่าดิบชื้น
ทิศใต้	ติดต่อกับ	ชายฝั่งทะเลอ่าวช่องขาดและตอนเหนือของเกาะสุรินทร์ใต้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ทำการอุทยานฯ ในบริเวณอ่าวช่องขาด ในปัจจุบัน เป็นเขตการให้บริการหลัก และเป็นศูนย์กลางของการบริการที่พักแรมและบริการอื่นๆ ที่ทางอุทยานฯ จัดให้กับนักท่องเที่ยวที่ไปเยือน

เขตการให้บริการของหมู่เกาะสุรินทร์ในปัจจุบันมีความเหมาะสมในระดับดีพอควรและเหมาะสมมากที่สุดที่จะทำหน้าที่เป็นเขตให้บริการหลักของอุทยานฯ

1. การเข้าถึง (Access)

พื้นที่ตั้งของโครงการ ตั้งอยู่ในพื้นที่เขตอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ ซึ่งห่างจากฝั่งในบริเวณท่าเรือคุระบุรีประมาณ 60 กิโลเมตร การเดินทางเข้าสู่พื้นที่ตั้งโครงการทำได้ยากเนื่องจากที่ตั้งตั้งอยู่บนเกาะ ซึ่งมีระยะทางที่ห่างไกลจากฝั่งแผ่นดินค่อนข้างมาก สามารถเข้าสู่พื้นที่ที่ตั้งได้โดยทางเรือ โดยเฉพาะฤดูกาลปลอดลมมรสุม (เดือนพฤศจิกายน – เดือนพฤษภาคม)

2. ระดับความเป็นธรรมชาติ (Naturalness)

สภาพแวดล้อมธรรมชาติยังคงสภาพดั้งเดิมในระดับสูงและอุดมสมบูรณ์ เนื่องจากอยู่ในเขตพื้นที่อนุรักษ์ของอุทยานแห่งชาติ พืชพรรณธรรมชาติขึ้นปกคลุมพื้นที่โดยทั่วไป ประกอบด้วยไม้ยืนต้น น้อย – ใหญ่ที่เคลือบคลุมพื้นที่ อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ไว้เกือบทั้งหมด บริเวณชายหาดและโขดหินริมทะเลมีพืชพรรณไม้ขึ้นปกคลุมทั่วไป และป่าโกงกางที่อุดมสมบูรณ์ ทรัพยากรสัตว์ป่าและทรัพยากรปะการังมีความหลากหลายทางชีวภาพและมีจำนวนมากอยู่ในระบบนิเวศที่สมดุลของธรรมชาติ

3. ร่องรอยของผลกระทบ (Impact)

จากกิจกรรมการใช้ประโยชน์ของบริเวณพื้นที่ตั้งที่ทำการอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ ทำให้เกิดผลกระทบต่อพื้นที่ในบริเวณที่ทำการมากมาย ซึ่งทางอุทยานฯ ไม่ได้ให้ความสำคัญและดูแลในเรื่องนี้ และนักท่องเที่ยวที่มาใช้พื้นที่ขาดสำนึกในการท่องเที่ยวที่ดีทำให้สภาพธรรมชาติในบริเวณ ที่ทำการและส่วนบริการนักท่องเที่ยวได้รับผลกระทบค่อนข้างมาก

4. โอกาสในการพบปะนักท่องเที่ยวกลุ่มอื่นๆ (Opportunity for social encounter)

ในบริเวณพื้นที่ตั้งของที่ทำการอุทยานฯ เป็นแหล่งที่มีการพบปะกับนักท่องเที่ยวกลุ่มอื่นๆ ในบริเวณที่ค่อนข้างสูง เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีการให้บริการ และสร้างสิ่งอำนวยความสะดวก ทำให้มีนักท่องเที่ยวหลากหลายกลุ่มมาใช้พื้นที่เป็นจำนวนมากในแต่ละปีวนเวียนผลัดเปลี่ยนกัน

5. การพบเห็นจำนวนนักท่องเที่ยวที่ประกอบกิจกรรมที่ไม่เหมาะสม

นักท่องเที่ยวที่มาใช้พื้นที่ จากการสำรวจพบว่าจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมดที่พบเห็นมีการประกอบกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมปานกลาง ประมาณ 21-30 %

สภาพโดยทั่วไปในบริเวณที่ตั้งอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์

ที่ทำการอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของเกาะสุรินทร์เหนือ บริเวณอ่าวแม่ยาย และเป็นพื้นที่ที่ให้บริการนักท่องเที่ยวเพียงจุดเดียวของอุทยานฯ ทางเหนือด้านตะวันออกของเกาะจะมีอ่าวหนึ่งซึ่งเป็นที่ตั้งของหน่วยพิทักษ์อุทยานฯ 1 และหน่วยรักษาพันธุ์สัตว์น้ำกรมประมง

ลักษณะภูมิประเทศบริเวณที่ตั้งที่ทำการอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์

เป็นพื้นที่ส่วนยื่นของเกาะ มีที่ราบแบบเชิงเขาไม่กว้างขวางนักประมาณ 15 ไร่ มีความลาดเอียงลงสู่หาดทรายและชายทะเล แนวหาดทรายขาวตลอดพื้นที่ อยู่ใกล้กับเกาะสุรินทร์ใต้โดยมีระยะห่างกันเพียง 200 เมตร ความกว้างของหาดทรายประมาณ 15 เมตร (ระยะจากน้ำทะเลถึงขอบหินแข็ง) ดินมีลักษณะเป็นดินทราย แต่มีความชุ่มชื้นสูง ทำให้พันธุ์ไม้ขึ้นอยู่อย่างหนาแน่น ทั้งไม้ใหญ่และไม้เล็กที่สมบูรณ์ เป็นที่อาศัยของสัตว์ป่าและสามารถพบเห็นได้หลายชนิด

ลักษณะภูมิอากาศ

1. ฤดูกาล

เนื่องจากอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ เป็นหมู่เกาะในแถบอันดามัน จึงได้รับอิทธิพลจากมรสุมและสภาพลมฟ้าอากาศ เช่นเดียวกับหมู่เกาะอื่นๆ ฟังทะเลอันดามันสามารถแบ่งฤดูกาลออกเป็น 3 ฤดู ได้แก่

ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่กลางเดือนกุมภาพันธ์ถึงกลางเดือนตุลาคม ระยะเวลาในช่วงว่างของฤดูมรสุม จึงมีลมจากทิศตะวันออกเฉียงใต้พัดปกคลุม ทำให้มีอากาศร้อนอบอ้าวทั่วไป เดือนที่มีอากาศร้อนที่สุดคือเดือนเมษายน ฤดูร้อนจึงเป็นเดือนที่เหมาะสมกับการเดินทางไปสู่หมู่เกาะสุรินทร์มากที่สุด

ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่กลางเดือนพฤศจิกายนถึงกลางเดือนตุลาคม เป็นฤดูที่ลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้พัดปกคลุมและมีร่องรอยความกดอากาศต่ำปกคลุมเป็นระยะ ๆ อีกด้วย ทำให้มีฝนตกมากตลอดฤดูกาลและเดือนกันยายนมีฝนตกมากที่สุด

ฤดูหนาว เริ่มตั้งแต่กลางเดือนตุลาคมถึงกลางเดือนกุมภาพันธ์ เป็นฤดูที่มีลมมรสุมตะวันตกเฉียงเหนือพัดปกคลุมจึงมีลมเย็นพัดผ่าน ทำให้อากาศเย็นทั่วไป แต่เนื่องจากเป็นบริเวณที่มีทะเลล้อมรอบเกาะ อุณหภูมิจะลดลงเพียงเล็กน้อยอากาศจึงไม่หนาวเย็นมากนัก โดยจะมีฝนตกทั่วไปแต่ปริมาณไม่มากเหมือนในฤดูฝน

2. ปริมาณน้ำฝน

ด้วยสภาพพื้นที่ที่อยู่ด้านฝั่งทะเลอันดามัน ซึ่งรับมรสุมตะวันตกเฉียงใต้อย่างเต็มที่ในฤดูฝน จึงจัดได้ว่ามีปริมาณน้ำฝนอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ส่วนในฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือมีฝนตกน้อยเพราะมีทิศทางทางด้านตะวันออกทางภาคใต้ปิดกั้นไว้

3. กระแสลม

เนื่องจากสภาพเป็นหมู่เกาะจึงมีลมพัดผ่านประจำตลอดปี ระหว่างเดือนมกราคมถึงมีนาคม จะเป็นลมทิศตะวันตกเฉียงเหนือ เดือนเมษายนถึงเดือนตุลาคมจะเป็นลมทิศตะวันตก เดือนพฤศจิกายนถึงธันวาคมเป็นลมทิศตะวันออก ความเร็วลมเฉลี่ยรายเดือนจะมีค่าสูงในช่วงมรสุมหรือฤดูฝน และความเร็วลมเฉลี่ยรายเดือนกับลมเฉลี่ยสูงสุดรายเดือนจะมีค่าแตกต่างกันไปตาม แต่ทิศทางที่ต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

SITE ANALYSIS

ลักษณะภูมิอากาศ

ฤดูกาล

สามารถแบ่งได้เป็น 3 ฤดูกาลคือ

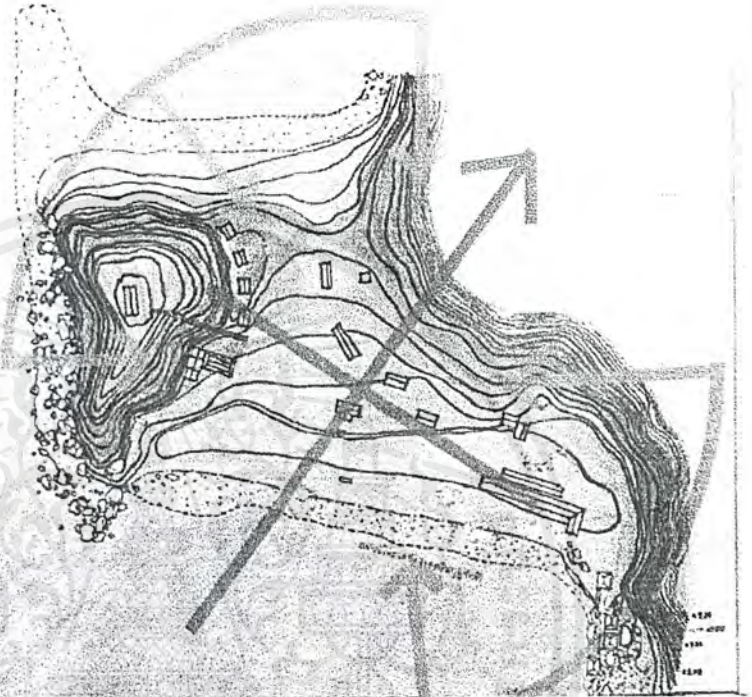
1. ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่ กลาง กพ. ถึง กลาง พค. ระยะเวลาในระหว่างจากฤดูร้อน อากาศร้อนอบอ้าวทั่วไป
2. ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่ กลาง พค. ถึง กลาง ตค. เป็นฤดูที่ลมมรสุมพัดปกคลุม ทำให้มีฝนตกมากตลอดฤดู
3. ฤดูหนาว เริ่มตั้งแต่ กลาง ตค. ถึง กลาง กพ. อากาศเย็นไม่มากนักมีฝนตกทั่วไป

กระแสลม

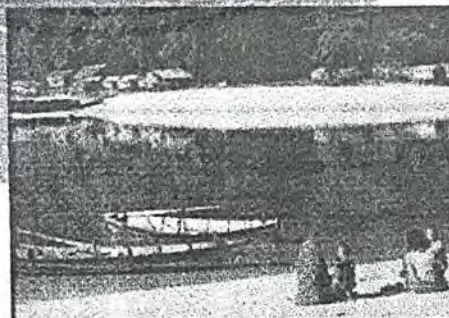
เนื่องจากสภาพเป็นเกาะจึงมีลมพัดมาตลอดปี ระหว่างเดือน เม.ย. ถึง มิ.ย. จะเป็นลมทิศตะวันตกเฉียงเหนือ เดือน เม.ย. ถึง ต.ค. จะเป็นลมทิศตะวันตกเฉียงเหนือ. ถึง ธ.ค. จะเป็นลมทิศตะวันออก

สภาพของแผ่นดิน

มีลักษณะเฉพาะของไปตามแนวราบขาดีความเป็นธรรมชาติสูง มีทัศนียภาพงาม เช่น ภาพที่วัดเมืองทองบริเวณตามหน้าวัดท่าเกาะ หรือทัศนียภาพจากที่สูงเมื่อขึ้นไปบนภูเขาและตามเส้นทางศึกษาธรรมชาติ

รูปที่ 4 16 เส้นทางเดินศึกษาธรรมชาติ (Nature trail) บนเกาะสุรินทร์

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุป เนื่องจากหมู่เกาะสุรินทร์มีลักษณะภูมิประเทศเป็นเกาะ ลักษณะภูมิอากาศจึงมีความผันแปรมากกว่า ลักษณะภูมิอากาศบนคืนแผ่นดินใหญ่ ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยและวันฝนตก จะสูงกว่าบริเวณชายฝั่ง และอุณหภูมิจะอยู่ในระดับปานกลาง มีความแตกต่างของอุณหภูมิสูงสุด-ต่ำสุด ในระหว่างวันน้อย มีความชื้นสูงและมีลมแรงถึงแรงจัด

ลักษณะการใช้ที่ดิน

จากการสำรวจศึกษาสภาพพื้นที่และทรัพยากรธรรมชาติตลอดจนการพัฒนาอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ สามารถแบ่งเขตพื้นที่เพื่อการจัดการ ออกได้เป็น 6 เขต ดังนี้คือ

1. เขตบริการ (Intensive Use Zone)

เขตนี้กำหนดขึ้นเพื่อรองรับการพัฒนาสิ่งก่อสร้างและสิ่งอำนวยความสะดวกประเภทต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นและมีอยู่แล้ว เพื่ออำนวยความสะดวกต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่และบริกาณักท่องเที่ยวที่เข้ามาใช้ประโยชน์พื้นที่ ได้แก่ บริเวณพื้นที่ราบเกาะสุรินทร์เหนือที่เป็นที่ตั้งที่ทำการอุทยานฯ บริเวณหน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติที่อ่าวไทรเอน รวมถึงบริเวณทิศเหนือของเกาะสุรินทร์ใต้ที่มีโครงการพัฒนาแหล่งน้ำจากบ่อซับริมหาด

2. เขตเพื่อการพักผ่อนและศึกษาหาความรู้ (Outdoor Recreation Zone)

เขตนี้กำหนดไว้เพื่อเปิด โอกาสให้นักท่องเที่ยวได้ประกอบกิจกรรมเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ตลอดจนการศึกษาหาความรู้ทางธรรมชาติ โคนเน้นการท่องเที่ยว มเชิงอนุรักษ์ กิจกรรมที่อนุญาตให้มีได้คือ การว่ายน้ำ ชมปะการัง กิจกรรมดูนก กิจกรรมเพื่อการพักผ่อนอื่นๆ ที่ไม่กระทบธรรมชาติ การเดินเท้าตามเส้นทางศึกษาธรรมชาติ พื้นที่ที่กำหนดคือ อ่าวช่องขาด บริเวณชายหาดของอ่าวต่างๆ ของเกาะสุรินทร์เหนือและเกาะสุรินทร์ใต้ เส้นทางศึกษาธรรมชาติจากอ่าวช่องขาดไปยังอ่าวไม้งาม แหล่งปะการังในบริเวณรอบเกาะสุรินทร์เหนือใต้ เกาะกลาง ขกเว้นเกาะไข่ และบริเวณอ่าวแม่ยาย

3. เขตสวนสภาพธรรมชาติ (Primitive Zone)

เขตที่กำหนดขึ้นเพื่อรักษาสภาพธรรมชาติบนเกาะ ซึ่งบางบริเวณเป็นพื้นที่ป่าไม้ สภาพเป็นป่าดงดิบ เป็นแหล่งน้ำของอุทยานฯ บางบริเวณเป็นแหล่งวางไข่ของเต่าทะเล หรือแหล่งปะการังที่ง่ายต่อการกระทบกระเทือนจากการท่องเที่ยวไม่ให้ถูกรบกวน

4. เขตหวงห้าม (Strict Nature Reserve Zone)

เขตที่กำหนดไว้มิให้กระทำการใดๆ ทั้งสิ้น คือบริเวณเกาะรีซึ่งเป็นแหล่งวางไข่ของเต่าทะเล บริเวณเกาะไข่ซึ่งมีปะการังเขากวางที่สมบูรณ์มาก ตลอดจนกองหินซึ่งเป็นแหล่งที่มีนกนางนวลอาศัยเป็นจำนวนมาก

5. เขตฟื้นฟูสภาพธรรมชาติ (Recovery Zone)

เขตที่กำหนดขึ้นเพื่อฟื้นฟูสภาพธรรมชาติที่เสื่อมโทรม หรือถูกทำลายด้วยสาเหตุต่างๆ ทั้งจากฝีมือมนุษย์และภัยธรรมชาติ เพื่อให้คืนสู่สภาพเดิมหรือดีขึ้น ห้ามทำกิจกรรมใดๆ อันเป็นการรบกวนหรือกระทบกระเทือนต่อสภาพธรรมชาติในแหล่งดังกล่าว เพื่อรอการฟื้นฟู ได้แก่บริเวณอ่าวแม่ยาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. เขตกิจกรรมพิเศษ (Special Use Zone)

เขตที่กำหนดขึ้นเพื่อควบคุมกิจกรรมและป้องกันมิให้เกิดผลเสียต่อการจัดการอุทยานแห่งชาติ เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีกิจกรรมที่อาจขัดต่อการจัดการอุทยานแห่งชาติ หรือเป็นพื้นที่ที่ส่วนราชการอื่นขอใช้ประโยชน์ ได้แก่ บริเวณอ่าวบอน เกาะสุรินทร์ใต้ อันเป็นที่ตั้งหมู่บ้านชาวเลและบริเวณอ่าว ไทรเอน หน่วยรักษาพันธุ์สัตว์น้ำของกรมประมง

7. เขตใช้ประโยชน์ทั่วไป (General Use Zone)

เป็นเขตพื้นที่น้ำทะเลที่ไม่อยู่ในเขตอื่นๆ กำหนดขึ้นเพื่อเป็นเสมือนหนึ่งเป็นแนวเขตกันชนระหว่างเขตต่างๆ ที่ติดต่อกันโดยพื้นน้ำทะเล เขตนี้ไม่อนุญาตให้ทำการประมง การทิ้งน้ำมันและน้ำเสียจากเรือต่างๆ แต่อนุญาตให้เป่าสถานที่ที่ทอเสมอเรือสำหรับการท่องเที่ยว และการผ่านเข้าออกเส้นทางชั่วคราวเพื่อหลบมรสุม

ลักษณะการใช้พื้นที่

ปัจจุบันเป็นบริเวณที่ตั้งของที่ทำการอุทยานฯและสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว โดยมียุทธศาสตร์ปลูกสร้างกระจายแบบเต็มพื้นที่ โดยแบ่งลักษณะการใช้พื้นที่ออกตามลักษณะการใช้งานได้เป็น 4 ส่วน คือ

1. พื้นที่ตั้งที่ทำการอุทยานฯและร้านค้า ร้านอาหาร สำหรับบริการนักท่องเที่ยว ตั้งอยู่ในส่วนกลางของพื้นที่ (คูฝั่งบริเวณ) โดยจัดวางในลักษณะกระจายกันอยู่ห่างๆ และมีพื้นที่โล่งสำหรับใช้เป็นทางเดินเชื่อมต่อระหว่างหาดทางด้านเหนือและหาดทางด้านใต้ของพื้นที่
2. พื้นที่สำหรับการตั้งแคมป์และกางเต็นท์ของนักท่องเที่ยว ตั้งอยู่ในพื้นที่บริเวณด้านหน้าหาดทรายของหาดทางด้านเหนือ และหาดทางด้านใต้ โดยมีลักษณะเป็นพื้นดินแข็งและไม่ขึ้นต้นพื้นดินทั้งขนาดเล็ก-ใหญ่ ขึ้นกระจายโดยรอบเพื่อให้อากาศโปร่งและป้องกันกระแสลมแรง
3. บ้านพักนักท่องเที่ยว ปลูกกระจายอยู่บริเวณโดยรอบพื้นที่โล่งที่ใช้เป็นทางเดินเชื่อมระหว่างหาดเหนือ-ใต้ ประกอบด้วย

- 3.1 บ้านชมทะเล (6 คน/หลัง) มีทั้งหมด 4 หลัง คั้นละ 800 บาท หันหน้าออกทะเล ประกอบด้วย ห้องนอน 2 ห้อง ห้องน้ำ 1 ห้อง ตู้เสื้อผ้า มุ้งลวดและพัดลม
- 3.2 บ้านระกำหวาน (6 คน/หลัง) มีทั้งหมด 4 หลัง คั้นละ 600 บาท ด้านข้างติดทะเล ประกอบด้วยห้องนอน 2 ห้อง ห้องน้ำ 1 ห้อง ตู้เสื้อผ้า มุ้งลวดและพัดลม
- 3.3 บ้านพลับพลึง (6 คน/หลัง) มีทั้งหมด 2 หลัง คั้นละ 1,500 บาท เดิมเป็นอาคารสำหรับรับรองแขกของทางอุทยานฯ แต่ปัจจุบันนำมาใช้เป็นที่พักของนักท่องเที่ยว
- 3.4 เรือนแถว มีทั้งหมด 3 หลัง พักได้หลังละ 30 คน คั้นละ 1,500 บาทหรือ 80 บาท/คน/คืน โดยแบ่งเป็นห้องพักได้ห้องละ 2-4 คน ประกอบด้วย ห้องพักจำนวน 10 ห้อง ระเบียงหน้าเรือนแถว มุ้งลวดและพัดลม

3.5 อาคารห้องน้ำส่วนรวม สำหรับนักท่องเที่ยวที่พักเรือนแถวและเต็นท์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรณีสืบค้นเพื่อการศึกษาเท่านั้น มิใช่ข้อมูลให้ทำประโยชน์อื่นใด การนำเอกสารนี้ไปใช้ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนพื้นที่ที่เป็นที่ตั้งสาธารณูปโภค เช่น แทงก้นน้ำ เครื่องปั้มน้ำ เครื่องปั่นไฟ ฯลฯ จะอยู่บริเวณด้านหลังอาคารบ้านพัก ซึ่งอยู่ติดชายเขาทางด้านตะวันออกของพื้นที่

ปัญหาที่เกิดขึ้น

การใช้พื้นที่ไม่เหมาะสม ได้แก่ การใช้พื้นที่บริเวณริมชายหาด มีการปลูกสร้างอาคารบ้านพักนักท่องเที่ยว ทั้งเรือนเดี่ยวและเรือนแถว อยู่ใกล้หรือติดชายหาด ซึ่งเป็นผลทำให้สภาพธรรมชาติหรือทัศนียภาพเสื่อมโทรมลง และการใช้พื้นที่สำหรับการตั้งแคมป์การเดินทัพักแรมของนักท่องเที่ยวที่ใช้บริเวณริมหาดเป็นแนวหาดตลอดแนว ส่งผลให้เกิดการเสื่อมโทรมของสภาพธรรมชาติ

โครงสร้างพื้นฐาน

1. การคมนาคม เป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่ง การติดต่อกับหมู่เกาะสุรินทร์ จำเป็นต้องเดินทางด้วยเรือ เนื่องจากที่ตั้งอยู่ห่างจากฝั่งทำให้ราคาค่าเช่าเรืออยู่ในเกณฑ์แพง โดยมีเรือเมล็ดออกจากฝั่งบริเวณท่าเรือกระบี่ เวลาประมาณ 9.00 น. ทุกวันในฤดูกาลท่องเที่ยว ค่าบริการไป-กลับ 1,000 บาท/คน หรือเรือเช่าเหมาลำจุคนได้ 10-20 คน เป็นเรือของบริษัทเอกชน ราคาประมาณ 8,000 – 10,000 บาท ต่อวัน และจะต้องต่อเรือหางที่บริเวณอ่าวช่องขาด ก่อนถึงที่พัก เนื่องจากกระแสน้ำไม่ลึกพอที่เรือใหญ่จะจอดเทียบได้

2. ไฟฟ้า ในปัจจุบันมีเครื่องปั่นไปขนาด 2 กิโลวัตต์ แต่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้กระแสไฟมาก ในการใช้แสงสว่างและใช้ในการปั้มน้ำบริการแก่นักท่องเที่ยว ในช่วงที่มีนักท่องเที่ยวมาเป็นจำนวนมาก การจ่ายกระแสไฟฟ้ามักจะไม่เพียงพอ และเกิดการขัดข้องอยู่เสมอ

3. น้ำแหล่งน้ำ เกาะสุรินทร์เหนือพามีแหล่งน้ำจืดอยู่บ้าง โดยเป็นแหล่งน้ำซับเป็นแหล่งให้น้ำจืดแก่อุทยานฯ ปัจจุบันมีอยู่ 3 แหล่งคือ

1. บ่อน้ำซับ หลังบ้านพลับพลึง 2 เกาะสุรินทร์เหนือใกล้ที่ทำกร ขนาด 6x8 เมตร ลึก 2 เมตร มีน้ำซึมขึ้นมาตลอดปี เป็นบ่อเก็บน้ำสำรองของเกาะ กรณีที่น้ำจืดส่งมาจากแหล่งน้ำเกาะสุรินทร์ได้ไม่เพียงพอ
2. บ่อซับ(แอ่งน้ำขนาดเล็ก) ซึ่งกั้นเป็นแอ่งเล็กๆ ที่เกาะสุรินทร์ใต้ โดยปกติจะมีน้ำใช้ตลอดปี แม้ในยามหน้าแล้ง แต่หากมีนักท่องเที่ยวจำนวนมาก เช่นช่วงเทศกาลน้ำจะไม่เพียงพอ เนื่องจากแหล่งน้ำจากจุดเริ่มต้นเป็นแอ่งน้ำซับ น้ำจืดค่อยๆซึมออกมา
3. แอ่งน้ำซับเกาะสุรินทร์ใต้แหล่งใหม่ติดชายหาดใกล้หมู่บ้านชาวเลเดิม ซึ่งมีน้ำซึมขึ้นมาเป็นบริเวณมากกว่าแหล่งอื่นๆ ในช่วงเทศกาล น้ำจากแหล่งอื่นๆขาดแคลน ทางอุทยานฯจะพานักท่องเที่ยวโดยสารข้ามจากเกาะสุรินทร์เหนือไปยังแหล่งน้ำนี้ เพื่ออาบน้ำชำระร่างกาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับบริการเชิงงานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไมออนุญาตให้นำไปเผยแพร่บนสื่อออนไลน์
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แหล่งน้ำจุดนี้มีโครงการจะพัฒนานำน้ำจากแอ่งขึ้นไปกักเก็บในแทงก์ขนาดใหญ่แล้วเดินท่อจ่ายน้ำมาที่เกาะสุรินทร์เหนือซึ่งเห็นที่ปักของนักท่องเที่ยวเพื่อแก้ไขปัญหาการขาดแคลนน้ำในช่วงฤดูแล้งและเทศกาลท่องเที่ยว

ในกรณีที่นักท่องเที่ยวมีเป็นจำนวนมากๆ ทำให้มีปัญหาในการจ่ายน้ำไม่ทันต่อการใช้ และปัญหาในเรื่องของการเก็บน้ำ จึงต้องสร้างท่อในบ่อน้ำซับให้น้ำท่วมท่อส่งน้ำ เดินท่อส่งน้ำจากแอ่งซึ่งสูงจากพื้นดินประมาณ 200 เมตร ผ่านเกาะสุรินทร์ใต้มายังเกาะสุรินทร์เหนือ โดยจะมีถังน้ำ PVC ขนาดความจุ 3,000 ลิตร 6 ถัง และบ่อขนาดกว้าง 6x6 เมตร สูง 4 เมตร เพื่อกักเก็บน้ำจัดไว้ใช้

4. ขยะ ขาดแหล่งทิ้งขยะที่เป็นกิจจะลักษณะ สถานที่ทิ้งขยะในปัจจุบันจะทิ้งตามที่ลับตา บริเวณใกล้ร้านอาหารและทิ้งตามที่ต่างๆ ถังรองรับขยะมีน้อย ซึ่งจะมีตามบริเวณบ้านพัก ตามทางเดินไม่ค่อยมีหรือมีน้อย และการกำจัดขยะที่ไม่ถูกสุขลักษณะในปัจจุบันจะใช้วิธีเผา,ฝังกลบ หรือบางส่วนแยกใส่เรือเพื่อนำไปทิ้งบนฝั่ง เกิดผลกระทบต่อสภาพธรรมชาติ

5. ความปลอดภัย บริเวณที่ตั้งที่ทำการอุทยานฯ สภาพขาดความปลอดภัยที่เกิดขึ้น ซึ่งถือเป็นปัญหาของพื้นที่แห่งนี้คือ เรื่องของความเสื่อมสภาพของอาคารสิ่งปลูกสร้าง เช่นอาคารบ้านพักต่างๆ จะเสื่อมสภาพตามอายุการใช้งานขาดการซ่อมแซมเนื่องจากงบประมาณไม่เพียงพอ

ทางสัญจร

ทางสัญจรบริเวณหาดจะเป็นทางเดินเท้าตลอด สภาพของทางเดินเป็นทางเดินที่ได้ถูกจัดวางตามสภาพภูมิประเทศและธรรมชาติ ส่วนทางเดินระหว่างบ้านพัก โดยเฉพาะบันไดทางขึ้น บ้านพักรับรอง “ ซาปี ไท ” มีทางขึ้นเป็นบันไดมีลักษณะเป็นดินลูกรัง ตามสภาพของพื้นที่เนินเขาไม้ดีเป็นลูกตั้ง ส่วนลูกนอนเป็นดินลูกรังอัดแน่น เวลาฝนตกจะถูกน้ำเขาทำให้ดินลูกรังหลุดไหลไปตามน้ำ เหลือแต่ไม้ลูกตั้งโผล่ขึ้นมา ในการเดินขึ้นลงอาจทำให้เกิดการสะดุดหล่นลงมาเกิดการบาดเจ็บได้ เป็นการไม่ปลอดภัย

ภูมิทัศน์

บริเวณที่ตั้งที่ทำการอุทยานฯ เกาะสุรินทร์เหนือ มีสภาพธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ เช่น ทะเล ป่าไม้และสัตว์ป่า ทัศนียภาพของพื้นที่ประกอบด้วย อาคารสิ่งปลูกสร้าง ต้นไม้ใหญ่เล็ก โดยมีทะเลและสภาพธรรมชาติ เป็นองค์ประกอบหลัก แต่เนื่องจากในบางพื้นที่มีการสร้างบ้านพักนักท่องเที่ยวใกล้หรือติดทะเลมากเกินไป จึงทำให้ทัศนียภาพในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยว มีความพลุกพล่านของนักท่องเที่ยวจำนวนมากในบริเวณดังกล่าว และบริเวณคาบบริมชายหาดตลอดแนว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม

ผลกระทบที่เกิดจากนักท่องเที่ยว ที่มาเที่ยวหมู่เกาะสุรินทร์ส่วนใหญ่จะชอบธรรมชาติและตั้งใจมาดูปะการังน้ำตื้น ซึ่งจะมีให้เห็นได้มากกว่าหมู่เกาะสิมิลัน ที่มีปะการังที่สวย อยู่ลึกกว่าอาจจะต้องใช้เครื่องประดาน้ำ สภาพปัญหาที่ทำให้เกิดสถานะได้แก่

มลภาวะทางน้ำ อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ มีที่พักค้างไว้แก่นักท่องเที่ยว จำนวนประมาณ 3000 คน ทั้งอยู่เรือนพักและกางเต็นท์ การใช้น้ำมีปริมาณมากหากมีนักท่องเที่ยวจำนวนมาก อุทยานฯ ยังไม่มีระบบการกำจัดน้ำเสีย ดังนั้นหากมีการใช้เกินขีดความสามารถที่รองรับได้จะทำให้ น้ำที่ไหลออกมามีได้ถูกกรองไหลลงสู่ทะเล ทำให้สภาพแวดล้อมของหาดเสีย ดังเช่น บริเวณหาดหลังที่ทำการที่มีทางน้ำไหลจากห้องอาบน้ำ ห้องสุขา หากชุดทรายออกประมาณ 20 เซนติเมตร จะพบว่าทรายจะเป็นสีเหลืองปนดำ อันเกิดจากน้ำที่ไหลจากห้องอาบน้ำ ห้องสุขา

มลภาวะทางดิน อันเกิดจากขยะที่นักท่องเที่ยวนำมาหรือเกิดจากการบริการนักท่องเที่ยว พื้นดินเป็นตัวกรองความสกปรกจากน้ำ ขยะและหากจำนวนนักท่องเที่ยวมากจะเหยียบซ้ำ ทำให้พื้นหน้าดินถูกบดแน่นสิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดผลกระทบทางนิเวศแก่พืชและสัตว์ในพื้นที่

ประชากรที่อยู่อาศัย

อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์เป็นพื้นที่รัฐจัดตั้ง โดยกรมป่าไม้ ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม 2524 ห้ามมิให้ผู้ใดล่วงละเมิดยึดถือครอบครองที่ดินหรือกระทำการที่ขัดต่อพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ ดังนั้นจึงมีประชากรอาศัยอยู่ดังต่อไปนี้

1. เจ้าหน้าที่พนักงาน ซึ่งปฏิบัติภารกิจไปเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองและดูแลรักษาอุทยานแห่งชาติ หรือการศึกษา หรือวิจัยทางวิชาการ หรือเพื่ออำนวยความสะดวกในการที่สนาจรหรือการพักอาศัย หรือเพื่ออำนวยความสะดวก หรือให้ความรู้แก่ประชาชน ประมาณ คน

2. ชาวเลมอแกน ชนพื้นเมืองเร่ร่อนเรียกตนเองว่า “มอแกน” (Moken) เป็นชุมชนดั้งเดิมก่อนจัดตั้งอุทยานฯ เร่ร่อนไม่เป็นหลักแหล่งตามท้องทะเล ในช่วงฤดูมรสุมจะตั้งเพิงพักชั่วคราวทุกปีบนเกาะสุรินทร์ได้บริเวณอ่าวไทรเอน มีชาวเลประมาณ 30 ครอบครัว จำนวนประมาณ 200 คน โดยแบ่งเป็นชายประมาณ 75 คน หญิงประมาณ 125 คน ในปัจจุบันชาวเลมีแนวโน้มตั้งเพิงพักเป็นการถาวรมากขึ้น เนื่องจากวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเลที่ขัดต่อ พ.ร.บ. อุทยานฯทางอุทยานฯ จึงมีการดำเนินการควบคุมและจัดรูปแบบที่เหมาะสมเพื่อไม่ให้เพิงพักพืงชั่วคราวและการดำเนินชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเลทำลายสภาพแวดล้อม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สภาพการท่องเที่ยวโดยทั่วไป

สถิติจำนวนนักท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ ในระหว่างปี 2530 – 2542 พบว่า จำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ในแต่ละปีมีจำนวนขึ้นลงไม่แน่นอน หากเปรียบเทียบจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางไปอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสิมิลัน ในช่วงเวลาเดียวกันแล้ว จะน้อยกว่ากันมาก ทั้งนี้อาจเนื่องจากกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ต่างกัน การประชาสัมพันธ์ของบริษัทท่องเที่ยวเอกชน การเดินทางและปัจจัยอื่นๆ

ตาราง – สถิตินักท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ ปี พ.ศ. 2530 – 2542

ปี	2530	2531	2532	2537	2538	2539	2540	2541	2542
เดือน									
มกราคม	1,646	1,988	1,668	715	1,091	351	1,485	1,756	1,063
กุมภาพันธ์	1,121	3,148	2,070	-	1,575	453	1,813	1,581	1,049
มีนาคม	636	5,163	-	1,300	2,053	565	1,709	2,537	2,028
เมษายน	2,853	6,194	-	1,435	1,050	1,892	2,660	3,615	1,798
พฤษภาคม	412	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	177	422	533	192
มิถุนายน	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม
กรกฎาคม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม
สิงหาคม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม
กันยายน	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม
ตุลาคม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม	มรสุม
พฤศจิกายน	350	385	1,031	มรสุม	มรสุม	177	422	533	192
ธันวาคม	1,507	1,809	1,596	-	623	373	1,599	1,912	1,157
รวม	8,525	18,687	6,365	3,450	6,392	3,811	9,688	12,759	8,906

หมายเหตุ

ปี 2542 เริ่มใช้มาตรการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว

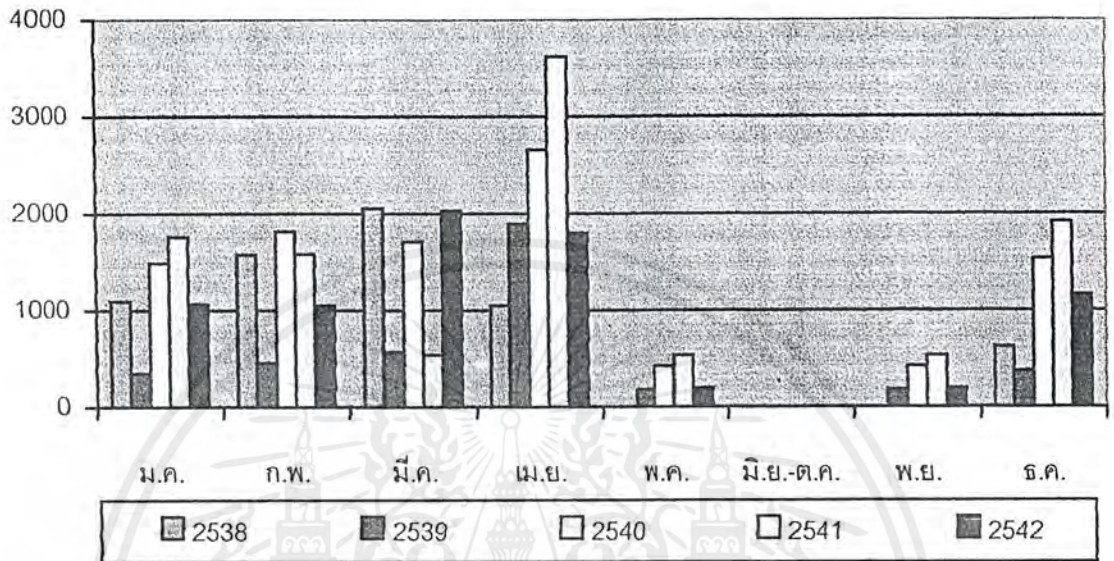
มรสุม หมายถึง ช่วงเวลาที่ไม่เปิดให้บริการ นักท่องเที่ยวไม่สามารถเดินทางไปหมู่เกาะสุรินทร์ได้ เนื่องจากเป็นฤดูมรสุม คลื่นลมแรงเป็นอันตรายในการเดินเรือ

เดือนพ.ศ. และเดือน พ.ย. เป็นช่วงเดือนรอยต่อระหว่างมรสุมเปิดบริการให้กับนักท่องเที่ยวไม่แน่นอน หรือในบางปีไม่เปิดให้บริการเนื่องจากยังมีมรสุมอยู่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางสถิตินักท่องเที่ยวสามารถสรุปออกมาในรูปแบบของแผนภูมิได้ดังนี้

สถิตินักท่องเที่ยวในแต่ละเดือน 2538-2540

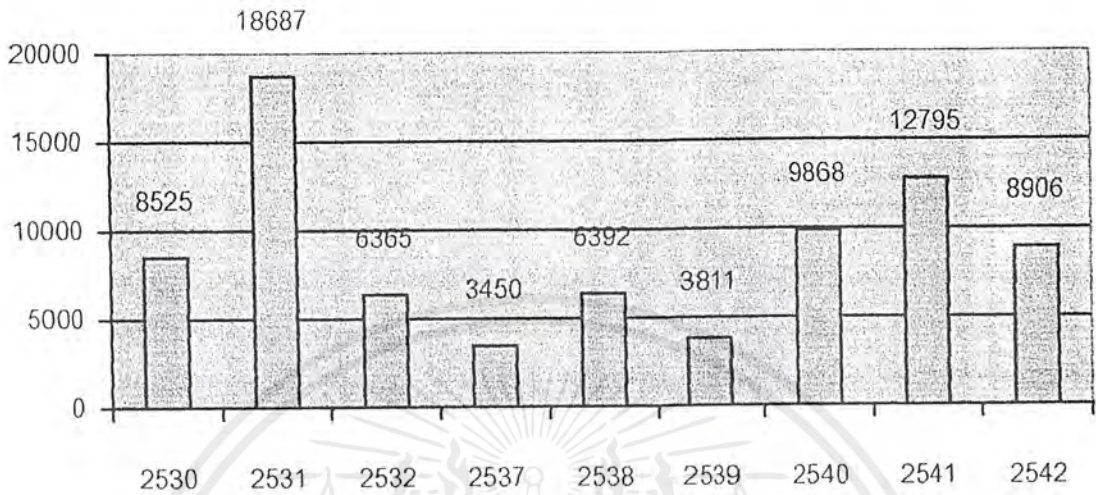
จากแผนภูมิแสดงสถิติการท่องเที่ยวในแต่ละเดือน จะเห็นได้ว่า

ฤดูกาลท่องเที่ยว

นักท่องเที่ยวเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ในช่วงกลางเดือนพฤศจิกายน - กลางเดือน พฤษภาคม ซึ่งเป็นช่วงฤดูปลอคมรสุม นักท่องเที่ยวนิยมมาเที่ยวในช่วงเดือนมีนาคม-เดือนเมษายน มากที่สุดเนื่องจากเป็นฤดูร้อนเหมาะกับการท่องเที่ยวทางทะเล และเป็นช่วงวันหยุดราชการ, ปีการศึกษา ฯลฯ นักท่องเที่ยวจึงนิยมเดินทางมาท่องเที่ยว

ในช่วงฤดูมรสุมซึ่งเริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนถึงเดือนพฤษภาคม จะเป็นช่วงที่อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ปิดการท่องเที่ยวชั่วคราว

สถิตินักท่องเที่ยวในแต่ละปี

จากสถิตินักท่องเที่ยวในแต่ละปี จะเห็นได้ว่า

แนวโน้มนักท่องเที่ยวในอนาคต

จากสถิตินักท่องเที่ยวที่เดินทางมาอุทยานแห่งชาติห้วยเกาะสุรินทร์ พบว่ามีจำนวนนักท่องเที่ยวขึ้นลงในแต่ละปี ไม่แน่นอน มีการเปลี่ยนแปลงจำนวนไม่สม่ำเสมอ ทั้งนี้ขึ้นกับปัจจัยหลายประการ โดยเฉพาะการประชาสัมพันธ์และการส่งเสริมการท่องเที่ยว และเนื่องจากการเดินทางท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติทางทะเลมีข้อจำกัดกว่าการเดินทางท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติทางบกเนื่องจากข้อจำกัดหลายๆ ประการเช่น

- ฤดูกาลท่องเที่ยว
- การเดินทางเข้าถึง
- ค่าใช้จ่ายในการเดินทางและอื่นๆ
- แหล่งน้ำที่ใช้นกเขา ฯลฯ

ในปีการท่องเที่ยว 2542 เริ่มมีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวในการเดินทางไปยังอุทยานแห่งชาติห้วยเกาะสุรินทร์ได้ไม่เกิน 200 คน / วัน เนื่องจากนโยบายของกรมป่าไม้และนโยบายการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อรักษาสภาพแวดล้อมและพื้นที่เปราะบางของทรัพยากรต่างๆ ในพื้นที่ โดยเฉพาะทรัพยากรปะการัง

ลักษณะของนักท่องเที่ยว

1. เพศ

นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ จากการสำรวจพบว่าเป็นเพศหญิงจะนิยมมาเที่ยวมากกว่าเพศชาย

เพศหญิง ร้อยละ 66.67

เพศชาย ร้อยละ 33.33

2. สถานภาพ

สถานภาพโสด ร้อยละ 85

สถานภาพสมรสแล้ว ร้อยละ 13.33

จะเห็นว่านักท่องเที่ยวที่เป็นโสด มีความสนใจในธรรมชาติมากกว่าผู้ที่สมรสแล้ว

3. อายุ

อายุ	ต่ำกว่า15 ปี	15-25	26-35	36-45	46-60	มากกว่า60ปี	ไม่ตอบ
ร้อยละ	0.8	36.67	55.83	12.5	5	0	1.67

นักท่องเที่ยวที่มาอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ส่วนใหญ่เป็นวัยหนุ่มสาวและวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่เหมาะสมกับการท่องเที่ยวทางทะเล

4. การศึกษา

ระดับ	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	ระดับปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
ร้อยละ	0.8	7.5	81.67	65.83	15

นักท่องเที่ยวส่วนมากมีการศึกษาในระดับปริญญาตรี แสดงว่านักท่องเที่ยวมีระดับการศึกษาสูงเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งจะมีความรู้ความเข้าใจในการอนุรักษ์ธรรมชาติเพียงพอ เป็นผลให้เกิดการมีส่วนร่วมช่วยอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติได้ดี

ลักษณะรูปแบบการท่องเที่ยว

1. ยานพาหนะที่ใช้ในการเดินทาง

ยานพาหนะ	เครื่องบิน	รถไฟ	รถจักรยานยนต์	รถประจำทาง	รถบัส/รถเที่ยว/รถเช่าเหมา	จักรยานยนต์	รถส่วนตัว/อื่นๆ
ร้อยละ	0	0		0.8	35.83	0	18.33

การเดินทางของนักท่องเที่ยวนิยมเดินทางโดยรถปรับอากาศและรถบัสส่วนตัวหรือรถเช่าเหมาเป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้เนื่องมาจากการเดินทางโดยพาหนะดังกล่าว จะมีความสะดวกกว่าเดินทางโดยวิธีอื่น สำหรับนักท่องเที่ยว

2. จำนวนคนที่ร่วมเดินทางในกลุ่ม

จำนวน	น้อยกว่า 10 คน	10-20 คน	21-31	31-40	มากกว่า 41
ร้อยละ	25		20.83	25	0

คนที่ร่วมเดินทางในกลุ่มจะเป็นกลุ่มขนาดปานกลาง 10-20 คน ถึงขนาดใหญ่ 21 – 40 คน อาจเป็นเพราะการเดินทางเป็นกลุ่มขนาดใหญ่ จะสะดวกและประหยัดค่าใช้จ่ายมากกว่า การเดินทางแบบกลุ่มน้อยๆ สำหรับการมาเที่ยวอุทยานแบบนี้

3. ประเภทของกลุ่มเดินทางมาท่องเที่ยว

ประเภทกลุ่ม	มาคนเดียว	มาพร้อมครอบครัว	มากับครอบครัว	มากับกลุ่มทัวร์	อื่นๆ
ร้อยละ	0		0	33.33	3.33

นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางมากับกลุ่มเพื่อนและกลุ่มทัวร์มากเป็นส่วนใหญ่

4. วัตถุประสงค์ของการมาท่องเที่ยว

กิจกรรม	พักผ่อน	ประชุมสัมมนา	การกีฬา	ศึกษาด้านอนุรักษ์	อื่นๆ
ร้อยละ		0	1.67	1.67	0.83

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัตถุประสงค์หลักของการมาท่องเที่ยวคือการพักผ่อนหย่อนใจในพื้นที่ให้บริการ โดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติทั้งทางบกและทางทะเล โดยเฉพาะอย่างยิ่งทรัพยากรปะการังที่สวยงาม

5. ประสบการณ์การมาเยือน

มาเยือน	ไม่คิดค่า	1 ครั้ง	2 ครั้ง	3 ครั้ง	มากกว่า 3 ครั้ง
ร้อยละ		12.5	4.17	4.17	5

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ยังไม่เคยมาอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ อาจเป็นเพราะเพิ่งเปิดให้บริการไม่นาน และการเดินทางหรือปัจจัยอื่นๆ ส่วนนักท่องเที่ยวที่มามากกว่า 1 ครั้งแสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวมีความประทับใจในความงามของสภาพธรรมชาติและความงดงามของปะการัง

นักท่องเที่ยวที่มาเป็นครั้งแรกมีความรู้ลึกซึ้งเกี่ยวกับอุทยานแห่งนี้คิดเป็นร้อยละ 73.33 และไม่แน่ใจ ร้อยละ 21.67 ไม่ต้องการมา ร้อยละ 0

6. ระยะเวลาในการพักค้าง

เวลา	ไม่พักค้าง	1 คืน		3 คืน	มากกว่า 3 คืน
ร้อยละ	0	1.67		31.67	10

การมาท่องเที่ยวในอุทยานฯ โดยส่วนใหญ่จะพักค้างมากกว่า 2 คืนขึ้นไป

7. สถานที่พักค้าง

สถานที่พักค้าง		กางเตนท์	เรือนรับรอง
ร้อยละ		44.17	1.67

อัตราส่วนระหว่างการพักค้างแบบบ้านพักและพักแบบกางเตนท์ มีอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกันมาก

แหล่งท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์

ทางบก

ป่าไม้ เป็นป่าดิบชื้นขนาดใหญ่ครอบคลุมพื้นที่อุทยาน ไม้เกือบทั้งหมดเป็นที่อาศัยของสัตว์ป่าน้อยใหญ่ เช่น นกทั้งนกหายาก นกประจำถิ่น เนื่องจากสภาพป่ายังคงความอุดมสมบูรณ์อยู่มาก เป็นแหล่งศึกษาระบบนิเวศธรรมชาติที่สมบูรณ์

ชายหาด

ทิวทัศน์ที่สวยงาม มีพรรณไม้ขึ้นทั่วไป และป่าชายเลนที่เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์ต่างๆ เป็นหาดทรายขาวสะอาดเป็นพื้นที่ราบบริเวณอ่าวไม่กว้างขวางนัก เหมาะแก่การเดินเล่นพักผ่อน บางแห่งเป็นที่วางไข่ของเต่าทะเล เช่น ชายหาดเกาะรี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทางน้ำ

สภาพน้ำทะเลโดยรอบมีความใสของน้ำทะเลสูงและสะอาดประกอบกับคลื่นปละบังจืดต่างๆมีความเหมาะสมที่จะเป็นแหล่งอยู่อาศัยของปะการังและสัตว์น้ำจำนวนมาก มีความหลากหลายทั้งทางชีวภาพและทางคุณภาพมากที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศไทย ก่อให้เกิดธรรมชาติใต้ทะเลที่สวยงามและเป็นแหล่งสำคัญทางนิเวศวิทยา ดึงดูดให้ผู้คนสนใจความงามใต้ท้องทะเลมาท่องเที่ยวค่าน้ำดูชีวิตทะเลรอบปะการัง และความสวยงามของปะการังอีกด้วย

แหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจในอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์

เกาะสุรินทร์เหนือ เกาะสุรินทร์ใต้

ในเกาะนี้มีอ่าวทั้งหมด 10 กว่าแห่ง อ่าวที่มีชื่อเสียงก็คือ อ่าวแม่ยาย หรืออ่าวแม่ใหญ่ เป็นอ่าวที่มีลมสงบ และมีขนาดใหญ่ที่สุด อ่าวลึกอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของเกาะสุรินทร์เหนือ มีน้ำลึกจนเป็นสีเขียวเข้ม มีปะการังในช่วงน้ำขึ้นสวยงามไม่แพ้ที่แห่งใด

เต่าทะเลเป็นสัตว์คุ้มครองที่เกิดร่วมยุคเดียวกับไดโนเสาร์ และสามารถวิวัฒนาการสืบพันธุ์ออกนอกอกหลานมาจนถึงปัจจุบัน ในขณะที่ไดโนเสาร์สูญพันธุ์ไปแล้ว ปัจจุบันเต่าทะเลเป็นสัตว์ที่หาดูได้ยากและใกล้ที่จะสูญพันธุ์เช่นกัน ทั้งนี้เนื่องจากชาวทะเลที่เต่าทะเลใช้เป็นที่วางไข่ถูกรบกวน ทั้งจากการพัฒนาและการท่องเที่ยว อีกทั้งเต่าทะเลวัยอ่อนมักจะได้รับภัยอันตรายจากมนุษย์และภัยธรรมชาติ ทำให้สถานการณ์ของเต่าทะเลอยู่ในภาวะที่น่าเป็นห่วงอย่างยิ่ง หากไม่ช่วยกันอนุรักษ์เต่าทะเลและถิ่นที่อยู่อาศัยของมันในวันนี้ โดยปกติเต่าทะเลจะขึ้นมาวางไข่บนชายหาดที่เงียบสงบในช่วงหมดฤดูฝน เต่าทะเลที่พบ ได้แก่ เต่ากระ เต่าหญ้า และเต่าตนุ

ชาวเลแห่งหมู่เกาะสุรินทร์ ชีวิตและความเป็นอยู่ของชาวเล เป็นชนเผ่าดั้งเดิมที่มีอยู่ในหมู่เกาะสุรินทร์ ชาวเลเป็นชนเผ่าหนึ่งที่อยู่อาศัยอยู่ในหมู่เกาะของทะเลอันดามัน กระจายอยู่ตั้งแต่เกาะ นีโคบาร์(NICOBAR) ประเทศอินเดีย หมู่เกาะในประเทศพม่า ตลอดเรื่อยไปจนถึงเกาะสุมาตราของประเทศอินโดนีเซีย อาศัยอยู่ในบ้านที่เป็นเรือทำจากไม้ระกำขึ้นเรือด้วยขางไม้ แต่อาศัยการใช้งานการใช้เรือชนิดนี้มีแค่ 6 เดือน ชาวเลจะไม่มีการเขียน ชาวเลส่วนหนึ่งสามารถพูดภาษาไทยได้ การนับเวลาจะสังเกตเดือนและดวงจันทร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิเคราะห์อาคาร

โดยปรัชญาแล้ว สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับแหล่งท่องเที่ยวแบบการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ควรสะท้อนถึงความเป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่ ที่ธรรมชาติหรือท้องถิ่น ได้สร้างสรรค์มา และควรมีบทบาทในการกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวได้ตระหนักถึงเจตนารมณ์ของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

สิ่งอำนวยความสะดวกประเภทอาคาร ควรให้ความสำคัญกับเรื่องของแสงสว่าง, การถ่ายเทของอากาศ, ทิศทางลมและความผสมผสานกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติของแหล่งท่องเที่ยว

ระบบสาธารณูปโภค เน้นระบบที่ใช้พลังงานอย่างประหยัดและมีประสิทธิภาพ, อนุรักษ์น้ำ, กำจัดน้ำเสียและของเสียอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการนำของเก่ากลับมาใช้ใหม่

ระบบโครงสร้าง ควรคำนึงถึงสภาพปัญหาของพื้นที่ตั้ง ที่มีผลต่อตัวอาคาร เช่น ความลาดชันของพื้นที่, สภาพภูมิอากาศ, กระแสลมในฤดูต่าง ๆ, ความชื้นของอากาศและความเค็มของทะเล

ระยะทางของการขนส่งวัสดุและอุปกรณ์ หาได้ง่ายในท้องถิ่น

ง่ายต่อการซ่อมแซมแก้ไขและคนในท้องถิ่นสามารถร่วมมือกันทำได้

จึงนำเสนอรูปแบบของอาคารต่าง ๆ ซึ่งมีลักษณะโดยรวมและโครงสร้างพื้นฐานร่วมกันดังนี้

1. อาคารที่พักนักท่องเที่ยว

- หลังคา ใช้ไม้จริงในการก่อสร้างเพื่อความแข็งแรงทนทานของอาคาร วัสดุเมุงหลังคาทำจากแฝก (จาก, ใบตองตึง) เย็บเป็นตับ มีความแข็งแรงและทนทานพอสมควร สวยงามกลมกลืนกับธรรมชาติและง่ายต่อการซ่อมแซมและปลอดภัย เมื่อพายุและลมพัดแรง ความลาดเอียงไม่ควรน้อยกว่า 30 องศา เพื่อการระบายน้ำฝนที่ดี
- พื้น ใช้วัสดุธรรมชาติไม้จริงเนื้อแข็งขนาดประมาณ 1 นิ้ว x 4 - 6 นิ้ว ตีชิดบนโครงไม้จริงเนื้อแข็งสำหรับพื้นเฉลียง ใช้ไม้จริงเนื้อแข็ง ตีเว้นร่องเพื่อให้หน้าไหลลงสู่ด้านล่างได้สะดวก
- ผนัง ใช้ผนังไม้ไผ่ทาบขัดตะ โดยใช้ไม้ไผ่ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 2 นิ้ว มาทาบให้แบนแล้วนำมาสานขัดกันเป็นลวดลาย
- หน้าต่าง วงกบและวงกรอบใช้ไม้จริง ด้วบานใช้จาก, แฝกหรือวัสดุเดียวกับผนัง
- โครงสร้างฐานราก คอนกรีตเสริมเหล็กแผ่ให้ดินรับน้ำหนักโดยตรง เนื่องจากดินมีความแน่นตัวสูงรับน้ำหนักกดทับได้ดี ใช้เสาไม้จริงเส้นผ่านศูนย์กลาง 6 นิ้วขึ้นไป
- สี ทาเฉพาะน้ำยารักษาเนื้อวัสดุ โครงสร้างทั้งหมดให้ทาสีกันปลวก, มอด

2. ห้องน้ำในบ้านพักและห้องน้ำทั่วไป

- สุขภัณฑ์ โดสวมแบบนั่งราบแบบตกราดหรือชักโครก อ่างล้างหน้า ที่อาบน้ำฝักบัวหรือชักอาบ
- โครงสร้างและวัสดุ พื้นห้องน้ำควรใช้พื้นคอนกรีตเสริมเหล็กหรือคอนกรีตเสริมไม้ไผ่บนพื้นไม้และคานตงไม้จริงเนื้อแข็ง แต่เสริมคองให้ตั้งขึ้นเป็น 2 เท่า ผิวฉาบปูนปนกับหินธรรมชาติ
- ผนังห้องน้ำใช้ก่ออิฐฉาบปูนเรียบหรือเซลโลกรีตสำเร็จรูป ฉาบด้วยปูนผสมน้ำยากันซึม นูทับด้วยวัสดุธรรมชาติครึ่งผนัง
- ประตูห้องน้ำภายในควรบุด้วยแผ่นกันน้ำหรือวัสดุธรรมชาติแล้วทาสีกันน้ำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

BUILDING ANALYSIS

สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับแหล่งท่องเที่ยวแบบ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ควรสะท้อนให้เห็นถึงความเป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่
ที่ธรรมชาติหรือวัฒนธรรมท้องถิ่นได้สร้างสรรค์มา
และควรมีบทบาทกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวได้ตระหนัก
ถึงเจตนารมณ์ของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

อาคาร
แสงสว่างตามธรรมชาติ

ทิศทางลม
ความผสมกลมกลืนกับ
สภาพแวดล้อม

ระบบสาธารณูปโภค

การใช้พลังงานอย่างประหยัด
การอนุรักษ์น้ำ

ระบบโครงสร้าง

ความลาดชันของพื้นที่

สภาพภูมิอากาศ ลม

ความชื้นและความเค็ม

ระยะทางในการขนส่ง

วัสดุหาง่าย ซ่อมแซมง่าย

maps

อาคารที่พักนักท่องเที่ยว

โครงสร้างโดยรวมประกอบด้วย

- หลังคา ใช้ไม้จริงเพื่อความแข็งแรง วัสดุตั้งทำจากแฝกเย็บเป็นดับ มีความแข็งแรงทนทานพอควร สวยงามกลมกลืนกับธรรมชาติ และง่ายต่อการซ่อมแซมและปลอดภัยเมื่อพายุและลมพัดแรง ความลาดเอียงไม่ควรน้อยกว่า 30% เพื่อการระบายน้ำฝนที่พื้นใช้ไม้จริงเนื้อแข็งดีชนิดบนโครงสร้างไม้จริงเนื้อแข็ง สำหรับพื้นเฉลียง ใช้ไม้ตีเว้นร่องเพื่อให้น้ำไหลสะดวก
- ผนัง ใช้นั่งไม้ไม่ทึบขัดตะ โดยใช้นั่งไม้ @ 2 นิ้ว มาทุให้แบนแล้ว นำมาสานขัดกันเป็นลวดลาย ช่วยให้อากาศถ่ายเทลมพัดเข้าออก
- หน้าต่าง, วงกบวงกรอบไม้จริง ตัวบานทำจากจาก แฝกหรือวัสดุเดียวกับผนัง
- โครงสร้างฐานราก ใช้คอนกรีตเสริมเหล็กแผ่ให้ดินรับน้ำหนักโดยตรง เนื่องจากดินมีความแน่นตัวสูง รับน้ำหนักกดทับได้ดี เสาไม้จริง @ 6 นิ้วขึ้นไป
- สี ทาเฉพาะน้ำยารักษาเนื้อวัสดุ โครงสร้างไม่ทั้งหมดให้ทายกันปลวกมอด

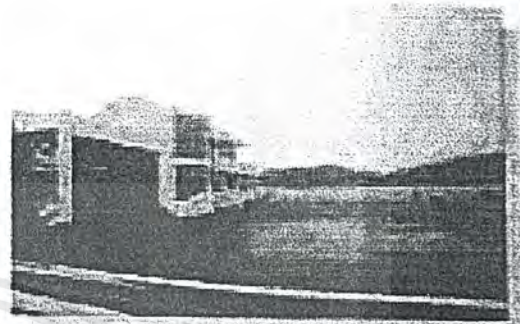
MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

BUILDING ANALYSIS

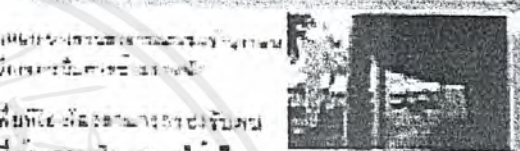
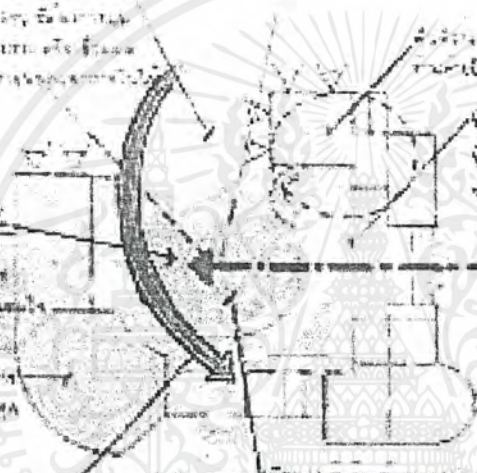
อาคารนิทรรศการ

อาคารนิทรรศการในเขตเทศบาลเมืองภูเก็ต
จังหวัดภูเก็ต
จังหวัดภูเก็ต
จังหวัดภูเก็ต

วัตถุประสงค์ของงานสถาปัตย์
อาคารนิทรรศการในเขตเทศบาลเมืองภูเก็ต
จังหวัดภูเก็ต
จังหวัดภูเก็ต

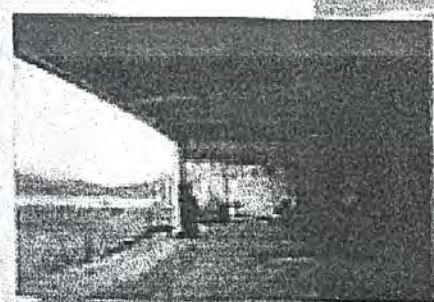
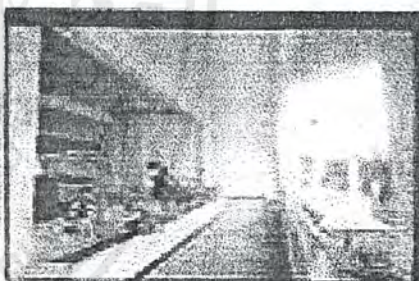
วัตถุประสงค์ของงานสถาปัตย์
อาคารนิทรรศการในเขตเทศบาลเมืองภูเก็ต
จังหวัดภูเก็ต
จังหวัดภูเก็ต

วัตถุประสงค์ของงานสถาปัตย์
อาคารนิทรรศการในเขตเทศบาลเมืองภูเก็ต
จังหวัดภูเก็ต
จังหวัดภูเก็ต

วัตถุประสงค์ของงานสถาปัตย์
อาคารนิทรรศการในเขตเทศบาลเมืองภูเก็ต
จังหวัดภูเก็ต
จังหวัดภูเก็ต

วัตถุประสงค์ของงานสถาปัตย์
อาคารนิทรรศการในเขตเทศบาลเมืองภูเก็ต
จังหวัดภูเก็ต
จังหวัดภูเก็ต

MARINE ECOTOURISM CENTER

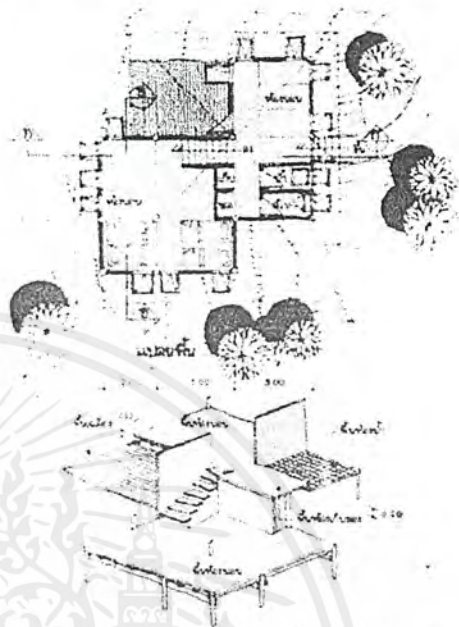
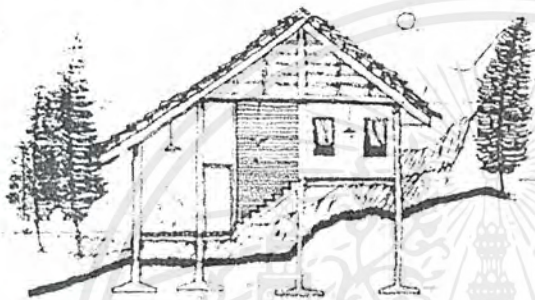
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

BUILDING ANALYSIS

"อ้อมกอดแกน"

อาคารบ้านพัก

มีการแบ่งพื้นที่โดยการลดระดับพื้นแยกสัดส่วน
ของการใช้สอยตามลักษณะพื้นดินภาคใต้
ด้านที่หันเข้าหาทิวทัศน์ ใช้เป็นส่วนเปิดโล่ง
เพื่อให้สัมผัสกับธรรมชาติแวดล้อมเพื่อการเรียนรู้ได้

ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว

ตัวอาคารส่วนรวมที่แยกเป็นอาคารเล็กๆ ที่กลมกลืนไปกับธรรมชาติ
ไม่สูงเด่นแต่จัดรวมกลุ่มกัน ลดขนาดใหญ่อาคารที่ชมสภาพแวดล้อม

อาคารนิทรรศการ ชาวเลมอแกน

เรือกาบังมอแกน ที่อยู่อาศัยกับชีวิตเร่ร่อน
ในทะเลสงบบอกถึงวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของ
มอแกนลาคะ ที่มีความผูกพันกับท้องทะเล

MARINE ECOTOURISM CENTER

SURANAN KULSIRAVIVAT 139025250 No.

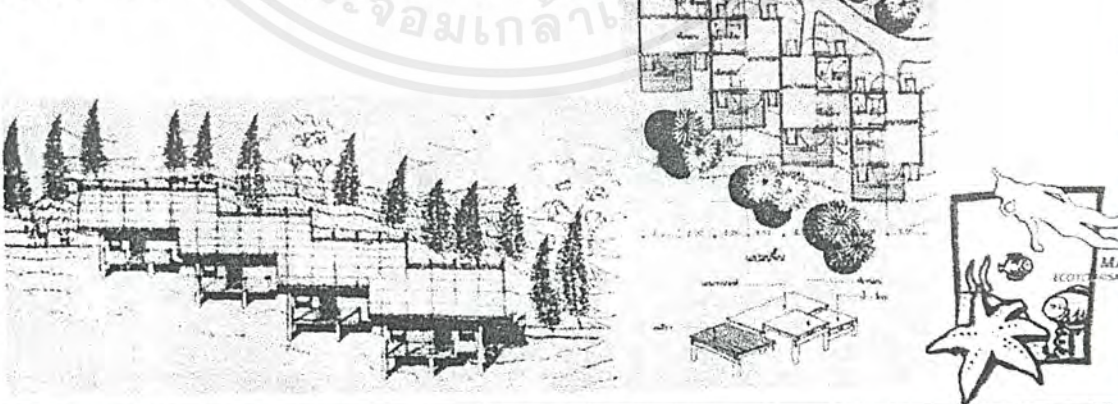
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

BUILDING ANALYSIS

บ้านพัก 6-8 คน

เรือนแถว 2 คน

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1 การศึกษาความหมายของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (ECOTOURISM)

เป็นรูปแบบหนึ่งของการท่องเที่ยว ที่มุ่งให้เกิดการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวและแหล่งทรัพยากรต่างๆ โดยเฉพาะระบบนิเวศของแหล่ง " การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ " จึงเป็นส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์(Conservation Tourism)ซึ่งเป็นการท่องเที่ยวที่พัฒนาไปสู่ " การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน "(Environmentally Sustainable Development)

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

" การเดินทางไปเยือนแหล่งท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นและแหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อ โดยมีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้อง ภายใต้การจัดการอย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่น เพื่อมุ่งให้เกิดจิตสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน "

1. การท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อ

มีความพึงพอใจต่อนักท่องเที่ยว โดยเป็นการท่องเที่ยวที่ไม่ทำลายหรือทำให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม

2. แหล่งธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์

ความหลากหลายทางชีวภาพที่อยู่ในความสนใจของนักท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์ คึงดูแลนักท่องเที่ยว ควรรักษาไว้ไม่ให้ถูกทำลายหรือเปลี่ยนแปลงไป

3. แหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ

ความแตกต่างของแต่ละวัฒนธรรมเป็นตัวดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว มีวิถีตามธรรมชาติ

4. โดยมีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันในหมู่ผู้เกี่ยวข้อง

จะเกิดขึ้นในทุกขั้นตอนของการจัดการการท่องเที่ยว -- การตั้งสมประสงค์ที่ดี

5. ภายใต้การจัดการสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยว

สิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวจะต้องได้รับการจัดการเพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่เป็นทรัพยากรของแหล่งทางธรรมชาติ การจัดการทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยว

6. อย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่น

ก่อให้เกิดรายได้หรือผลประโยชน์ต่อท้องถิ่น การเรียนรู้, การพึ่งตนเองของท้องถิ่น

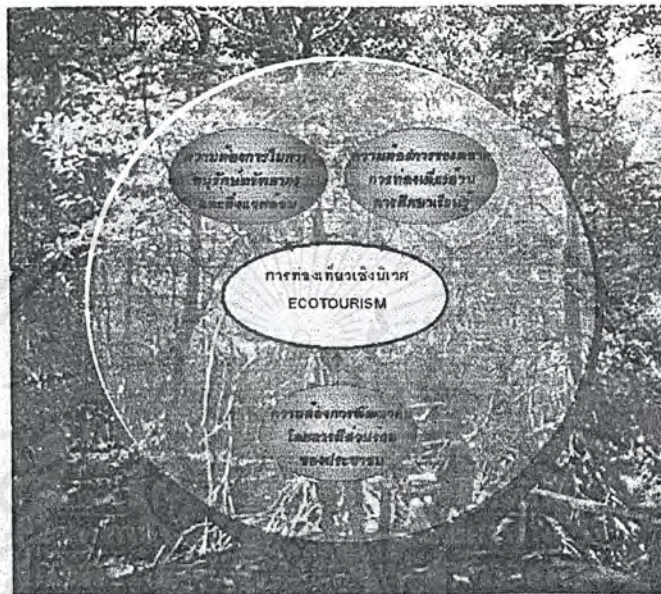
7. เพื่อมุ่งให้เกิดจิตสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน

ต้องมุ่งให้ผู้เกี่ยวข้องเกิดจิตสำนึกอย่างแท้จริง และสามารถปฏิบัติได้อย่างเป็นธรรมชาติโดยอัตโนมัติ เพื่อให้เกิดการรักษาระบบนิเวศของแหล่งเอาไว้ไม่ให้ถูกทำลายหรือเปลี่ยนแปลงไป โดยจะส่งผลต่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ECOTOURISM

การท่องเที่ยวในประเทศไทย ได้เจริญรุดหน้ามาตามลำดับ
ส่งผลดีต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ แต่ในด้านตรงกันข้าม กลับทำให้สภาพแวดล้อม
ในแหล่งท่องเที่ยววดกดยลง

กระแสความต้องการการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ
ที่มีขอบเขตกว้างขวางไปทั่วโลก ทั้งในแง่การอนุรักษ์ในระดับของจนถึงการอนุรักษ์
ป้องกันและแก้ไขวิกฤตการณ์ของโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอนุรักษ์ระบบนิเวศ

กระแสความต้องการของตลาดการท่องเที่ยวในด้านการศึกษาความรู้
หรือมีประสบการณ์ด้านสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ เป็นความต้องการที่มีมากขึ้นในหมู่นักท่องเที่ยว
เที่ยวและในทุกส่วนของสังคม ให้ผู้เกี่ยวข้องมีความรู้และตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

กระแสความต้องการพัฒนาคน
โดยการมีส่วนร่วมของประชาชนท้องถิ่น ที่จะเป็นหลักประกันให้การพัฒนาที่มีทิศทางที่ถูกต้อง
ต้องมีการกระจายรายได้ที่เหมาะสม

สามแนวคิดนี้ มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว ต่อการจัดการพัฒนาการท่องเที่ยว
รูปแบบทางเลือกของการท่องเที่ยวใหม่

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ECOTOURISM

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

แหล่งธรรมชาติที่เป็น
เอกลักษณ์เฉพาะถิ่น

มุ่งให้เกิดจิตสำนึกอย่าง
มีความรับผิดชอบ

ท่องเที่ยวอย่างเรียนรู้

แหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง
เนื่องกับระบบนิเวศ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ECOTOURISM

หมายถึง การท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อแหล่งธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น และแหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับระบบนิเวศสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยว โดยมีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้อง ภายใต้การจัดการอย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่น เพื่อมุ่งให้เกิดจิตสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การบริการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การบริการการท่องเที่ยวเป็นองค์ประกอบสำคัญในการอำนวยความสะดวกส่งเสริมสนับสนุน กำกับดูแล ให้นักท่องเที่ยวบรรลุวัตถุประสงค์สูงสุดของการท่องเที่ยว โดยเฉพาะยิ่งการได้ศึกษาเรียนรู้ระบบนิเวศและวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง โดยไม่มีการทำลายหรือก่อผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม บริการการท่องเที่ยวที่สำคัญ ได้แก่ บริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ บริการที่พัก ร้านอาหารและบริการการเดินทาง สำหรับการจัดสื่อความหมายธรรมชาตินั้น จัดเป็นบริการอย่างหนึ่งที่สำคัญ บริการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีดังนี้

1. การคมนาคมขนส่ง (Transportation)
 - เส้นทางบก เรือ อากาศ รวมทั้งสถานีรถไฟและท่าอากาศยาน
 - ยานพาหนะ การขนส่งนักท่องเที่ยว
2. ที่พัก (Accommodation)
 - บ้านพักนักท่องเที่ยว โรงแรม เกสต์เฮาส์ บังกะโล
 - การตั้งแคมป์
 - ที่พักในวัด โรงเรียน
 - บ้านพักในชุมชน บ้านเรือน ฟาร์ม
3. ร้านอาหารและภัตตาคาร (Food shop and Restaurant)
 - ร้านอาหารหรือสวนอาหาร
 - ร้านขนม ของว่าง เครื่องดื่ม
 - ร้านอาหารเคลื่อนที่ เช่นหาบเร่ แผงลอย
4. บริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์
 - ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว (Tour Operator)
 - ผู้แทนจะหน่างการท่องเที่ยว (Travel Agency)
 - มัคคุเทศก์ (Guide)
5. ร้านขายของที่ระลึกและสินค้าพื้นเมือง
6. การรักษาความปลอดภัย
 - การป้องกันภัย
 - การบรรเทาสาธารณภัย
7. กิจกรรมการท่องเที่ยว
 - การจัดประชุม
 - การจัดบริการข้อมูลข้อสนเทศ
 - การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว
 - การจัดกิจกรรมบันเทิงและกีฬา
8. โครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพ
 - ระบบการสื่อสาร โทรคมนาคม
 - ระบบประปา
 - ระบบไฟฟ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การพิจารณาความเป็นนักท่องเที่ยวยุคใหม่ สามารถพิจารณาระดับความเข้มข้นได้จาก ปัจจัยดังต่อไปนี้

1. ความสนใจในแหล่งท่องเที่ยว พิจารณาประเภทและรูปแบบของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมไปเที่ยว โดยให้ความสำคัญการท่องเที่ยวให้แหล่งท่องเที่ยวที่ส่งเสริมความรู้ การอนุรักษ์ การรักษาสีเขียวและสิ่งแวดล้อม และการสร้างความตระหนักในการพัฒนาอย่างยั่งยืน ระดับความเข้มข้นของความสนใจมีดังนี้

- สนใจแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติหรือวัฒนธรรมที่มีลักษณะเฉพาะถิ่น มีความสมบูรณ์หลากหลาย ต้องใช้ความตั้งใจในการท่องเที่ยวสูง มีกิจกรรมที่แตกต่างจากความเคยชิน
- มีกิจกรรมการท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา เรียนรู้ สัมผัส และดูแลรักษาธรรมชาติและระบบนิเวศ เช่น การศึกษาธรรมชาติ การเดินป่า การดำน้ำดูปะการัง การดูนก ส่องสัตว์ เป็นต้น

2. การเตรียมตัวก่อนเดินทางท่องเที่ยว

นักท่องเที่ยวเชิงนิเวศควรจะ

- มีการเตรียมการศึกษาหาความรู้ โดยศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และ/หรือ เข้าร่วมการอบรมก่อนเดินทาง หรือ โดยการสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ก่อนเดินทาง
- มีการเตรียมอุปกรณ์เครื่องมือในการท่องเที่ยวครบถ้วนด้วยตนเอง หรือตามคำแนะนำ โดยให้ความสำคัญในอุปกรณ์ที่ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม และไม่ทิ้งให้เป็นมูลฝอยในขณะที่ท่องเที่ยว เช่น กระติกน้ำ กล่องอาหาร

3. การปฏิบัติตัวในการท่องเที่ยว

- ปฏิบัติตามกฎหมายที่กำหนดไว้ในแหล่งท่องเที่ยวนั้นๆ หรือที่เห็นสมควร
- มีความกระตือรือร้นในการรักษาสีเขียวและสิ่งแวดล้อม
- มีความสนใจใฝ่รู้ ในระหว่างการท่องเที่ยว ให้ความสำคัญต่อข้อมูล กิจกรรม การสื่อความหมาย หรืออื่นๆ ที่จะเสริมสร้างความรู้และความตระหนักที่ดี
- สนใจเข้าร่วมกิจกรรมและปฏิบัติสัมพันธ์กับผู้อื่น

4. การปฏิบัติหลังการท่องเที่ยว

- มีความรักและห่วงหาพันพวยากรที่ ได้เรียนรู้เพิ่มขึ้นหลังจากการท่องเที่ยว
- มีการเรียนรู้ต่อเนื่อง
- ช่วยสื่อ ขยาย เผยแพร่ข้อมูลที่ได้รับต่อผู้อื่น

จากความต้องการพื้นฐานและความสนใจในการเรียนรู้ของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศดังกล่าว เมื่อนำมา

พิจารณาประกอบสรุปได้ว่า

การบริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานให้กับนักท่องเที่ยวเช่น ที่พัก ร้านอาหาร ร้านค้า ศูนย์บริการ นักท่องเที่ยว ฯลฯ แล้ว การให้บริการส่วนให้ความรู้เกี่ยวกับระบบนิเวศธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น เป็นปัจจัยสำคัญที่นักท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความต้องการเพื่อการเรียนรู้จากการท่องเที่ยวในสถานที่นั้น ซึ่งอาจแสดงออกมาในหลายรูปแบบ เช่น

- เส้นทางศึกษาธรรมชาติ
- ส่วนนิทรรศการให้ความรู้ด้านต่างหรือห้องประชุมสัมมนาเผยแพร่ความรู้
- ส่วนบริการข้อมูลข่าวสารประชาสัมพันธ์
- นิทรรศการริมทาง ป้ายสื่อความหมาย
- องค์ประกอบอื่นๆ ที่ช่วยสนับสนุนให้เกิดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

กิจกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในแต่ละแหล่ง เป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจ มีความสุขจากการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้ความสำคัญต่อกิจกรรมการท่องเที่ยวมากเพราะกิจกรรมต่างๆ เป็นสื่อกลางนำการท่องเที่ยวไปสู่เป้าหมายได้ กิจกรรมที่เหมาะสมจึงควรเป็นกิจกรรมที่เน้นการศึกษาหาความรู้ในระบบนิเวศและวัฒนธรรมท้องถิ่น ควบคู่ไปกับการได้รับความเพลิดเพลิน ทั้งนี้ต้องเป็นกิจกรรมที่มีผลกระทบน้อยที่สุดหรือเป็นผลกระทบที่สามารถป้องกันหรือแก้ไขได้

กิจกรรมที่เกี่ยวข้อง จัดเป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มี 19 กิจกรรมประกอบด้วย

1. กิจกรรมเชิงนิเวศในแหล่งธรรมชาติ

เดินป่า	hiking trekking walking
ศึกษาธรรมชาติ	nature education
ส่องสัตว์ดูนก	animal / bird watching
เที่ยวถ้ำ น้ำตก	cave / waterfall exploring
พายเรือ	canoeing sail boating
ดำน้ำดูปะการัง	snorkelling scuba diving
ตั้งแคมป์	tent camping
ล่องแพ	rafting
ขี่ม้า นั่งช้าง	horse / elephant riding

2. กิจกรรมเชิงนิเวศ

ถ่ายรูป บันทึกภาพ / เสียง	photographing
ศึกษาท้องฟ้า	sky interpreting
ขี่จักรยานท่องเที่ยว	terrain / mountain biking
ปีน/ไต่เขา	rock / mountain climbing
ตกปลา	fishing

3. กิจกรรมทางวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์

ชมความงาม ความเก่าแก่ ลักษณะเฉพาะตัวของแหล่งประวัติศาสตร์
ศึกษาเรียนรู้ ประวัติ ความเป็นมาของแหล่ง โบราณคดีและประวัติศาสตร์
ศึกษาชื่นชม งานศิลปกรรมและวัฒนธรรม
ร่วมกิจกรรม เรียนรู้พฤติกรรมของผู้คน
การศึกษาเรียนรู้การผลิตของที่ระลึกและสินค้าพื้นเมือง

การศึกษาโครงการเปรียบเทียบ

จากโครงการศูนย์ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลที่แบ่งขอบเขตของโครงการออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ๆ คือ ส่วนของงานพิพิธภัณฑ์และงานส่วนบริการนักท่องเที่ยว จึงได้แบ่งทำการศึกษาโครงการเปรียบเทียบออกเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนงานพิพิธภัณฑ์ จะทำการศึกษาในเรื่องของการจัดแสดงนิทรรศการ การให้ความรู้และเทคนิคต่างๆ ส่วนที่สองจะทำการศึกษาโครงการเปรียบเทียบประเภทส่วนให้บริการนักท่องเที่ยวเช่น รีสอร์ท เพื่อให้ทราบถึงความต้องการพื้นฐานของนักท่องเที่ยวที่มาใช้บริการ รวมไปถึงลักษณะการจัดการ การดำเนินงาน และการวางแผนโครงการด้วย โครงการที่ทำการศึกษามีดังนี้

1. โครงการอุทยานใต้ทะเลจุฬารักษ์
2. สถานแสดงพันธุ์สัตว์น้ำภูเก็ต
3. อลามันดา ลากูน่า ภูเก็ต (Allamanda Laguna Phuket)
4. เกาะเต่าคอตเทจ (KoTao Cottage)

1. โครงการอุทยานใต้ทะเลจุฬารักษ์

ทำการศึกษาในเรื่อง การจัดนิทรรศการเนื้อหาในการจัดนิทรรศการเนื่องจากโครงการฯ มีการจัดแสดงนิทรรศการเกี่ยวกับการอนุรักษ์ปะการังและการให้ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การแบ่งพื้นที่ใช้สอยรวมถึงผู้เข้าใช้โครงการที่นำมาอ้างอิง

เหตุผลและความจำเป็นของโครงการ

เนื่องจากสมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ฯ ทรงเป็นผู้นำในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและสนพระทัยในการว่ายน้ำ การดำน้ำ ตลอดจนการศึกษาสภาพแวดล้อมที่ยังมีอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์ตามธรรมชาติอาจถูกทำลายไป ดังนั้นในวโรกาสที่พระองค์มีพระชนมายุครบ 3 รอบ กองทัพเรือจึงเห็นสมควรที่จะจัดทำโครงการอุทยานใต้ทะเลจุฬารักษ์ 36 ถวายเป็น โครงการเฉลิมพระเกียรติแด่พระองค์

วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. เพื่อเป็นการเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ฯ เนื่องในวโรกาสทรงเจริญพระชนมายุครบ 36 พรรษา
2. เพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเล โดยเฉพาะปะการังและพืชใต้ทะเลรวมทั้งป่าไม้และสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติหมู่เกาะสิมิลัน หมู่เกาะสุรินทร์ รวมทั้งเกาะคาชัยและเกาะบอน ซึ่งมีความสวยงามติดอันดับโลกอนุรักษ์ไว้ให้อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ และมีความสมดุลธรรมชาติสืบไป
3. ส่งเสริมและสนับสนุนกิจการท่องเที่ยวทางทะเลของรัฐโดยควบคุมดูแลไม่ให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและการแสวงหาประโยชน์โคมิชอบ หรือกระทำผิดกฎหมายที่แอบแฝงมากับกิจการท่องเที่ยว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. ส่งเสริมให้ประชาชนชาวไทยเห็นความสำคัญในคุณค่าของทรัพยากรและสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่จำเป็นจะต้องพิทักษ์ไว้เป็นมรดกของชาติ

ผลประโยชน์ที่จะได้รับ

1. สามารถอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมบริเวณหมู่เกาะสิมิลัน-สุรินทร์ ที่มีอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์ให้คงอยู่ตลอดไป
2. ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในทะเลและชายฝั่ง ให้สามารถยังประโยชน์สูงสุดให้กับประเทศชาติได้อย่างต่อเนื่องในระยะยาว

ที่ตั้ง

ท่าเรือทับละมุ อำเภอคุระบุรี จังหวัดพังงา

ลักษณะของโครงการ

โครงการให้ทะเลจุฬารักษ์เป็นอาคารสร้างขึ้นใหม่เพื่อตอบสนองตามวัตถุประสงค์ของโครงการภายในอาคารประกอบไปด้วยส่วนต่างๆ ดังนี้

1. ส่วนนิทรรศการ
2. ส่วนร้านอาหาร

เวลาเปิดให้บริการ

8.00น. – 17.00 น. ทุกวัน เข้าชมฟรี

ผู้เข้าใช้โครงการ

โดยส่วนใหญ่จะเป็นนักท่องเที่ยวที่มายังท่าเรือทับละมุเพื่อเดินทางไปยังหมู่เกาะสิมิลัน ประมาณผู้เข้าชมนิทรรศการ ในช่วงเดือน พฤศจิกายน – เดือนพฤษภาคม ประมาณ 200 – 300 คนต่อวัน ช่วงเดือน พฤษภาคม – เดือนพฤศจิกายน ประมาณ 20 – 100 คนต่อวัน เนื่องจาก เป็นฤดูมรสุมไม่สามารถเดินทางไปยังหมู่เกาะสิมิลันได้

พฤติกรรมของผู้เข้าใช้โครงการ

นักท่องเที่ยวที่จะเดินทางไปยังอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสิมิลัน โดยส่วนใหญ่มาเป็นกลุ่มกลุ่มละประมาณ 10 – 30 คน แบ่งนักท่องเที่ยวออกได้เป็น 2 กลุ่มคือ

1. นักท่องเที่ยวที่มาถึงกลุ่มทัวร์ประมาณ 20 – 30 คน ต่อ กลุ่ม นักท่องเที่ยวขบวนนี้จะมีไกด์ทัวร์นำมา ซึ่งจะจัดให้มีการเข้าชมนิทรรศการใน โปรแกรมการท่องเที่ยวก่อนขึ้นเรือ ไปหมู่เกาะสิมิลัน
2. นักท่องเที่ยวที่มากันเองกลุ่มละประมาณ 2- 10 คน ซึ่งนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ไม่มีการบังคับให้มีการเข้าชมนิทรรศการหากแต่ ช่วงเวลาขึ้นเรือสามารถแวะมาเข้าชมนิทรรศการได้

ข้อเสียของตำแหน่งที่ตั้งอาคารนิทรรศการค่อนข้างห่างไกลจากที่พักคอยบริเวณขึ้นเรือ และขาดการประชาสัมพันธ์ที่ดี นักท่องเที่ยวในกลุ่มที่ 2 จึงไม่นิยมเข้าชมนิทรรศการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากท่านที่ตั้งและกลุ่มผู้เข้าใช้โครงการ การจัดแสดงในส่วนนิทรรศการเผยแพร่ความรู้ให้กับนักท่องเที่ยว กลุ่มเป้าหมายโดยตรงเพื่อปลูกฝังการท่องเที่ยวอย่างมีจิตสำนึก รู้คุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติที่ทุกคนจะต้องรักษา และหวงแหนไว้เพื่อชนรุ่นหลัง

การจัดแสดงในส่วนนิทรรศการมีดังนี้

1. การดำเนินงานของโครงการ

- การดำเนินงานด้านการวางทูน ประเภทต่างๆ ของทูน ข้อมูลจากกองทัพเรือ
- การดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ความหมาย สภาพปัจจุบันของทะเลฝั่งอันดามัน สถิตินักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในจังหวัดพังงา ข้อมูลจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

ลักษณะการจัดแสดง

จัดแสดงเป็นนิทรรศการชั่วคราว

1. ใช้แผ่นป้ายและภาพประกอบเนื้อหาในการจัดแสดง ในส่วนของเนื้อหาของการดำเนินงาน
2. แบบจำลองลักษณะการผูกทูน โดยใช้ขนาดและวัสดุเหมือนจริงเป็นมุมเล็กๆ
3. การใช้โทรทัศน์แสดงประกอบเนื้อหาในส่วนการวางทูน แต่ปัจจุบันใช้การไม่ได้

2. แผนที่ชายฝั่งและเกาะต่างๆ ในทะเลฝั่งอันดามันที่โครงการดำเนินอยู่

- เป็นแผนที่ที่ประกอบคำบรรยายถึงแนวปะการังในพื้นที่ต่างๆ

3. บอกลึงที่มาและวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งโครงการฯ

- เป็นลักษณะของบทความพร้อมภาพประกอบในบางส่วน ซึ่งประกอบไปด้วย
 1. พระราชดำริของสมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์
 2. เหตุผลและความจำเป็นของโครงการ
 3. วัตถุประสงค์ของโครงการ
 4. เป้าหมายของโครงการ
 5. ผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ
 6. หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

4. การทำประมงในรูแบบต่างๆ

- จำลองรูปแบบของการจับปลาหมึกในทะเลและภาพแสดงลักษณะการทำประมงแบบต่างๆ ที่มีผลกระทบบต่อแนวปะการังและสัตว์น้ำ

5. แหล่งท่องเที่ยวที่สวยงาม

- ภาพติดผนังพร้อมคำบรรยายประกอบสถานที่ท่องเที่ยว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. แนวปะการัง

- แบบจำลองสภาพเหมือนแนวปะการังและสัตว์น้ำที่อาศัยในแนวปะการัง โดยใช้แบบพิมพ์หล่อไฟเบอร์และระบบสายสีเหมือนจริง จัดวางตามระบบนิเวศจริงในทะเล

7. การทำลายของนักท่องเที่ยว

- ภาพติดผนังพร้อมคำบรรยายประกอบ แสดงให้เห็นถึงการทำลายแนวปะการังของนักท่องเที่ยว

8. ชมวิทัศน์เกี่ยวกับการอนุรักษ์ปะการัง

- เป็นห้องมีคัลลาด้วยโปรเจกเตอร์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ สามารถรองรับผู้เข้าชมได้ประมาณ 15 – 20 คน

กรณีศึกษา

1. จำนวนผู้ใช้โครงการและพฤติกรรมการใช้โครงการ
2. การให้ความรู้ในส่วนนิทรรศการ
3. ลักษณะการจัดแสดงและการดำเนินเรื่องราวในการจัดแสดงของส่วนนิทรรศการ

สรุปการศึกษาโครงการเปรียบเทียบ

1. ลักษณะการจัดแสดงเป็นการให้ความรู้พื้นฐานในการปฏิบัติตัวต่อธรรมชาติ บรรยากาศที่แสดงออกจึงใช้ลักษณะจำลองเหมือนจริงเพื่อกระตุ้นให้ผู้เข้าชมสัมผัสถึงบรรยากาศธรรมชาติช่วยให้เข้าใจในเนื้อหาที่จัดแสดงมากขึ้น
2. การจัดแสดงส่วนใหญ่ยังขาดการสื่อการที่ดีพอเช่น ป้ายบอกชนิดและ ตำแหน่งที่ผู้เข้าชมเห็น ได้ชัดเจน

CASE STUDY

โครงการอุทยานใต้ทะเลจุฬารักษ์

ที่ตั้ง บริเวณท่าเรือทับละมุ ต.เกาะพระทอง อ.คุระบุรี จ.พังงา
การให้บริการ โครงการฯเปิดส่วนนิทรรศการเผยแพร่ความรู้ด้าน
การอนุรักษ์ปะการังและการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ช่วงเวลาเปิดรับ ทุกวัน เวลา 9.00 น.- 17.00 น.
จำนวนผู้เข้าชม ช่วงฤดูมรสุม (พค. - พย.) 20-100 คน/วัน
ช่วงฤดูท่องเที่ยว(พย. - พค.) 100 - 300 คน/วัน

วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนาลักษณ
2. อนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเล โดยเฉพาะปะการังและพืชใต้ทะเล
3. ส่งเสริมให้ประชาชนชาวไทย เห็นความสำคัญของทรัพยากร
ที่จะต้องพิทักษ์ไว้เป็นมรดกของชาติ
4. ส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมการท่องเที่ยวของรัฐ และควบคุม
ไม่ให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

ผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สามารถอนุรักษ์ทรัพยากรปะการังและสิ่งแวดล้อมบริเวณหมู่เกาะสุรินทร์-สิมิลัน ให้อยู่อย่าง
สมบูรณ์ตลอดไป
2. ไร่ประโยชน์จากทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมทางทะเลและชายฝั่งให้สามารถยังประโยชน์สูงสุด
ให้กับประเทศไทยได้อย่างต่อเนื่องและระยะยาว

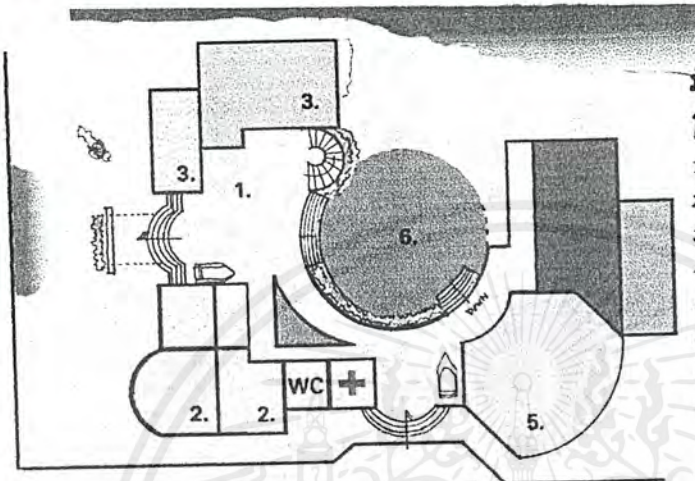

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

CASE STUDY

อาคารนิทรรศการโครงการจุฬารักษ์

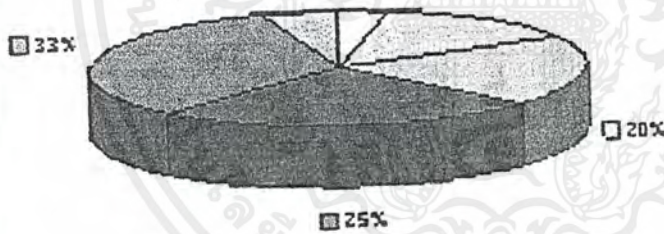

มีพื้นที่ประมาณ 1,925 ตร.ม.

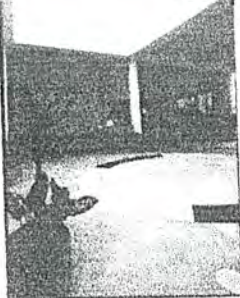
โดยแบ่งเป็นส่วนต่างๆ ดังนี้

1. ส่วนทางเราและชายของที่ระลึก	225 ตร.ม.
2. ส่วนสำนักงานและห้องประชุม	115 ตร.ม.
3. ห้องจัดเลี้ยงและครัว	169 ตร.ม.
4. ส่วนนิทรรศการ	208 ตร.ม.
5. ส่วนห้องบรรยาย	170 ตร.ม.
6. ลานอเนกประสงค์	270 ตร.ม.
7. ห้องทำงาน	-
8. ส่วนบริการ(ห้องพยาบาล+ห้องน้ำ)	40 ตร.ม.

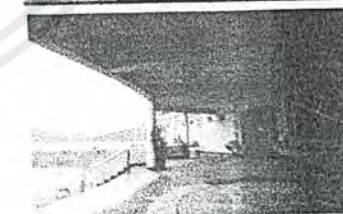
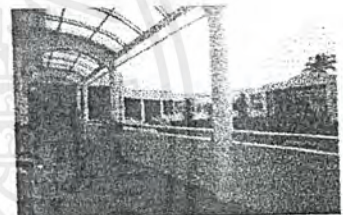
ที่ตั้ง บริเวณท่าเรือทิมละมุ ต.เกาะพระทอง อ.คุระบุรี จ.พังงา
 การให้บริการ โครงการเปิดส่วนนิทรรศการเผยแพร่ความรู้ด้าน
 การอนุรักษ์ปะการังและการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ช่วงเวลาเปิดใช้ ทุกวัน เวลา 9.00 น. - 17.00 น.
 จำนวนผู้เข้าชม ช่วงฤดูมรสุม (พค. - พย.) 20-100 คน/วัน
 ช่วงฤดูท่องเที่ยว(พย. - พค.) 100 - 300 คน/วัน

รูปแบบของตัวอาคารเปิดโล่ง วัสดุลาดและโปร่งสบาย
 ใช้วัสดุก่อสร้างแบบสมัยใหม่ การวางตัวอาคารเปิดมุมมองกว้าง รับลมจากทะเลและให้ความสำคัญกับช่องเปิด
 และทิศทางการมองเห็นทิวทัศน์ของทะเล

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

CASE STUDY

4. การทำประมงในรูปแบบต่างๆ

จำลองรูปแบบของการทำประมงปลาหมึก
ในทะเลโดยการนำเครื่องมือประมงจริงมา
จัดแสดงร่วมกับการจำลองรูปแบบธรรมชาติ

แท่นหมุนโชว์ภาพการทำประมงประเภท
ต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

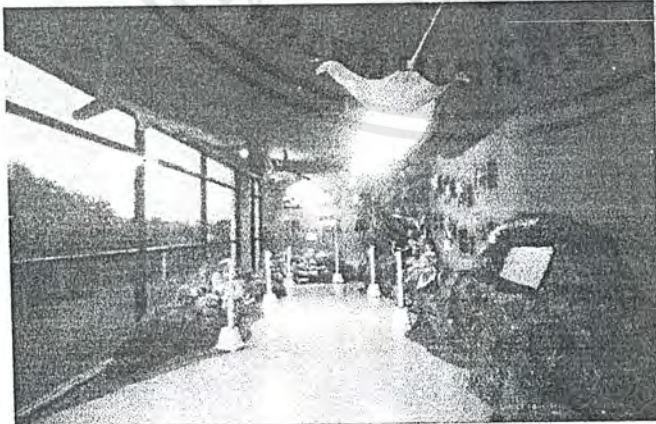

5. แหล่งท่องเที่ยวที่สวยงาม

ภาพติดผนังพร้อมคำบรรยาย สถานที่
ท่องเที่ยวที่สวยงามของไทย เป็นการโชว์
บรรยากาศ และแสดงออกด้วยสีสัน

6. แนวปะการัง

แบบจำลองสภาพระบบ
นิเวศในแนวปะการังโดย
ใช้แบบพิมพ์หล่อไฟเบอร์
และระบายสีเหมือนจริง

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. สถานแสดงพันธุ์สัตว์น้ำภูเก็ต

ทางการศึกษาในส่วนของลักษณะและการจัดนิทรรศการ ทางสัญจรและเทคนิคการจัดแสดงในส่วนต่างๆ

วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. เพื่อให้เป็นแหล่งเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับชีวิตและความเป็นอยู่ของสัตว์น้ำ การประมง สภาพแวดล้อม ตลอดจนการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำแก่นักเรียน นักศึกษาและประชาชน
2. เพื่อให้เป็นสถานที่ที่นักวิทยาศาสตร์และนักศึกษาทั้งชาวไทยและต่างประเทศใช้ทะเลาะการศึกษา ค้นคว้า ทดลองเกี่ยวกับชีวิตของพืชและสัตว์น้ำต่างๆ รวมทั้งพัฒนาวิธีการที่จะเพาะขยายพันธุ์สัตว์ทะเลเพื่อผล ประโยชน์ของประเทศต่อไป
3. เพื่อให้เป็นแหล่งดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางมายังจังหวัดภูเก็ตมากยิ่งขึ้น เป็นการสนับสนุนแผนงานการ ท่องเที่ยว อันเป็นการสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวเข้าสู่ประเทศมากยิ่งขึ้น
4. เป็นสถานที่ให้นักวิชาการดำเนินการศึกษาชีวิตและพฤติกรรมของสัตว์ทะเลและพวกเลี้ยงลูกด้วยนมและเต่า ทะเลเพื่อประโยชน์ทางการอนุรักษ์
5. จัดตั้งสถานวิจัยและพัฒนาการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำและพันธุ์ไม้น้ำ เพื่อเป็นการลดปริมาณการจับจากธรรมชาติและนำข้อมูลที่ได้ไปใช้งานเพื่อการเพาะขยายพันธุ์ปลาทะเลสวยงาม

ที่ตั้ง

ปลายแหลมพินนา จังหวัดภูเก็ต

ลักษณะของโครงการ

แบ่งส่วนงานต่างๆเป็นดังนี้

1. งานอำนวยการ
2. งานอนุกรมวิธาน
3. งานมลภาวะทางทะเล
4. งานสภาพแวดล้อมทางทะเล
5. งานนิเวศวิทยาใกล้ฝั่ง
6. งานสถานแสดงพันธุ์สัตว์น้ำ

ในส่วนของสถานแสดงพันธุ์สัตว์น้ำ จัดดำเนินงานด้านนิทรรศการแสดงพันธุ์สัตว์น้ำให้แก่ผู้สนใจ

เปิดให้บริการเข้าชมทุกวันตั้งแต่เวลา 08.30 น. – 16.00 น.

อัตราค่าเข้าชม ผู้ใหญ่ 20 บาท เด็กและนักศึกษา 5 บาท

ผู้เข้าใช้โครงการ

แบ่งเป็นสองส่วนคือ

1. ผู้สนใจและนักท่องเที่ยวทั่วไป
2. นักเรียนนักศึกษาที่จัดมาเป็นหมู่คณะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยเฉลี่ยแล้วมีผู้เข้าชมนิทรรศการประมาณ 700 คนต่อวัน

อัตรากำลังของกลุ่มสถานแสดงพันธุ์สัตว์ทะเล

อัตรากำลังของกลุ่ม ฯ ในปัจจุบันแยกออกตามงบประมาณที่ใช้ได้เป็น สองส่วน คือ

1. อัตรากำลังจากงบประมาณของของสถาบันวิจัยชีววิทยาและประมงทะเล จำนวน 13 อัตรา ได้แก่
 - 1.1 ข้าราชการจำนวน 5 อัตราคือ
 - นักวิชาการประมงทะเล 6 1 อัตรา
 - นักวิชาการประมงทะเล 3 2 อัตรา
 - นายช่างไฟฟ้า 3 1 อัตรา
 - เจ้าพนักงานประมง 1 อัตรา
 - 1.2 ลูกจ้างประจำ จำนวน 8 อัตรา คือ
 - นักการภารโรง 5 อัตรา
 - คนงานประมง 1 อัตรา
2. อัตรากำลังจากงบประมาณเงินหมุนเวียนสถานแสดงพันธุ์สัตว์น้ำภูเก็ต จำนวน 20 อัตรา ได้แก่
 - 2.1 ลูกจ้างประจำรายเดือน จำนวน 10 อัตรา
 - เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ 1 อัตรา
 - เจ้าหน้าที่เผยแพร่ 1 อัตรา
 - เจ้าหน้าที่ธุรการ 1 อัตรา
 - เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี 1 อัตรา
 - เจ้าพนักงานประมง 1 อัตรา
 - เจ้าหน้าที่ประมง 1 อัตรา
 - ผู้จัดการร้านค้า 1 อัตรา
 - เจ้าหน้าที่จำหน่ายบัตร 2 อัตรา
 - 2.2 ลูกจ้างชั่วคราวรายเดือน จำนวน 10 อัตรา
 - พนักงานขายของ 6 อัตรา
 - คนสวน 1 อัตรา
 - คนงาน 1 อัตรา
 - นักการภารโรง 1 อัตรา
 - พนักงานขับรถ 1 อัตรา

อาคารนิทรรศการจัดตั้งอยู่บริเวณด้านหน้า มองเห็นได้ง่ายจากทางเข้า เป็นอาคารคอนกรีตสูงสองชั้น มีเนื้อที่ใช้สอยในชั้นที่ 1 ประมาณ 2250 ตารางเมตร ภายในอาคารชั้นล่างประกอบด้วย

- ตู้และถังแสดงพันธุ์สัตว์น้ำขนาดต่างกัน
- ส่วนจำหน่ายตั๋ว
- สำนักงานและส่วนงานระบบ
- ส่วนร้านขายสินค้าที่ระลึก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนชั้นบนของอาคารมีพื้นที่ใช้สอยประมาณ 2250 ตารางเมตร ประกอบด้วยส่วนต่างๆดังนี้

- ห้องทำงานนักวิชาการและเจ้าหน้าที่ จำนวน 4 ห้อง
- ห้องปฏิบัติการเคมีและชีวภาพ จำนวน 2 ห้อง
- ห้องประชุมย่อย จำนวน 1 ห้อง
- ห้องนิทรรศการ จำนวน 1 ห้อง
- ห้องประชุมใหญ่ จำนวน 1 ห้อง
- ห้องสมุด จำนวน 1 ห้อง

ลักษณะการจัดแสดงงานนิทรรศการ

ทางเข้าออกสู่ส่วนนิทรรศการจะแยกทางเข้าออกออกจากกันไม่ให้ปะปนและง่ายต่อการควบคุมคน ภายในอาคารนิทรรศการเป็นโถงภายในอาคารขนาดใหญ่จัดให้บริเวณตรงกลางเป็นส่วนของงานระบบต่างๆ เปิดทางสัญจรให้ชมนิทรรศการโดยรอบ สะดวกในเรื่องการจำหน่ายในงานระบบและการลำดับเรื่องราวของกจัดแสดงเป็นชั้นตอน มีเนื้อหาในการจัดแสดงดังนี้

1. บริเวณทางเข้า(ENTRANCE HALL) จัดแสดงสัตว์สถาฟ (staff)
2. จุดจำหน่ายตั๋วและที่ตรวจตั๋วก่อนเข้าชมนิทรรศการ
3. ส่วนนิทรรศการจุดแรกจัดแสดงเรื่องราวเป็นตู้แสดงพันธุ์ปลาน้ำจืดชนิดต่างๆ
4. หอย
5. ระบบนิเวศของป่าชายเลน โดยใช้ลักษณะเป็นตู้ปลาแสดงแบบจำลองจากป่าชายเลนที่เป็นรอยต่อระหว่างแหล่งน้ำจืดและน้ำทะเล
6. ตู้แสดงพันธุ์สัตว์น้ำทะเลชนิดต่างๆ
7. ส่วนสุดท้ายจัดแสดงเป็นนิทรรศการหมุนเวียนโดยในส่วนนี้สามารถเข้าชมได้โดยไม่ต้องซื้อตั๋ว
8. จากนั้นก็เป็นทางออกเข้าสู่ส่วนร้านค้าขายของที่ระลึก

สรุปการจัดแสดงโดยรวมคือ

- เนื้อหาหลักในการจัดแสดง คือการแสดงชนิด ชื่อ ลักษณะนิสัยของพันธุ์สัตว์น้ำ
- ลักษณะการดำเนินเนื้อหาในการจัด จะใช้วิธีการดำเนินเรื่องราวที่ต่างกันออกไปตามชนิดของน้ำ
- ชนิดของปลาที่นำมาจัดแสดงจะเป็นปลาสวยงามหรือไม่พบเห็นได้ง่ายในท้องถิ่น

เทคนิคในการจัดแสดง

1. การจัดแสดง โดยทั่วไปจะเป็นลักษณะตู้แสดงปลาที่มีชีวิตกับจำลองบรรยากาศสมจริง วางเรียงชิดแนวผนัง พร้อมแผ่นป้ายแสดงชนิดปลา
2. ตู้แสดงแบบชมได้รอบจุดประสงค์เพื่อให้ปลาที่มีพื้นที่ว่ายน้ำได้เป็นการเพื่อความสนใจและแปลกตาของรูปทรงตู้จัดแสดง
3. การจัดตู้จัดแสดงเป็นห้องโดยใน 1 ห้องจะมีเนื้อหา 1 เรื่องราว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. จัดแสดงโดยใช้วัตถุจริง คิวการนำซากสัตว์ที่ตายแล้วมาทำเป็นหุ่นจำลองระบายสีเหมือนจริง เพิ่มความน่าสนใจและดึงดูดผู้ชมได้เป็นอย่างดี โดยจะเน้นหุ่นจำลองที่มีขนาดใหญ่ มีการตัดต่อแขนห้อยเพิ่มบรรยากาศเคลื่อนไหวสมจริงมากขึ้น
5. ลักษณะการจัดแสดงในตู้จัดแสดงที่เน้นการใช้แสงไฟช่วยให้ดูน่าสนใจ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

CASE STUDY

สถานแสดงพันธุ์สัตว์น้ำภูเก็ต

สถานแสดงพันธุ์สัตว์น้ำ ภูเก็ต

ตั้งอยู่ปลายแหลมพันวา ภูเก็ต

วัตถุประสงค์ - ให้ความรู้กับประชาชนทั่วไป

- วิจัยด้านวิทยาศาสตร์ทางทะเล

- สร้างแหล่งท่องเที่ยวดึงดูดนักท่องเที่ยว

- สนับสนุนแผนพัฒนาการท่องเที่ยวภูเก็ต

ลักษณะการดำเนินงาน

- จัดแสดงพันธุ์สัตว์น้ำชนิดต่างๆ

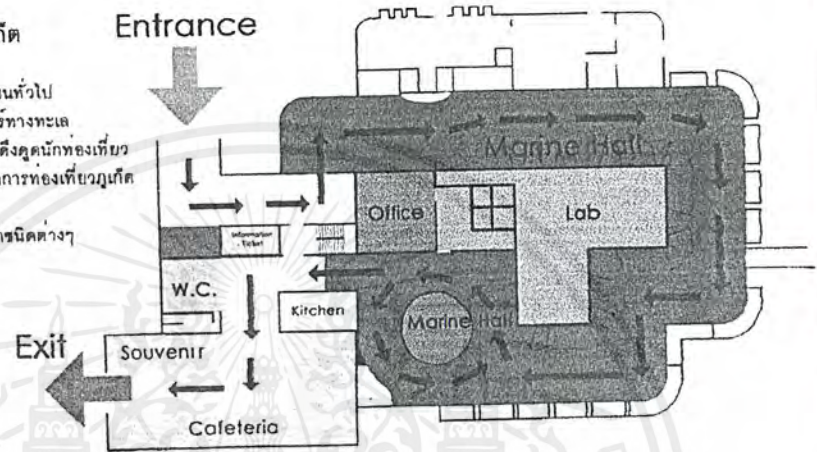
เปิดให้เข้าชมทุกวัน

ตั้งแต่เวลา 08.30 น. - 16.00 น.

อัตราค่าเข้าชม ผู้ใหญ่ 20 บาท

เด็กและนักศึกษา 5 บาท

Entrance

แยกทางเข้าออกคนละทางเพื่อไม่ให้
สับสนเนื่องจากจำนวนผู้เข้าชม

ส่วนห้องเครื่องและงานระบบอยู่ตรง
กลางเป็นทางเดินของนิทรรศการโดย

โดยไม่รบกวนการบริการของ

ผู้เข้าชมตามเส้นทางที่แสดง

โดยมีลักษณะการบริการที่

สอดคล้องกับตามเส้นทางที่แสดง

โดยมีลักษณะการบริการที่

สอดคล้องกับตามเส้นทางที่แสดง

โดยมีลักษณะการบริการที่

สอดคล้องกับตามเส้นทางที่แสดง

โดยมีลักษณะการบริการที่

สอดคล้องกับตามเส้นทางที่แสดง

โดยมีลักษณะการบริการที่

สอดคล้องกับตามเส้นทางที่แสดง

โดยมีลักษณะการบริการที่

สอดคล้องกับตามเส้นทางที่แสดง

โดยมีลักษณะการบริการที่

สอดคล้องกับตามเส้นทางที่แสดง

โดยมีลักษณะการบริการที่

สอดคล้องกับตามเส้นทางที่แสดง

โดยมีลักษณะการบริการที่

สอดคล้องกับตามเส้นทางที่แสดง

โดยมีลักษณะการบริการที่

สอดคล้องกับตามเส้นทางที่แสดง

โดยมีลักษณะการบริการที่

สอดคล้องกับตามเส้นทางที่แสดง

โดยมีลักษณะการบริการที่

สอดคล้องกับตามเส้นทางที่แสดง

โดยมีลักษณะการบริการที่

สอดคล้องกับตามเส้นทางที่แสดง

โดยมีลักษณะการบริการที่

สอดคล้องกับตามเส้นทางที่แสดง

โดยมีลักษณะการบริการที่

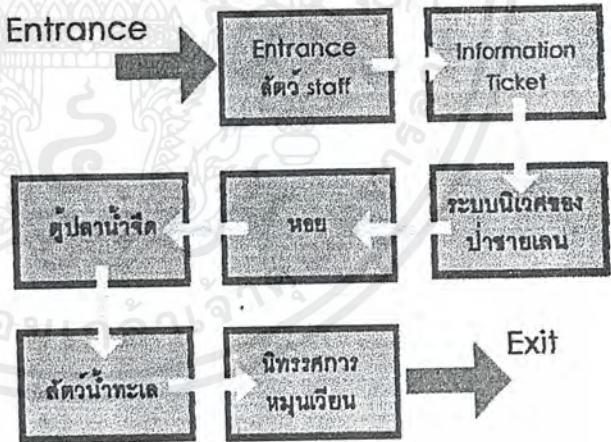
สอดคล้องกับตามเส้นทางที่แสดง

โดยมีลักษณะการบริการที่

สอดคล้องกับตามเส้นทางที่แสดง

เนื้อหาในการจัดแสดง

Entrance

- เนื้อหาหลักในการจัดแสดง คือการแสดงชนิดชื่อ, ลักษณะนิสัยของพันธุ์สัตว์น้ำ
- ลักษณะการดำเนินเนื้อหาในการจัด จะไว้วิธีการดำเนินเรื่องราวที่ต่างกันออกไปตามชนิดของน้ำ (น้ำจืด น้ำกร่อย น้ำเค็ม)
- ชนิดของปลาที่นำมาแสดงจะเป็นปลาสวยงามหรือไม่พบเห็นได้ง่าย ในท้องถิ่น

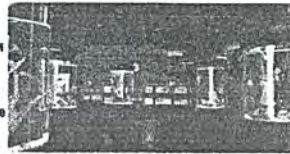
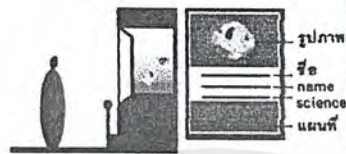

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

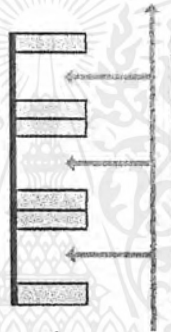
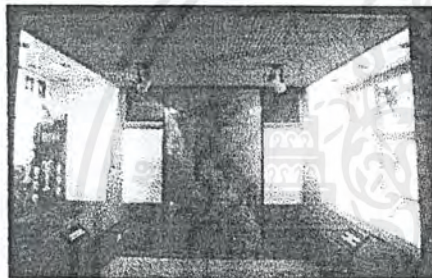
CASE STUDY

เทคนิคการจัดแสดง

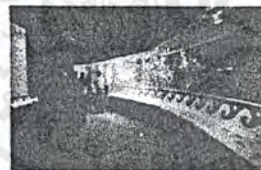
1. การจัดแสดงโดยทั่วไปจะเป็นลักษณะ
ตู้แสดงปลาที่มีชีวิตกับจำลองบรรยากาศ
สมจริง วางเรียงชิดแนวผนัง หรือมีแผ่น
ป้ายแสดงชนิดปลา

2. ตู้แสดงแบบชมได้รอบจุดประสงค์
เพื่อให้ปลาที่มีพื้นที่ว่ายวนได้ เป็น
การเพิ่มความสนใจและแปลกตา
ของรูปทรงตู้จัดแสดง

3. การจัดตู้จัดแสดงเป็นห้อง โดยใน 1 ห้องจะมีเนื้อหา 1 เรื่องราว

4. จัดแสดงโดยใช้วัตถุจริง ตัวอย่างนำซากสัตว์ที่ตาย
แล้วมาทำเป็นหุ่นจำลองระบายสีคล้ายจริง
เพิ่มความน่าสนใจและดึงดูดผู้ชมได้เป็นอย่างดี โดยจะ
เน้น หุ่นจำลองขนาดใหญ่ มีการตัดต่อแขวนหรือเพิ่ม
บรรยากาศเคลื่อนไหวสมจริงมากขึ้น

ลักษณะการจัดแสดงในตู้จัดแสดงที่เน้นการใช้แสงไฟช่วยให้น่าสนใจ

การเชื่อมเรื่องราวในตู้จัดแสดงกับภายนอก
โดยการใช้หุ่นของปลากระเบนที่กินแพลงตอน
ในตู้เป็นอาหาร(เหมือนโซ่ห่วงโซ่อาหาร)

MARINE ECOTOURISM CENTER

501 รังนกน้ำ ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตย เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร 10110 โทร. 0-2557-5000

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. อลამันดา ลากูน่า ภูเก็ต Allamanda Laguna Phuket

ทำการศึกษาในส่วนของ การดำเนินงานและความต้องการพื้นฐานที่นักท่องเที่ยวต้องการ รวมถึงลักษณะการจัดวางแนวและกลุ่มของอาคาร

อลามันดา ลากูน่า ภูเก็ต Allamanda Laguna Phuket มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นสถานที่พักผ่อนนักท่องเที่ยว โดยประกอบไปด้วย FACILITY ดังต่อไปนี้

- Guest Room
- Baby – sitting service
- Room service
- Swimming pools
- Jacuzzi
- Marine center
- 2 Restaurants
- 2 Barbecue areas
- Minimart
- Meetingroom

ตั้งอยู่ที่ จ. ภูเก็ต ห่างจากสนามบินประมาณ 20 กม. อาคารที่พักเป็นอาคารสูง 3 ชั้น วางเรียงตัวกันเป็นกลุ่มตามมุมมองของทัศนียภาพที่มองเห็น ลักษณะของพื้นที่เป็นพื้นที่ราบ ตัวอาคารที่มีความสูงจะช่วยให้เห็นทิวทัศน์ได้กว้างและสวยงามมากขึ้น

ลักษณะการจัดวางกลุ่มของตัวอาคาร โดยจัดให้กลุ่มอาคารบริการวางไว้ในส่วนกลางเพื่อความสะดวกต่อการบริการและไม่บดบังทัศนียภาพ และเป็นศูนย์รวม และง่ายต่อการเข้าถึง

บทที่ 4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

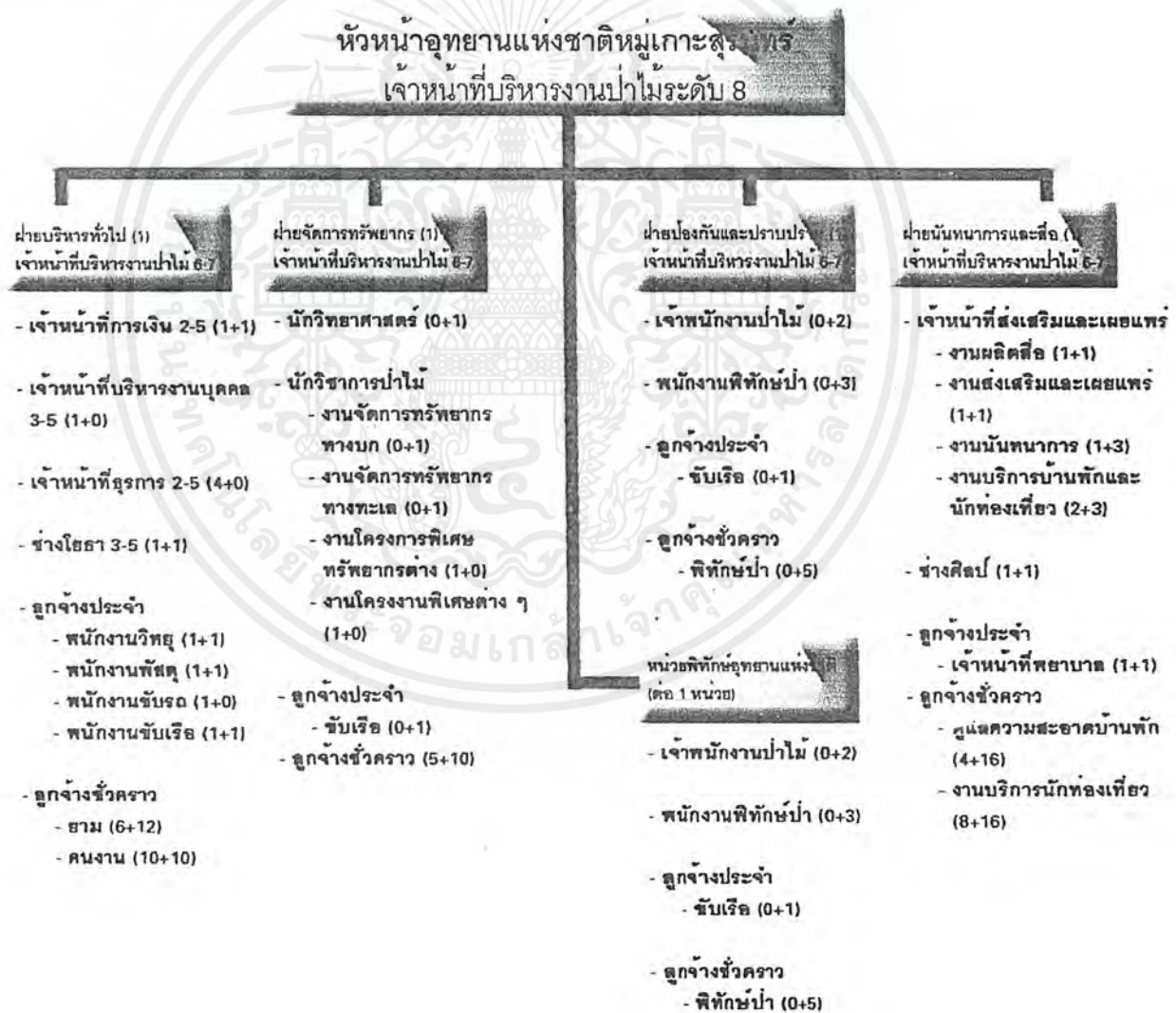
ประเภทของผู้ใช้โครงการ

จากสถิติของโครงการเปรียบเทียบและจากการสอบถามเจ้าหน้าที่ที่ทำการอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ ประมาณการผู้เข้าใช้โครงการ แบ่งได้ดังนี้

1. เจ้าหน้าที่ทำการอุทยานแห่งชาติและเจ้าหน้าที่ให้บริการนักท่องเที่ยว
2. นักท่องเที่ยว
3. นักวิชาการ นักเรียน นักศึกษา

เจ้าหน้าที่ทำการอุทยานแห่งชาติและเจ้าหน้าที่ให้บริการนักท่องเที่ยว

โครงสร้างการบริหารงานขึ้นตรงกับหัวหน้าอุทยานแห่งชาติ เนื่องจาก อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ ตั้งกีดส่วนอุทยานแห่งชาติทางทะเล สำนักอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ มีอัตรากำลังและสายการบริหารดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หมายเลข (1+2) หมายถึง จำนวนพนักงานที่บริเวณ (ท่าเรือคุระบุรี + อ่าวช่องขาด)

สรุป อัตรากำลังที่เป็นข้าราชการ จำนวน 50 คน

ลูกจ้างประจำ จำนวน 11 คน

ลูกจ้างชั่วคราว จำนวน 99 คน

หน่วยพิทักษ์อุทยานต่อ 1 หน่วยมีเจ้าหน้าที่และลูกจ้าง 11 คน

หรือคิดเป็น จำนวนพนักงานบริเวณท่าเรือคุระบุรี 53 คน

จำนวนพนักงานบริเวณอ่าวช่องขาด 97 คน

หมายเหตุ

ฝั่งองค์กรได้มาจากฝั่งองค์กรของอุทยานแห่งชาติฉบับจริง และได้มีการปรับปรุงจำนวนและอัตราของพนักงานให้เหมาะสมกับงานและขอบเขตหน้าที่รับผิดชอบอย่างทั่วถึง

หน้าที่ของบุคลากร

หัวหน้าอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ 1 ตำแหน่ง

เจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ระดับ 8 เป็นผู้บริหารรับผิดชอบและดำเนินการต่างๆ ตามนโยบายของอุทยานฯ ควบคุมดูแล การทำงานของฝ่ายต่างๆ

ฝ่ายบริหารทั่วไป

รับผิดชอบเกี่ยวกับงานบัญชีและการเงิน งานธุรการ งานพัสดุ งานบริหาร งานบุคคล งานเงินรายได้ งานก่อสร้างและบำรุงรักษาและงานแผนงานและงบประมาณ

หัวหน้าฝ่ายบริหารทั่วไป 1 ตำแหน่ง

เจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ระดับ 6-7 รับผิดชอบดูแลงานต่างๆ ประจำฝ่ายบริหารทั่วไป ปฏิบัติงานควบคุมดูแลงานต่างๆประจำฝ่ายฯ

งานบัญชีและการเงิน 2 ตำแหน่ง

เจ้าหน้าที่การเงินระดับ 2-5 รับผิดชอบดูแลเกี่ยวกับบัญชีและการเงิน ปฏิบัติงานด้านบัญชีการเงิน และบัญชีกงาน

งานบริหารงานบุคคล 1 ตำแหน่ง

เจ้าหน้าที่บริหารงานบุคคล 3-5 รับผิดชอบดูแลงานบุคคล การแต่งตั้ง โยกย้าย การมอบหมายหน้าที่ เสนอพิจารณาความคิดเห็นความชอบ

งานธุรการ 4 ตำแหน่ง

1. งานธุรการ รับผิดชอบเกี่ยวกับการได้คอบหนังสือ งานสารบัญและวิทยุสื่อสาร
2. งานเงินรายได้ดูแลบัญชีเงินรายได้ของอุทยานแห่งชาติ การส่งเงินเข้าหลวงและการของกันเงินรายได้เพื่อใช้ในกิจการอุทยานฯ
3. งานแผนงานและงบประมาณ ดูแลการจัดทำแผนงานและการจัดทำงบประมาณปฏิบัติงานประจำปีของอุทยานฯ การติดตามประเมินผล รายงานผลการปฏิบัติงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

งานก่อสร้างและบำรุงรักษา 2 ตำแหน่ง

ช่างโยธาระดับ 3-5 รับผิดชอบดูแลการก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวก อาคาร การบำรุงรักษาสภาพอาคาร และสิ่งก่อสร้าง ยานพาหนะต่างๆ

ลูกจ้างประจำ

พนักงานวิทยุ	2 ตำแหน่ง	ประสานงานด้านวิทยุสื่อสารและภารกิจที่ได้รับมอบหมาย
พนักงานพัสดุ	2 ตำแหน่ง	ดูแลเกี่ยวกับบัญชีวัสดุครุภัณฑ์ การจัดซื้อ – จัดจ้าง ตรวจเช็ค การเบิกจ่าย วัสดุครุภัณฑ์
พนักงานขับรถ	1 ตำแหน่ง	ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการดูแลรถยนต์ ขับรถยนต์ ตลอดจนภารกิจที่ได้รับมอบหมาย
พนักงานขับเรือ	2 ตำแหน่ง	ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการดูแลเรือยนต์ ขับเรือยนต์ ตลอดจนภารกิจที่ได้รับมอบหมาย

ลูกจ้างชั่วคราว

ยาม	18 ตำแหน่ง	ปฏิบัติงานดูแลรักษาความปลอดภัยในทรัพย์สินของทางราชการ
คณงาน	20 ตำแหน่ง	ปฏิบัติงานตามภารกิจที่ได้รับมอบหมาย

ฝ่ายจัดการทรัพยากร

รับผิดชอบดูแลการกำหนดแผนการศึกษาวิจัย การกำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองทรัพยากร ติดตามสถานภาพและจัดทำข้อมูลพื้นฐานด้านทรัพยากร ประสานงานหน่วยงานต่างๆ เพื่อการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้อง หัวหน้าฝ่ายจัดการทรัพยากร 1 ตำแหน่ง

เจ้าหน้าที่ป่าไม้ระดับ 6-7 รับผิดชอบดูแลงานต่างๆประจำฝ่ายจัดการทรัพยากร

นักวิชาการป่าไม้

- งานจัดการทรัพยากรทางบก 1 ตำแหน่ง จัดทำมาตรการคุ้มครอง กำหนดเขตติดตามสถานภาพ จัดทำข้อมูลพื้นฐาน จัดการทรัพยากรทางบก
- งานจัดการทรัพยากรทางทะเล 1 ตำแหน่ง จัดทำมาตรการคุ้มครองกำหนดเขตติดตามสถานภาพจัดทำข้อมูลพื้นฐาน จัดการทรัพยากรทางทะเล
- งานโครงการพิเศษทรัพยากร 2 ตำแหน่ง จัดทำโครงการศึกษาวิจัยทรัพยากรต่างๆ และประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ ที่มีการศึกษาวิจัย ทั้งทางบกและทางทะเล รวบรวมข้อมูลการศึกษาวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

ลูกจ้างประจำ 1 ตำแหน่ง

พนักงานขับเรือประจำฝ่ายและภารกิจที่ได้รับมอบหมาย

ลูกจ้างชั่วคราว 15 ตำแหน่ง

ปฏิบัติงานตามภารกิจที่ได้รับมอบหมาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ฝ่ายป้องกันและปราบปราม

รับผิดชอบควบคุมดูแลงานตรวจตราลาดตระเวนคุ้มครองพื้นที่ การดำเนินคดีและของกลางการขออนุญาตใช้ประโยชน์พื้นที่ การรักษาความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว

หัวหน้าฝ่ายป้องกันและปราบปราม 1 ตำแหน่ง

เจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ 6-7 ควบคุมดูแลฝ่ายป้องกันและปราบปราม

เจ้าพนักงานป่าไม้ 3-5 2 ตำแหน่ง

งานคดีและของกลาง รับผิดชอบดำเนินคดีตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 และกฎระเบียบกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

พนักงานพิทักษ์ป่า 3 ตำแหน่ง

ประจำงาน ปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมาย

พนักงานขับเรือ 1 ตำแหน่ง

ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการดูแลเรือยนต์ ขับเรือยนต์ ตลอดจนภารกิจที่ได้รับมอบหมาย

ลูกจ้าง พิทักษ์ป่า 5 ตำแหน่ง

ปฏิบัติงานภารกิจที่ได้รับมอบหมาย

ฝ่ายนันทนาการและสื่อความหมาย

รับผิดชอบดูแลการดำเนินงานสื่อความหมายธรรมชาติ ส่งเสริมและให้ความรู้ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ส่งเสริมกิจกรรมด้านนันทนาการที่เหมาะสม การให้บริการที่พักและอำนวยความสะดวกนักท่องเที่ยว หัวหน้าฝ่ายนันทนาการและสื่อความหมาย 1 ตำแหน่ง

เจ้าหน้าที่บริหารงานป่าไม้ระดับ 6-7 รับผิดชอบดูแลงานต่างๆ ประจำฝ่ายฯ

เจ้าหน้าที่ส่งเสริมและเผยแพร่ 3-5

งานผลิตสื่อ 2 ตำแหน่ง รับผิดชอบด้านการผลิตสื่อความหมายธรรมชาติรูปแบบต่างๆ ผลิตเอกสาร ภาพนิ่ง วัสดุทัศน

งานส่งเสริมและเผยแพร่ 2 ตำแหน่ง รับผิดชอบ กำหนดรูปแบบแนวทางในการให้บริการประชาชน นักท่องเที่ยว พัฒนาการให้บริการข้อมูลในรูปแบบต่างๆ ส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ

งานนันทนาการ 4 ตำแหน่ง รับผิดชอบศึกษาและกำหนดรูปแบบกิจกรรมนันทนาการ ออกแบบพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อรองรับกิจกรรมนันทนาการ ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ดูแลศูนย์บริการนักท่องเที่ยว

งานบริการบ้านพักและนักท่องเที่ยว 5 ตำแหน่ง รับผิดชอบดูแลด้านที่พักนักท่องเที่ยว อำนวยความสะดวกและบริการนักท่องเที่ยว

ช่างศิลป์ 2 ตำแหน่ง

ปฏิบัติงานจัดทำป้ายสื่อความหมาย งานศิลป์ บอร์ดข้อความนิทรรศการ

เจ้าหน้าที่พยาบาล 2 ตำแหน่ง

ปฏิบัติงานด้านการปฐมพยาบาลเบื้องต้นแก่นักท่องเที่ยวและบุคลากรของอุทยานแห่งชาติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปฏิบัติงานดูแลรักษาความสะอาดบ้านพักและภารกิจที่ได้รับมอบหมาย

หน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติ (ต่อ 1 หน่วย)

รับผิดชอบดูแลคุ้มครองพื้นที่ลาดตระเวนตรวจตรา ป้องกันการกระทำความผิด พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติและกฎหมายอื่นๆ ให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว

หัวหน้าหน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติ 1 ตำแหน่ง

เข้าหน้าที่งานป่าไม้ 3-5 รับผิดชอบดูแลการตรวจลาดตระเวน การหาข่าวการจับกุม ดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ

เจ้าพนักงานป่าไม้ 3-5

2 ตำแหน่ง

ปฏิบัติงานควบคุมดูแลหน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติ

พนักงานพิทักษ์ป่า

3 ตำแหน่ง

ปฏิบัติงานลาดตระเวนหาข่าวและภารกิจที่ได้รับมอบหมาย

พนักงานขับเรือ

1 ตำแหน่ง

ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการดูแลเรือยนต์ ขับเรือยนต์ ตลอดจนภารกิจที่ได้รับมอบหมาย

ลูกจ้างชั่วคราว

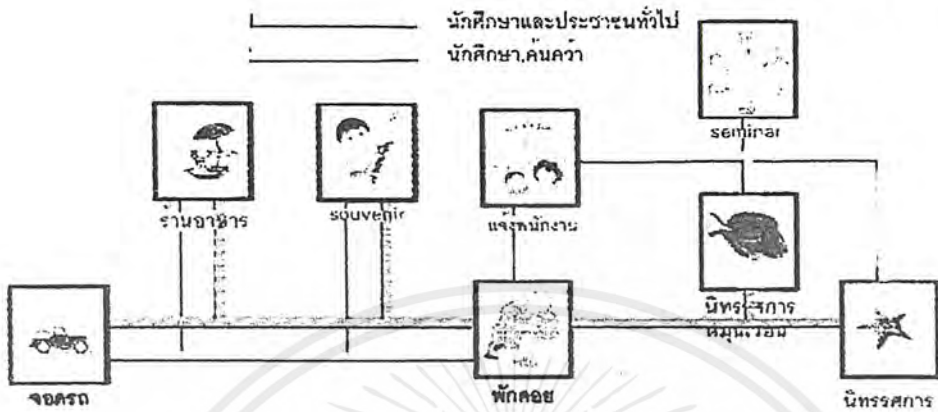
5 ตำแหน่ง

ปฏิบัติงานร่วมลาดตระเวนและงานที่ได้รับมอบหมาย

พฤติกรรมเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่างๆ ขึ้นอยู่กับงานในหน้าที่ของแต่ละคน ซึ่งมีขั้นตอนโดยรวมถึงนี้

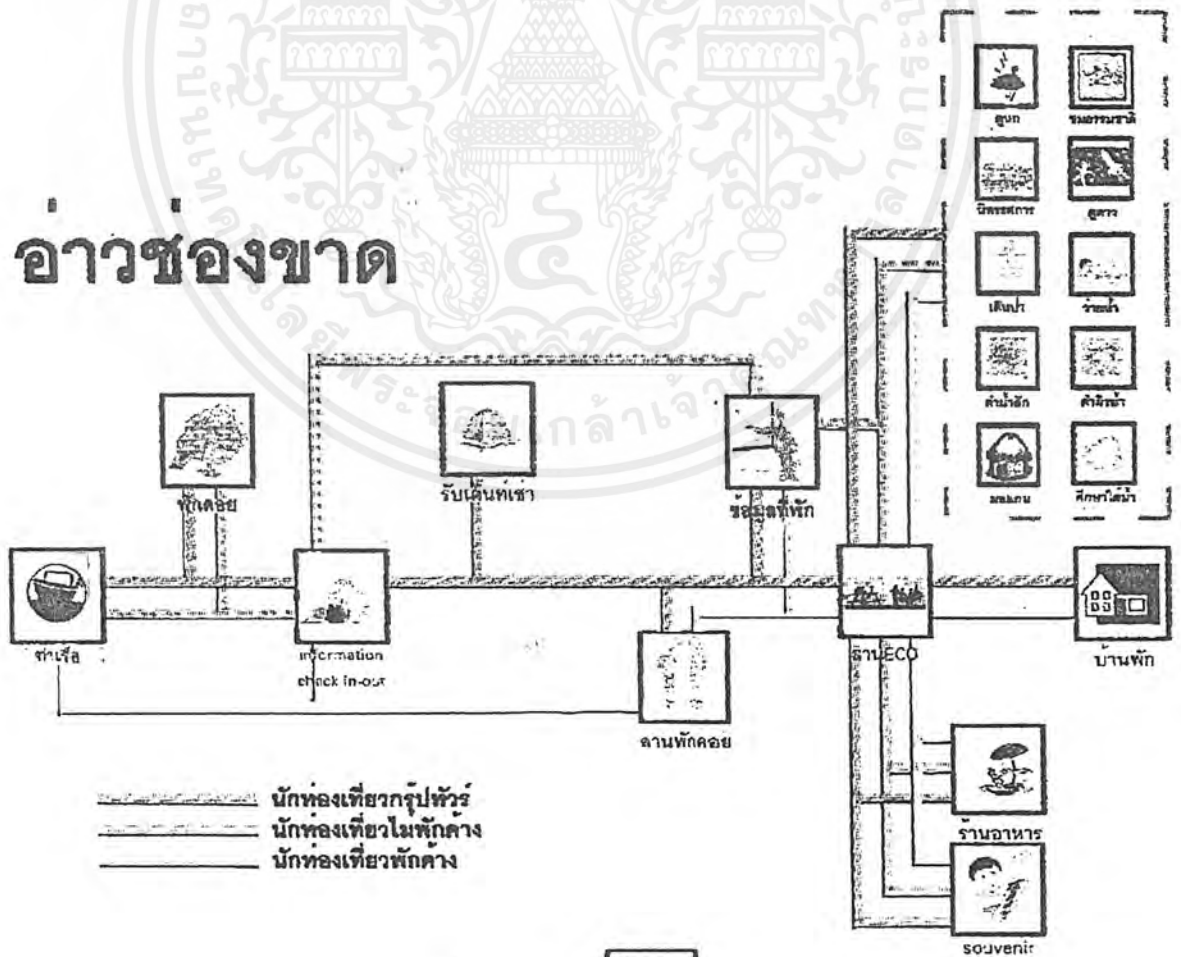
7.30 – 9.00	ลงเวลาทำงาน
8.00 – 12.00	ปฏิบัติหน้าที่ของแต่ละฝ่าย
12.00 – 13.00	พักรับประทานอาหารกลางวัน , ชุมนุมส่วนตัว
13.00 – 19.00	ปฏิบัติหน้าที่ตามปกติ

ท่าเรือกระบือ

เมื่อเดินทางข้ามเรือจากท่าเรือกระบือ แล้วเรือโดยสารจะมาถึงบริเวณที่พักนักท่องเที่ยวบริเวณอ่าวชองขาด หมู่เกาะสุรินทร์เหนือ เวลาประมาณ 13.00-15.00 น. และเข้าที่พักตามพฤติกรรมดังนี้

อ่าวชองขาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

TIME TABLE

ท่าเรือกระบี่

ประเภท	เวลา	วัน
Information		
Boarding		
Office		
Language		
Customer Relation		
Service		
Collection		
Insurance		
Language		
Fee		

อ่าวของชาติ

ประเภท	เวลา	วัน
Information		
Boarding		
Office		
Language		
Customer Relation		
Service		
Collection		
Insurance		
Language		
Fee		

- ภูเก็ต
- ภูเก็ต-กระบี่
- ภูเก็ต-พังงา

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิเคราะห์พื้นที่ใช้สอย

ท่าเรือบูรณะ

1. พื้นที่จอดรถ

พื้นที่	พื้นที่ : 1หน่วย (m)	รวมใช้พื้นที่ (m)
- ที่จอดรถยนต์ทั่วไป 10 คัน	21	210
- ที่จอดรถบัส 3 คัน	48	144
- ที่จอดรถจักรยานยนต์ทั่วไป 15 คัน	2.5	37.5
- ที่จอดรถของแถมรับจ้าง 2 คัน	21	42
- คาบอเนกประสงค์จุได้ 200 คัน	225	225
คิดทางสัญญา 50 %		329
รวมพื้นที่ส่วนจอดรถ		987

2. ส่วนประชาสัมพันธ์และบริการที่จอดรถ

พื้นที่	พื้นที่ : 1หน่วย (m)	รวมใช้พื้นที่ (m)
113 - ส่วนบริการข้อมูลและที่ัก ผู้เข้าชมครั้งละ 10 คน	15	15
3480 - โถงทางเข้าเฉลี่ยจุคนได้ 30 คน	30	30
- ส่วนพักคอยกลุ่ม 5-6 คน จำนวน 2 กลุ่ม	2.56	15.36
- ส่วนจองที่พนักงานท่องเที่ยว	7	7
- โทรทัศน์สาธารณะ 2 คู่	9.8	19.6
คิดทางสัญญา 30 %		26
รวมพื้นที่ส่วนประชาสัมพันธ์และบริการที่พักร		112.96

3. ส่วนจองตั๋วเรือ

พื้นที่	พื้นที่ : 1หน่วย (m)	รวมใช้พื้นที่ (m)
- ส่วนบริการข้อมูลรายละเอียดการเดินทาง	4	4
- ส่วนจองตั๋วเรือ	6.4	6.4
คิดทางสัญญา 30 %		3.12
รวมพื้นที่ส่วนจองตั๋วเรือ		13.5

4. ส่วนพักคอยบริเวณท่าจอดเรือ

พื้นที่	พื้นที่ : 1หน่วย (m)	รวมใช้พื้นที่ (m)
- พื้นที่บังแดดคอย 30 คน/กลุ่ม จำนวน 3 กลุ่ม	38.4	115.2
- ห้องน้ำ ชาย - หญิง	25.2	50.4
- คอฟีชอป จองรับคนได้ 30 คน แบ่งเป็น		
- พื้นที่บังกลุ่ม 4 คน จำนวน 6 กลุ่ม	3.8	22.8
- ส่วนบริการเครื่องดื่มและขนม	7.5	7.5
คิดทางสัญญา 30 %		59
รวมพื้นที่ส่วนพักคอยบริเวณท่าจอดเรือ		225

5. ส่วนนิทรรศการถาวร

พื้นที่	พื้นที่ : 1หน่วย (m)	รวมใช้พื้นที่ (m)
- ส่วนประชาสัมพันธ์และต้อนรับ	6	6
- ส่วนแสดงนิทรรศการเฉลิมผู้เข้าชมกลุ่มละ 30-40 คน	450	450
- โถงทางเข้า	40	40
- ห้องน้ำชาย - หญิง	25	50
- ห้องเก็บของ	12	12
คิดทางสัญญา 30 %		167
รวมพื้นที่ส่วนนิทรรศการ		725

6. ส่วนนิทรรศการชั่วคราว

พื้นที่	พื้นที่ : 1หน่วย (m)	รวมใช้พื้นที่ (m)
- ส่วนนิทรรศการชั่วคราว	50	50
- คาบกิจกรรมจุได้ 100 คน	225	225
คิดทางสัญญา 30 %		137.5
รวมพื้นที่ส่วนนิทรรศการชั่วคราว		412.5

7. ส่วนห้องบรรยายและสัมมนารองรับคนได้ ๑๕ คน

8. ห้องฝากสัมภาระ

9. ร้านอาหาร รองรับคนได้ประมาณ 60 คน

10. ร้านค้าและของที่ระลึก

11 บ้านพักนักท่องเที่ยวชั่วคราว

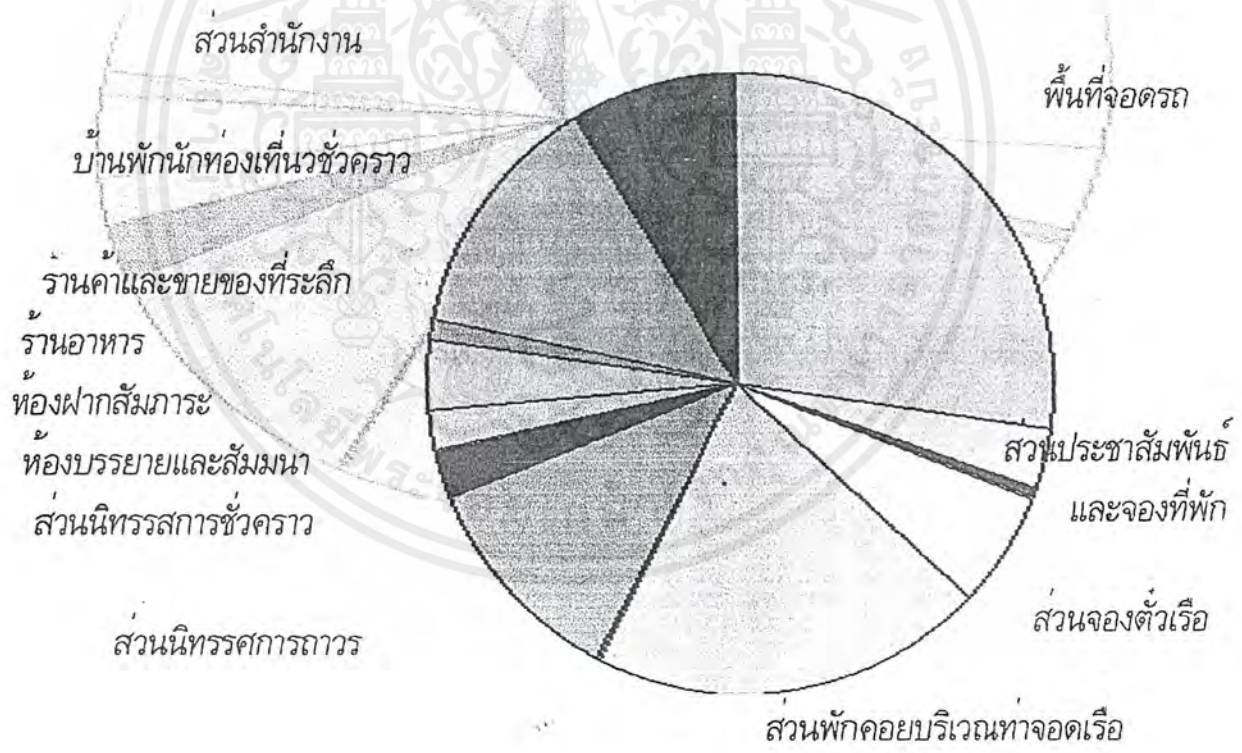

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

12. ส่วนสำนักงาน ท่าเรือคุระบุรี

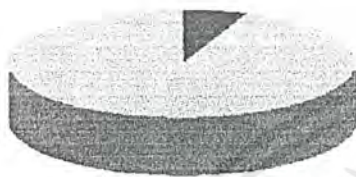

พื้นที่	พื้นที่	จำนวน (ไร่)	รวมใช้พื้นที่ (ไร่)
- ห้องหิวรถโกยหอย (1.)	12		12
- หอมน้ำฝายบริหารทั่วไป (1.)	10.5		10.5
- เจ้าหน้าที่ย้ายตุ๊กตา (4.)	6.9		27.6
- เจ้าหน้าที่ย้ายบริหารบุคคล (1.)	6.9		6.9
- เจ้าหน้าที่ย้ายการเงิน (1.)	6.9		6.9
- พนักงานวิทยุรับ - ส่ง (1.)	12		12
- หอมน้ำฝายนันทนาการและเพื่อ (1.)	10.5		10.5
- หอมน้ำฝายจัดการทรัพยากร (1.)	10.5		10.5
- นักวิชาการงานโครงการพิเศษ (2.)	6.9		13.8
- เจ้าหน้าที่ย้ายเสริมและเผยแพร่ (3.)	5.29		15.87
- ช่างศิลป์ (1.)	6.9		6.9
- ทพยาบาล	24		24
- พนักงานพัสดุ	24		24
- งานเวรยามบ้านพัก	24		24
- ห้องพักรักษา	30		30
คิดทางใญ่ 30 %			70
รวมพื้นที่ส่วนสำนักงานท่าเรือคุระบุรี			305

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. ประชาสัมพันธ์และต้อนรับ

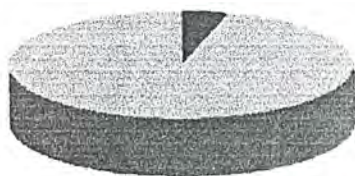
พื้นที่	พื้นที่ : 1หน่วย(m)	รวมใช้พื้นที่(m)
- ส่วน Check in-out	6	6
- ส่วนรับกุญแจห้องพัก	25	25
- ส่วนรับเดินที่และอุปกรณ์เช่ายืม	6	6
- ลานคือนรันนีกท่องเที่ยว 2 ลาน	225	450
- ส่วนพักคอย	10	60
- ส่วนบริการข้อมูลแผนผังอุทยานข้อปฏิบัติ	37	37
คิดทางสัญญา 30 %		169
รวมพื้นที่ส่วนประชาสัมพันธ์และต้อนรับ		731

2. ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว

พื้นที่	พื้นที่ : 1หน่วย(m)	รวมใช้พื้นที่(m)
- ส่วนติดต่อบริการต่างๆ	6	6
- เตาต้มและขายอุปกรณ์	7.5	7.5
- ห้องเก็บอุปกรณ์	8	8
- locker ชาย - หญิง	8	16
- ที่อาน้ำกลางแจ้ง 3 หน่วย	4	12
- ส่วนพักคอย 2 กลุ่ม	38.4	76.8
- ห้องน้ำ ชาย - หญิง	25	50
คิดทางสัญญา 30 %		33
รวมพื้นที่ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว		230

3. ส่วนนิทรรศการและลาน ECOTOURISM

พื้นที่	พื้นที่ : 1หน่วย(m)	รวมใช้พื้นที่(m)
- ส่วนนิทรรศการ(5-10คน)	190	190
- ส่วนประชาสัมพันธ์และสอบถาม	6	6
- ชมเสไลด์ 40 คน	84	84
- ลานกิจกรรม(รอบกองไฟ)	122	122
คิดทางสัญญา 30 %		120
รวมพื้นที่ส่วนนิทรรศการ		522
- ลานECOTOURISM		500

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

8. ส่วนสำนักงานและที่พักผู้ให้บริการ

พื้นที่	พื้นที่ : 1 หน่วย (m)	รวมใช้พื้นที่ (m)
- ห้องหัวหน้าอุทยานฯ(1)	12	12
- หัวหน้าฝ่าย(1)	10	10
- เจ้าหน้าที่ฝ่ายธุรการ(1)	6.9	6.9
- พนักงานวิทยุสื่อสาร(1)	12	12
- พยานบาล(1)	24	24
- เจ้าพนักงานป่าไม้(2)	5.29	10.5
- นักวิชาการป่าไม้(2)	5.29	10.5
- นักวิทยาศาสตร์(1)	6.9	6.9
- พนักงานพัสดุ(1)	5.29	5.29
- โรงเรียนสัตสอุปรณ์	102	102
- โรงรถ	120	120
- ไร่ต้นน้ำมัน, ไข่ชะ, กั้นเกาะชะ,	54	54
- เรือนเพาะชำ	120	120
- บึงสาหร่ายบึงโคกและบึงศรีทอง	22.6	22.6
- บ้านพักสำหรับหัวหน้าอุทยานและผู้ช่วย	112	112
- เขื่อนรับรอง 2 หลัง	238	476
- เขื่อนแควคนงานโคลน 6 หลังพัก 3 เดือน	202	606
- เขื่อนแควคนงานไม้ครอบครว 5 เดือน	156	775
คิดทางบัญชี 50 %		1243
รวมทั้งที่สำนักงาน		3729

ส่วนสำนักงาน,
ที่พักพนักงาน

ประชาสัมพันธ์และต้อนรับ

ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว

ส่วนนิทรรศการ

ลาน ECOTOURISM

ร้านอาหาร

ร้านค้าสวัสดิการ

ที่พักแรม(กางเต็นท์)

อาคารที่พักนักท่องเที่ยว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

AREA REQUIREMENT

1. พื้นที่จอดรถ

พื้นที่	พื้นที่ : 1หน่วย (m)	รวมใช้พื้นที่ (m)
- ที่จอดรถยนต์ทั่วไป 10 คัน	21	210
- ที่จอดรถบัส 3 คัน	48	144
- ที่จอดรถจักรยานยนต์ทั่วไป 15 คัน	2.5	37.5
- ที่จอดรถสองแถวรับจ้าง 2 คัน	21	42
- ลานจอดรถประชิดตู้ 200 คัน	225	225
คิดทางสัญจร 50 %		329
รวมพื้นที่ส่วนจอดรถ		987

2. ส่วนประชาสัมพันธ์และบริการที่จองที่พัก

พื้นที่	พื้นที่ : 1หน่วย (m)	รวมใช้พื้นที่ (m)
113 - ส่วนบริการข้อมูลและ ticket ผู้เข้าชมครั้งละ 10 คน	15	15
3480 - ห้องประชาสัมพันธ์ 30 คน	30	30
- ส่วนพักผ่อนกลุ่ม 5-6 คน จำนวน 2 กลุ่ม	2.56	15.36
- ส่วนงอกที่พักกึ่งกลางแจ้ง	7	7
- โครงสร้างอาคาร: 2 คู	9.8	19.6
คิดทางสัญจร 30 %		26
รวมพื้นที่ส่วนประชาสัมพันธ์และบริการที่พัก		112.96

3. ส่วนจองตั๋วเรือ

พื้นที่	พื้นที่ : 1หน่วย (m)	รวมใช้พื้นที่ (m)
- ส่วนบริการข้อมูลรายละเอียดค่าโดยสาร	4	4
- ส่วนจองตั๋วเรือ	6.4	6.4
คิดทางสัญจร 30 %		3.12
รวมพื้นที่ส่วนจองตั๋วเรือ		13.5

4. ส่วนพักคอยบริเวณท่าจอดเรือ

พื้นที่	พื้นที่ : 1หน่วย (m)	รวมใช้พื้นที่ (m)
- พื้นที่นั่งพักคอย 30 คน กลุ่ม จำนวน 3 กลุ่ม	38.4	115.2
- ห้องนั่งรอ ชาย - หญิง	25.2	50.4
- คอสีที่ขอป จระเข้นอนได้ 30 คน 2 แห่ง		
- พื้นที่กลุ่ม 4 คน จำนวน 6 กลุ่ม	3.6	22.8
- ส่วนบริการเครื่องดื่มและขนม	7.5	7.5
คิดทางสัญจร 30 %		59
รวมพื้นที่ส่วนพักคอยบริเวณท่าจอดเรือ		225

5. ส่วนนิทรรศการถาวร

พื้นที่	พื้นที่ : 1หน่วย (m)	รวมใช้พื้นที่ (m)
- ส่วนประชาสัมพันธ์และต้อนรับ	6	6
- ส่วนแสดงนิทรรศการถาวรผู้เข้าชมกลุ่มละ 30-40 คน	450	450
- ห้องทางเข้า	40	40
- ห้องนำชมชาย - หญิง	25	50
- ห้องเก็บของ	12	12
คิดทางสัญจร 30 %		167
รวมพื้นที่ส่วนนิทรรศการ		725

6. ส่วนนิทรรศการชั่วคราว

พื้นที่	พื้นที่ : 1หน่วย (m)	รวมใช้พื้นที่ (m)
- ส่วนนิทรรศการชั่วคราว	50	50
- ลานกิจกรรมกลางแจ้ง 100 คน	225	225
คิดทางสัญจร 30 %		137.5
รวมพื้นที่ส่วนนิทรรศการชั่วคราว		412.5

MARINE ECOTOURISM CENTER

AREA REQUIREMENT

ท่าเรือกระบี่

7. ส่วนห้องบรรยายและสัมมนารองรับคนได้ คน

พื้นที่	พื้นที่ : 1หน่วย (m)	รวมใช้พื้นที่ (m)
- พื้นที่พักคนดูได้	15	15
- ห้องบรรยายและสัมมนา	51	51
- ห้องเก็บของ	5	5
คิดทางสัญญา 30 %		21
รวมใช้พื้นที่ส่วนห้องบรรยาย		92

8. ห้องฝึกสัมภาระ

พื้นที่	พื้นที่ : 1หน่วย (m)	รวมใช้พื้นที่ (m)
- ส่วนฝึกสัมภาระ ชั้น	9	54
- ส่วนรับสัมภาระและออกตัว	7.5	7.5
คิดทางสัญญา 30 %		18.6
รวมพื้นที่ห้องฝึกสัมภาระ		80

9. ร้านอาหาร รองรับคนได้ประมาณ 60 คน

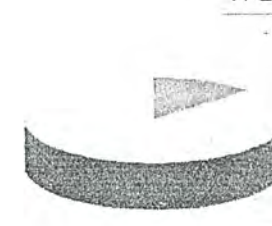
พื้นที่	พื้นที่ : 1หน่วย (m)	รวมใช้พื้นที่ (m)
- Counter cashier & service	3.8	60.8
- โถงอาหาร 4 ที่นั่ง จำนวน 16 ชุด	14	14
- พื้นที่ครัว	29	29
คิดทางสัญญา 30 %		22.5
รวมพื้นที่ร้านอาหาร		126

10. ร้านค้าและของที่ระลึก

พื้นที่	พื้นที่ : 1หน่วย (m)	รวมใช้พื้นที่ (m)
- พื้นที่วางสินค้า 2 ชั้น	7.5	15
- พื้นที่ชำระสินค้ารวมกับชั้นวางสินค้า	7.5	7.5
- พักคอย 4 ชุด	2.4	9.6
คิดทางสัญญา 30 %		9.6
รวมพื้นที่ร้านค้า		42

11. บ้านพักนักท่องเที่ยวชั่วคราว

พื้นที่	พื้นที่ : 1หน่วย (m)	รวมใช้พื้นที่ (m)
- เจียนแนวที่พักท่องเที่ยว	231	231
- พื้นที่กางเบ็นท์ 3 หลัง	9	27
- เก้าอี้พักผ่อน 3 ชุด	2.56	7.68
- ห้องน้ำ ชาย - หญิง	25	50
คิดทางสัญญา 50 %		157
รวมพื้นที่ส่วนบ้านพักนักท่องเที่ยวชั่วคราว		472

MARINE ECOTOURISM CENTER

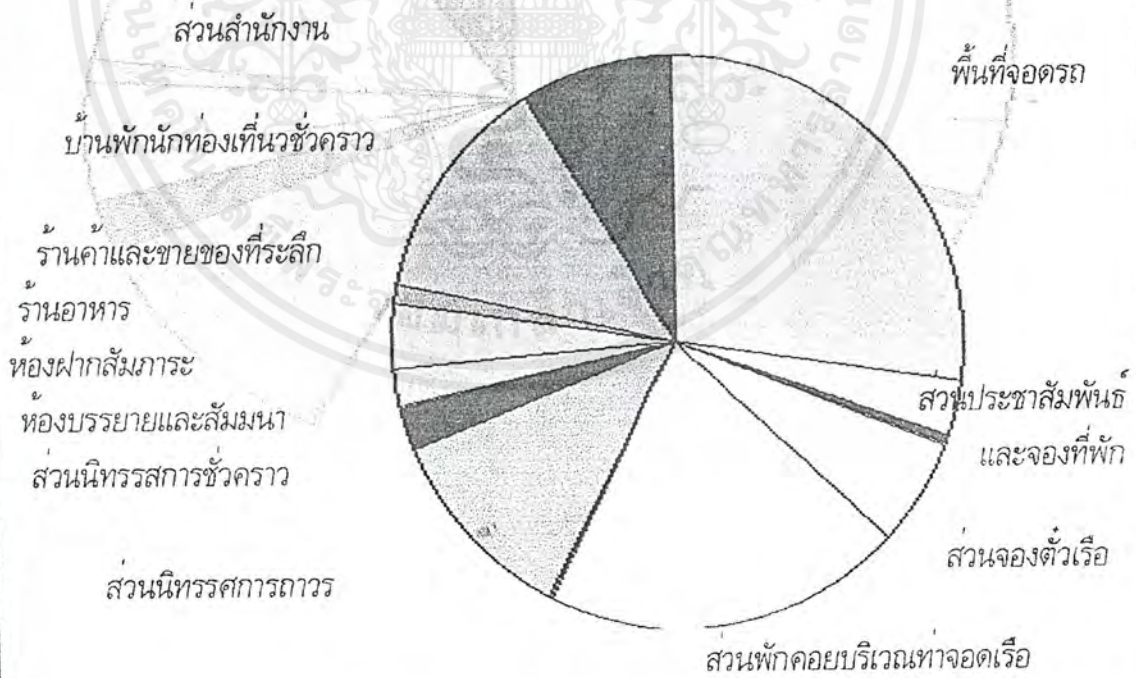
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

AREA REQUIREMENT

ท่าเรือกระบี่

12. ส่วนสำนักงาน ท่าเรือกระบี่

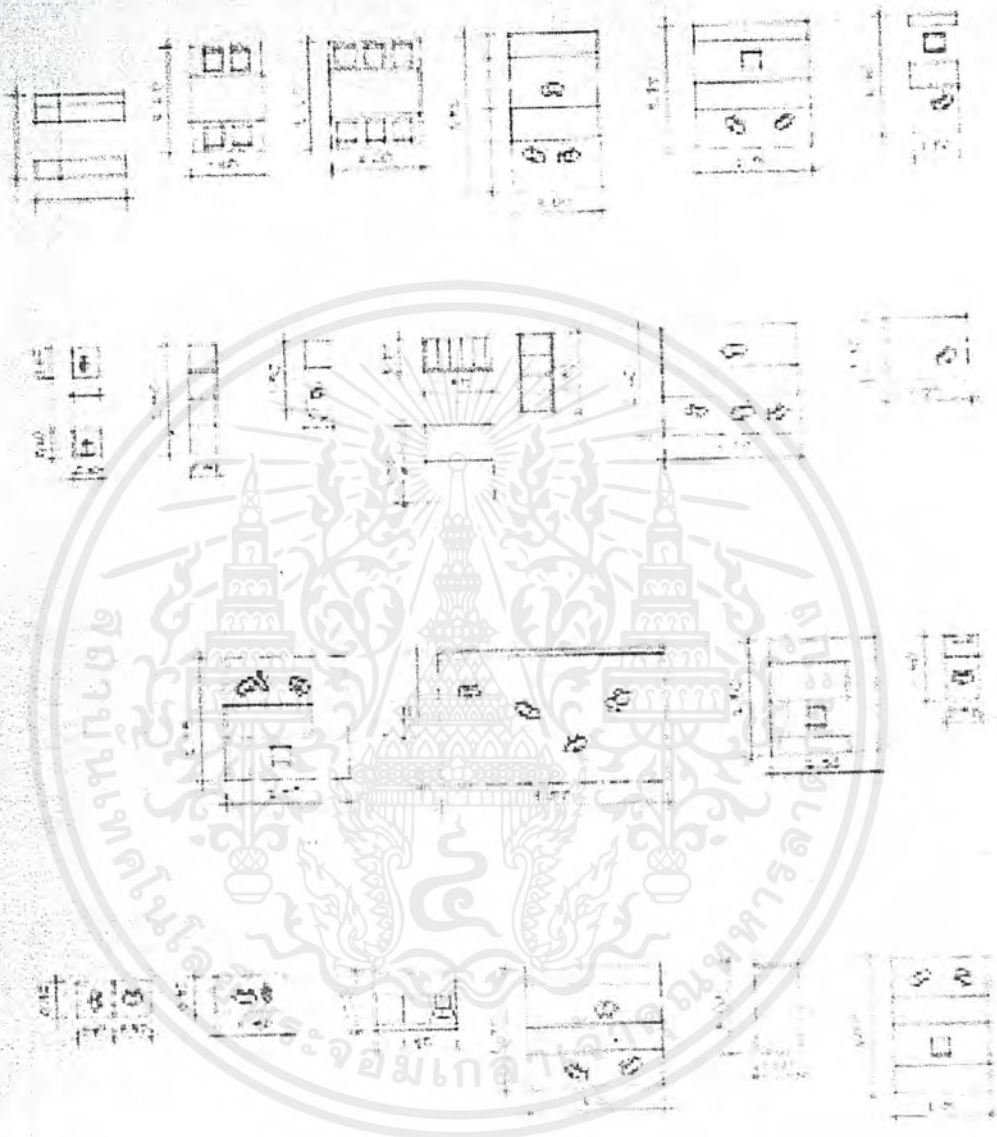
พื้นที่	พื้นที่ (ม.)	รวมใช้พื้นที่ (ม.)
- ห้องสำนักงาน (1)	12	12
- ห้องนั่งเล่น/ที่พัก (1)	10.5	10.5
- เจ้าหน้าที่ไม่ควบคุม (5)	5.9	27.6
- เจ้าหน้าที่ควบคุม (1)	6.9	6.9
- เจ้าหน้าที่การเงิน (1)	6.9	6.9
- พนักงานวิทยุรับ-ส่ง (1)	12	12
- ห้องนั่งเล่น/นันทนาการและสื่อ (1)	10.5	10.5
- ห้องนั่งเล่น/พักผ่อนที่ชายหาด (1)	10.5	10.5
- บริเวณขายงานโศภนการคดี (2)	6.9	13.8
- เจ้าหน้าที่ส่งเสริมและเผยแพร่ (3)	5.29	15.87
- ซ้วาดี (1)	6.9	6.9
- พอยท์	24	24
- พนักงานพัสดุ	24	24
- งานบริการบ้านพัก	24	24
- ห้องพักรอ	30	30
คิดทางฝั่ง 30%		76
รวมพื้นที่ส่วนสำนักงานท่าเรือกระบี่		305

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

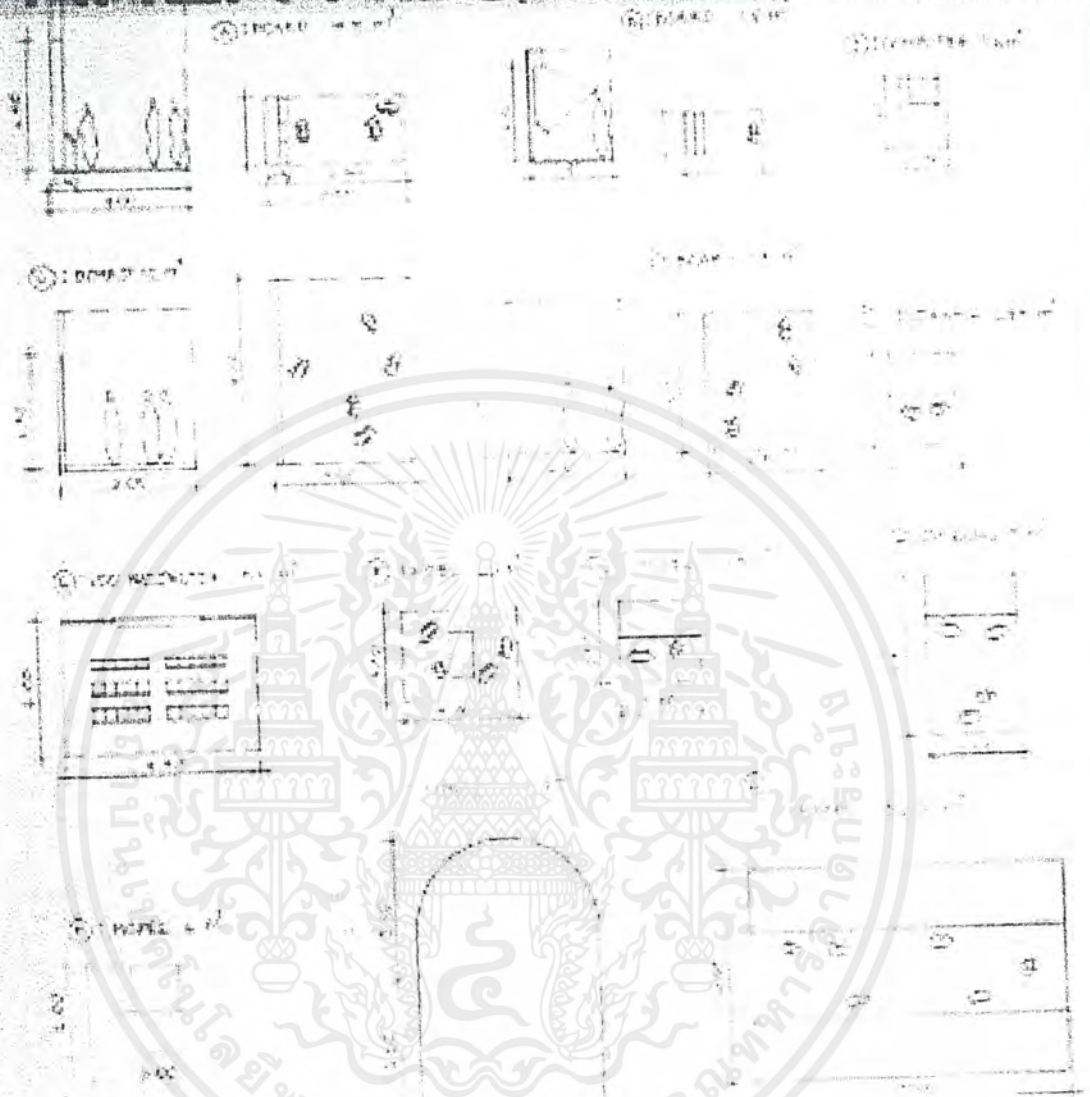
AREA REQUIREMENT

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

AREA REQUIREMENT

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความต้องการถึงอำนวยความสะดวกต่างๆ ของนักท่องเที่ยว

ความต้องการด้านที่พักนักท่องเที่ยว

จากสถิตินักท่องเที่ยวที่มาใช้บริการพบว่า นักท่องเที่ยวมีความต้องการในด้านที่พัก 2 แบบคือ

1. บ้านพักนักท่องเที่ยว สำหรับนักท่องเที่ยวประมาณ 100 คน
2. กางเต็นท์ สำหรับนักท่องเที่ยวประมาณ 100 คน

หมู่เกาะสุรินทร์(เดิม)

จำนวนนักท่องเที่ยวที่พักค้างประมาณ 100-200 คน/วัน
โดยแบ่งที่พัก ได้ดังนี้

1. บ้านพัก 6 คน/หลัง จำนวน 8 หลัง
2. เรือรับรอง 6 คน/หลัง จำนวน 2 หลัง
3. เรือแถว 2 คน/ห้อง(15 ห้อง) จำนวน 3 หลัง
นักท่องเที่ยวสามารถพักได้ 150 คน
4. พื้นที่สำหรับกางเต็นท์ ไม่จำกัดจำนวน
(เต็นท์ให้เช่าสำหรับพักได้ 70 คน)

จำนวนนักท่องเที่ยว : ที่พักรองรับได้ (คน) = 2 : 3
หรือประมาณ 150 % ของจำนวนนักท่องเที่ยว

สรุป

จำนวนบ้านพักรองรับนักท่องเที่ยวได้ประมาณ 150 - 170 คน และจำกัดจำนวนพื้นที่กางเต็นท์รองรับได้
ประมาณ 120 คน

เมื่อนำมาพิจารณาพร้อมกับจำนวนคนของนักท่องเที่ยวที่มาต่อกลุ่ม จึงนำเสนอถึงอำนวยความสะดวกประเภทที่
พัก ดังนี้

บ้านพักเดี่ยว 2 - 4 คน/หลัง	= 8 หลัง
บ้านพักเดี่ยว 6 - 8 คน/หลัง	= 8 หลัง
เรือแถว 2 คน/ห้อง (4ห้อง/เรือ)	= 2 เรือ
เรือแถว 2 - 4 คน/ห้อง (5ห้อง/เรือ)	= 4 เรือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

AREA REQUIREMENT GUEST ROOM

ความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ

ของนักท่องเที่ยว

ความต้องการด้านที่พักนักท่องเที่ยว

จากสถิตินักท่องเที่ยวที่มาใช้บริการพบว่า นักท่องเที่ยวมีความต้องการในด้านที่พัก 2 แบบคือ

1. บ้านพักนักท่องเที่ยว สำหรับนักท่องเที่ยวประมาณ 100 คน
2. กางเต็นท์ สำหรับนักท่องเที่ยวประมาณ 100 คน

หมู่เกาะสุรินทร์(เดิม)

จำนวนนักท่องเที่ยวที่ค้างประมาณ 100-200 คนรับ
โดยแบ่งที่พักได้ดังนี้

1. บ้านพัก 6 คน/หลัง จำนวน 8 หลัง
2. เรือนรับรอง 6 คน/หลัง จำนวน 2 หลัง
3. เรือนแถว 2 คน/ห้อง (15 ห้อง) จำนวน 3 หลัง
นักท่องเที่ยวสามารถพักได้ 150 คน
4. พื้นที่สำหรับกางเต็นท์ ไม่จำกัดจำนวน
(เต็นท์ให้เช่าสำหรับพักได้ 70 คน)

จำนวนนักท่องเที่ยว ที่พักรองรับได้(คน)

= 2 : 3

หรือประมาณ 150 % ของจำนวนนักท่องเที่ยว
สรุป จำนวนบ้านพักรองรับนักท่องเที่ยวได้ประมาณ 150 - 170 คน
และจำกัดจำนวนพื้นที่กางเต็นท์รองรับได้ประมาณ 120 คน
เมื่อนำมาพิจารณาพร้อมกับจำนวนคนของนักท่องเที่ยวที่มาต่อ
กลุ่ม จึงนำเสนอสิ่งอำนวยความสะดวกประเภทที่พัก ดังนี้

บ้านพักเดี่ยว 2-4 คน/หลัง = 8 หลัง

บ้านพักเดี่ยว 6-8 คน/หลัง = 8 หลัง

เรือนแถว 2 คน/ห้อง (4ห้อง/เรือน) = 2 เรือน

เรือนแถว 2-4 คน/หลัง (5ห้อง/เรือน) = 4 เรือน

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจัดแสดงนิทรรศการ

การจัดนิทรรศการ โครงการศูนย์ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลที่ผู้เข้าใช้โครงการ โดยส่วนใหญ่ เป็นนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อนเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งมีทั้งเด็กและผู้ใหญ่ปะปนกัน จากข้ออ้างอิงการจัดนิทรรศการตามความรู้ของผู้เข้าชมจัด ได้ดังนี้

กลุ่มที่ 1 สำหรับเด็กอายุประมาณ 12 ปี เป็นอย่างมากเน้นให้เห็นลักษณะห้องแสดงตามความนึกคิดของเด็กโลกของความตื่นเต้นมหัศจรรย์ โดยคำนึงถึงจิตวิทยาทางการศึกษาของเด็กเป็นหลักสำคัญ

กลุ่มที่ 2 สำหรับผู้ชมทั่วไป ซึ่งไม่มีความรู้เป็นพิเศษที่เชี่ยวชาญ โดยเฉพาะ ต้องใช้อุปกรณ์ประกอบเรื่องการจัดแสดงต้องเชื่อมโยงข้อเท็จจริง เพื่อโน้มน้าวให้เขาเห็นคุณค่า ต้องใช้สื่อเพื่อดึงดูดความสนใจและวิธีการจัดเป็นแบบศิลปะ และบางครั้งต้องใช้เสียงช่วย คำบรรยายบนแผ่นป้ายต้องมีข้อความที่น่าสนใจ วัตถุต้องถูกต้องตามความเป็นจริงและสัมพันธ์กับตู้ครุภัณฑ์ต่างๆ

กลุ่มผู้เข้าชมที่มุ่งเน้นการพักผ่อนประกอบกับวัตถุประสงค์ของ โครงการที่มุ่งเน้นให้นักท่องเที่ยว รู้จักการท่องเที่ยวอย่างมีการเรียนรู้และรู้อย่างกับธรรมชาติเพื่อให้เกิดจิตสำนึกในการอนุรักษ์ ลักษณะการจัดแสดงภายในนิทรรศการจึงเลือกรูปแบบที่ต้องการสื่อให้ผู้เข้าชมเข้าใจง่ายเห็นภาพและมีจินตนาการและรู้สึกสำนึกในคุณค่าของสิ่งที่เห็นได้ จึงเลือกใช้ลักษณะ การจัดแสดงวัตถุตามธรรมชาติ (Natural Presentation) มาใช้ซึ่งเป็นที่นิยมกันในพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์ชาติวิทยา ทั้งนี้เพราะการจัดแสดงลักษณะนี้จะแสดงให้เห็นความงามและความมหัศจรรย์ของธรรมชาติ อาจทำเป็นห้องไดโอรามาเหมือนกับธรรมชาติที่แท้จริง อัดเสียงและกลิ่นของป่าไม้ประกอบ ทำให้ห้องแสดงมีชีวิตชีวามากขึ้น

วัตถุประสงค์ที่สำคัญของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลคือ การเรียนรู้เกี่ยวกับระบบนิเวศทางทะเลเช่นปะการัง จึงใช้วิธีจำลองระบบนิเวศในธรรมชาติมาใช้ชมเพื่อให้ผู้เข้าชมรับรู้ถึงความผูกพันกันของสรรพสัตว์นานาชนิดที่อยู่ร่วมกันอย่างสมดุลในระบบนิเวศ และเข้าใจง่ายขึ้นมีอารมณ์ร่วมไปกับบรรยากาศที่จำลอง

เทคนิคการจัดแสดงที่ใช้ดังนี้

1. DIORAMA เป็นการจัดแสดงโดยเลียนสภาพความเป็นจริงของงานที่จัดแสดงออกมาเป็นฉากละครเป็นการแสดงที่นับได้ว่าสามารถแสดงถึงความรู้สึกในบรรยากาศของการแสดงได้สมจริงสมจังและสามารถถ่ายทอดความรู้ต่างๆ ได้ดี นอกจากอาศัยการจัดฉากแล้ว ยังนำเอา แสง สี เสียง มาช่วยเน้นในการจัดแสดงงานอีกด้วย
2. MODEL จัดแสดงเป็นแบบจำลองวัตถุหรือบรรยากาศต่างๆจากของจริงโดยใช้ขนาดย่อ - ขยายหรือแบบจำลองที่แสดงให้เห็นในลักษณะของภาคตัดขวางเช่น ตัดชั้นพื้นดินหรือโลกให้เห็นชั้นของดินเป็นชั้น อาจจัดวางแบบแท่นแสดงหรือจัดแบบจำลองใส่ตู้โชว์ เพื่อความเข้าใจและประหยัดพื้นที่
3. DURATAN BOARD จัดแสดงเป็นบอร์ด พร้อมรูปภาพและคำบรรยายประกอบเรื่องราวเนื้อหาต่างๆ
4. REAL OBJECT นำวัตถุจริงมาจัดแสดง
5. PROJECTOR

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เนื้อหาในการจัดแสดงนิทรรศการ

1. การท่องเที่ยวในประเทศไทย

ประเทศไทยมีแหล่งท่องเที่ยวมากมายที่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว ทำให้ประเทศไทยมีรายได้จากการบริการด้านการท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก โดยในระยะ 7-8 ปีที่ผ่านมา มนุษย์ได้เปลี่ยนแปลงวิถีการใช้เวลาว่างในการเดินทางท่องเที่ยว โดยมีแนวโน้มว่าต้องการการท่องเที่ยวแบบผจญภัย เข้าไปมีส่วนร่วมและสัมผัสกับธรรมชาติอย่างแท้จริง นอกจากนี้นักท่องเที่ยวยังอยากที่จะศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับสถานที่ที่ไปเยือน ตั้งแต่ระบบนิเวศไปจนถึงชนิดพันธุ์พืชหรือสัตว์หายาก ดังจะเห็นได้จากจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มสูงขึ้นตามลำดับ ตามอุทยานแห่งชาติและพื้นที่อนุรักษ์ประเภทอื่นๆ ความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้มีสาเหตุสำคัญเกิดจากการค้นคว้าและให้ความสนใจเกี่ยวกับคุณภาพสิ่งแวดล้อมและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ที่เป็นปัญหาเกิดขึ้นในประเทศต่างๆ ทั่วโลก การท่องเที่ยวในประเทศไทย ได้เจริญรุดหน้ามาตามลำดับ ส่งผลคือเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ แต่ในด้านตรงกันข้าม กลับทำให้สภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวลดถอยลง

กระแสความต้องการการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ

ที่มีขอบเขตกว้างขวางไปทั่วโลก ทั้งนี้แง่การอนุรักษ์ในระดับท้องถิ่นจนถึงการอนุรักษ์ป้องกันและแก้ไขวิกฤตการณ์ของโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอนุรักษ์ระบบนิเวศ

กระแสความต้องการของตลาดการท่องเที่ยวในด้านการศึกษาความรู้

หรือมีประสบการณ์ด้านสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ เป็นความต้องการที่มีมากขึ้นในหมู่นักท่องเที่ยวและในทุกส่วนของสังคม ให้ผู้เกี่ยวข้องมีความรู้และตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

กระแสความต้องการพัฒนาคน

โดยการมีส่วนร่วมของประชาชนท้องถิ่น ที่จะเป็นหลักประกันให้การพัฒนาที่มีทิศทางที่ถูกต้องมีการกระจายรายได้ที่เหมาะสม

ตามแนวคิดนี้ มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว ต่อการจัดการพัฒนาการท่องเที่ยวรวมทั้งต่อรูปแบบทางเลือกของการท่องเที่ยวใหม่

เทคนิคการจัดแสดง

BOARD	4.5	ตารางเมตร x 2 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	9 ตารางเมตร
BOARD	12	ตารางเมตร x 1 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	12 ตารางเมตร
MODEL	12.25	ตารางเมตร x 2 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	24.5 ตารางเมตร
TOTAL				45.5 ตารางเมตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

หัวข้อที่ 2.1 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หรือ Ecotourism หมายถึง “ การเดินทางไปเยือนแหล่งธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น และแหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ โดยมีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของผู้เกี่ยวข้อง ภายใต้การจัดการสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่น เพื่อมุ่งเน้นให้เกิดจิตสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศ อย่างยั่งยืน ”

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นรูปแบบหนึ่งของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ต้องการทรัพยากรการท่องเที่ยวและการจัดการส่วนต่างๆ ที่แตกต่างออกไปจากการท่องเที่ยวรูปแบบอื่นๆ มีสาระสำคัญดังนี้

- การท่องเที่ยวเชิงนิเวศจะมุ่งเน้นที่คุณค่าของธรรมชาติ/ ทรัพยากรธรรมชาติ หรือทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของแหล่งท่องเที่ยว มากกว่าการเสริมแต่สภาพธรรมชาติ หรือการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ภายในแหล่งท่องเที่ยว
- การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นการท่องเที่ยวที่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมีความรับผิดชอบต่อสภาพแวดล้อมธรรมชาติ ระบบนิเวศและวัฒนธรรมท้องถิ่น เป็นการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ไม่ทำลายและ/หรือทำให้สิ่งแวดล้อมหรือธรรมชาติเสื่อมโทรม
- การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นการท่องเที่ยวที่เน้นให้นักท่องเที่ยว ได้สัมผัส เรียนรู้ หรือได้รับประสบการณ์จากสภาพแวดล้อมธรรมชาติโดยตรง ซึ่งนอกจากจะสร้างความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยวแล้วยังจะมีส่วนช่วยเสริมสร้างจิตสำนึกที่ดีต่อการอนุรักษ์
- การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นการท่องเที่ยวที่ให้ประโยชน์กลับคืนสู่ธรรมชาติและ การอนุรักษ์ธรรมชาติ ในขณะที่เดียวกันก็เอื้อประโยชน์ต่อชุมชนท้องถิ่น ทั้งทางตรงและทางอ้อม
- การท่องเที่ยวเชิงนิเวศจะมุ่งเน้นที่คุณค่าของธรรมชาติหรือลักษณะเด่นที่เป็นเอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่ดึงดูดนักท่องเที่ยว ไม่ใช่เน้นที่การเสริมแต่งหรือพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ

องค์ประกอบหลักและวัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีองค์ประกอบ 3 ประการ

1. การสร้างจิตสำนึกเกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
2. ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว
3. การมีส่วนร่วมของชุมชนในท้องถิ่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อที่ 2.2 กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อาศัยธรรมชาติและวัฒนธรรมที่ปรากฏดั้งเดิมเป็นทรัพยากรพื้นฐานรองรับกิจกรรม โดยจะเน้นเรื่องของการเรียนรู้และได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับธรรมชาติและวัฒนธรรมดั้งเดิมเป็นหลัก กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีดังนี้

กิจกรรมหลัก

- การเดินป่า (Hiking/Trekking)
- กิจกรรมศึกษาธรรมชาติ (Nature Study)
- กิจกรรมถ่ายภาพธรรมชาติและ บันทึกเทปวีดีโอ เทปเสียงธรรมชาติ (Nature Photography , Video taping & nature audio taping)
- กิจกรรมดูนก (Bird watching)
- กิจกรรมศึกษา/เที่ยวถ้ำ (Cave Exploring)
- กิจกรรมศึกษาท้องฟ้าและดาราศาสตร์ (Sky Interpretation)
- กิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ (Boat sightseeing)
- กิจกรรมพายเรือลักษณะต่างๆ (Canocing, Kayaking, Rowboating)
- กิจกรรมแล่นเรือใบ (Sailing)
- กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkelling)
- กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำลึก (Skin or Scuba diving)
- กิจกรรมศึกษาเรียนรู้วิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมที่อาศัยอยู่ในแหล่งท่องเที่ยว

กิจกรรมเสริม

กิจกรรมการท่องเที่ยวที่เน้นการได้ชื่นชมและสัมผัสธรรมชาติอย่างใกล้ชิด และกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เน้นการผจญภัยและความตื่นเต้นท้าทายกับธรรมชาติ เช่น

- กิจกรรมชมทิวทัศน์ในบรรยากาศที่สงบ (Relaxing)
- กิจกรรมขี่จักรยานตามเส้นทางธรรมชาติ
- กิจกรรมปีน/ไต่เขา

กิจกรรมเหล่านี้สามารถสนับสนุนให้มีส่วนร่วมกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้ตามความเหมาะสม

หัวข้อที่ 2.3 แหล่งท่องเที่ยวแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

สามารถจำแนกได้เป็น 2 กลุ่มหลักๆ คือ

1. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ
2. แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

ในประเทศไทยมีแหล่งท่องเที่ยวที่มีการจัดนโยบายการท่องเที่ยวเพื่อรักษาระบบนิเวศ จำนวนรวมทั้งสิ้น 605 แห่ง
จำแนกเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ 578 แห่ง และแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม 27 แห่ง

พบว่าแหล่งท่องเที่ยวแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีศักยภาพในระดับดี ส่วนใหญ่จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ตั้งอยู่ในพื้นที่อนุรักษ์ตามกฎหมาย ได้แก่ อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เขตห้ามล่าสัตว์ป่า และวนอุทยาน

เทคนิคการจัดแสดง

BOARD	4.5	ตารางเมตร x 4 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	18 ตารางเมตร
BOARD	12	ตารางเมตร x 1 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	12 ตารางเมตร
TOTAL			30	ตารางเมตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. อุทยานแห่งชาติทางทะเลและอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์

หัวข้อที่ 3.1 อุทยานแห่งชาติทางทะเล

ในระบบอุทยานแห่งชาติของประเทศไทย ได้กำหนดให้อุทยานแห่งชาติที่มีอาณาเขตครอบคลุมพื้นที่ชายฝั่งทะเล เกาะแก่ง พื้นที่น้ำชายฝั่งทะเล และทะเลให้เป็น อุทยานแห่งชาติทางทะเล ซึ่งได้รวบรวมระบบนิเวศของสิ่งมีชีวิตทั้งบนบก ใกล้ชายฝั่งและในท้องทะเลไว้เป็นจำนวนมาก และมีแหล่งธรรมชาติที่สวยงามเหมาะแก่การพักผ่อนศึกษาหาความรู้ ในปัจจุบัน (กันยายน 2541) อุทยานแห่งชาติทางทะเลของไทยมีจำนวนทั้งสิ้น 19 แห่ง เนื้อที่ประมาณ หรือ 5,335.31 ตารางกิโลเมตร ครอบคลุมพื้นที่ตามแนวชายฝั่งทะเลในภาคกลาง ภาคตะวันออก และภาคใต้ และมีอุทยานแห่งชาติที่อยู่ในระหว่างเตรียมการจัดตั้งอีก 5 แห่ง

วัตถุประสงค์ของการจัดตั้งอุทยานแห่งชาติของประเทศไทย เพื่อการอนุรักษ์ธรรมชาติ คือต้องการอนุรักษ์สภาพธรรมชาติของพื้นที่ให้คงอยู่ตามธรรมชาติ ป้องกันการรบกวนโดยมนุษย์ โดยเฉพาะทรัพยากรที่สำคัญ เช่น สัตว์ป่า พืชพรรณ และลักษณะธรรมชาติที่สวยงามเป็นพิเศษ รวมทั้งแหล่งอนุรักษ์พันธุกรรมที่สำคัญ เพื่อการท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจ เนื่องจากในเขตอุทยานแห่งชาติมีทัศนทางธรรมชาติที่สวยงามเหมาะกับการใช้ประโยชน์ทางการท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดความสุขกายสุขใจ และช่วยผ่อนคลายความเครียดจากการปฏิบัติงานประจำ

เพื่อการศึกษาค้นคว้าวิจัย พื้นที่อุทยานแห่งชาติสามารถจัดเป็นห้องทดลองทางธรรมชาติกลางแจ้ง ที่สามารถค้นคว้าวิจัย ไม่มีที่สิ้นสุด ของนักศึกษา นักวิทยาศาสตร์และประชาชนทั่วไป

อุทยานแห่งชาติของไทยทุกแห่งมีพื้นที่ไม่น้อยกว่า 10 ตารางกิโลเมตร ซึ่งจัดตามหลักสากลของการจัดการอุทยานแห่งชาติ มีการบริหาร โดยอำนาจรัฐที่เป็นส่วนกลาง โดยผ่านคณะกรรมการในระดับชาติ เรียกว่า คณะกรรมการอุทยานแห่งชาติ อันประกอบไปด้วยผู้ทรงคุณวุฒิ จากหลากหลายสาขาอาชีพและหลายหน่วยงาน ในการจัดการอุทยานแห่งชาติ เจ้าหน้าที่จะไม่แบ่งพื้นที่ด้วยพันธุ์ไม้ต่างถิ่น แต่จะจัดบริเวณให้มีความร่มรื่นด้วยไม้ท้องถิ่น และดูแลให้บริเวณท่องเที่ยวมีความสะดวกและปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว แต่การดำเนินการดังกล่าวจะต้องไม่ส่งผลกระทบต่อทรัพยากรต่าง ๆ ในอุทยานแห่งชาติ เช่น การทำทางเดินเท้า ทางลัดเลี้ยว วางท่อนจอบเรือ ทำหอดูสัตว์ บันไดเดินขึ้น - ลงน้ำตลิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เจ้าหน้าที่ได้จัดทำไว้เพื่อให้เกิด ความมั่นใจว่า ขณะที่ท่านได้รับความเพลิดเพลินจากการเข้าใช้อุทยานแห่งชาติแล้ว ทรัพยากรต่าง ๆ ที่มีอยู่ในอุทยานแห่งชาติ จะได้รับความปลอดภัยจากเข้าใช้พื้นที่ของท่านเช่นกัน

และเนื่องจากอุทยานแห่งชาติส่วนใหญ่ตั้งอยู่ไกลจากตัวเมือง การเดินทางเข้าถึงไม่สะดวกและใช้เวลานาน จึงเป็นหน้าที่ของกรมป่าไม้ที่จะเตรียม สิ่งอำนวยความสะดวกในเรื่องของการเดินทางเข้าถึง ที่กางเต็นท์ ที่พักและระบบสาธารณูปโภคไว้ด้วย

นอกจากสิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านี้แล้ว กรมป่าไม้ยังมีหน้าที่ในการให้การศึกษแก่นักท่องเที่ยว นักเรียน นักศึกษา ตลอดจนผู้สนใจทั่วไป เกี่ยวกับ เรื่องรวมทางธรรมชาติวิทยา และการอนุรักษ์ทรัพยากรด้วย อย่างไรก็ตามด้วยความจำกัดของจำนวนเจ้าหน้าที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก การบริการใน พื้นที่อุทยานแห่งชาติบางแห่ง จึงอาจมีข้อบกพร่องอยู่บ้าง ซึ่งกรมป่าไม้จะได้ปรับปรุงพัฒนาต่อไป

หัวข้อที่ 3.2 คุณค่าของอุทยานแห่งชาติ

ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ปัจจุบันสถานการณ์ป่าไม้ โดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนาถูกทำลายอย่างมาก เนื่องจากความต้องการที่ดินเพื่อการเกษตรการประกาศจัดตั้งพื้นที่ เป็นอุทยานแห่งชาติก็เพื่อช่วยคุ้มครองทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญไว้ เป็นมาตรการหนึ่งที่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากมีกฎหมายที่เข้มงวด มีบทลงโทษที่รุนแรง มีการบริหาร มีอัตราค่าจ้าง และงบประมาณที่จะดูแลได้อย่างใกล้ชิด

ด้านเศรษฐกิจ อุทยานแห่งชาติมีวัตถุประสงค์อย่างหนึ่งคือ เพื่อการท่องเที่ยวและพักผ่อนหย่อนใจ ทำให้เกิดธุรกิจท่องเที่ยวและบริการ ซึ่งเป็นที่มาของรายได้ ของราษฎรในท้องถิ่น และเกิดอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่มีการใช้แรงงานในท้องถิ่นเป็นหลัก ทำให้มีการกระจายรายได้ นอกจากนี้พื้นที่อุทยานแห่งชาติ ยังเป็นแหล่งอนุรักษ์พันธุกรรมดั้งเดิม ที่สามารถนำไปใช้ในการผสมพันธุ์พืชและสัตว์ เพื่อให้ได้พันธุ์แท้ที่ทนทานต่อโรคและแมลง และให้ผลผลิตสูง ทั้งช่วยรักษาสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมต่อการเกษตร บางแห่งเป็นต้นน้ำที่สำคัญที่ระบายน้ำลงสู่ลำธารตอนล่าง

ด้านการศึกษา ค้นคว้า วิจัย อุทยานแห่งชาติเป็นพื้นที่ที่ไม่ถูกรบกวน จึงเป็นที่ที่นักวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อมโดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านนิเวศวิทยา ต้องการเพื่อการศึกษาวิจัย ทางธรรมชาติ และเลือกพื้นที่อุทยานแห่งชาติเป็นสถานีวิจัยในโครงการวิจัยที่สำคัญ ๆ ระดับชาติ และระดับโลก

ด้านสังคมและวัฒนธรรม อุทยานแห่งชาติเป็นแหล่งที่มีคุณค่าทางด้านนันทนาการที่ประชาชนสามารถใช้เวลาว่างเที่ยวพักผ่อน ทำให้ร่างกายและจิตใจดีขึ้น เป็นที่มาของสติปัญญา ทำให้มีประสิทธิภาพในการทำงาน ซึ่งเป็นแนวทางในการพัฒนาสังคมไปในทางที่ดี ดังจะพบว่านักประพันธ์ นักกวี นักแต่งเพลง หรือแม้แต่พระพุทธเจ้า ได้ ใช้ป่าเป็นแหล่งผลิตผลงานอันอมตะ อุทยานแห่งชาติได้นำความเจริญสู่พื้นที่ใกล้เคียงมี ถนน ไฟฟ้า ประปา อุทยานแห่งชาติเป็นแหล่งอนุรักษ์โบราณวัตถุและ โบราณสถานให้คงอยู่เพื่อเตือนใจประชาชนให้เห็นความสำคัญและบทเรียนต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในอดีต นอกจากนี้กิจกรรมการท่องเที่ยวยังช่วยเผยแพร่วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีของท้องถิ่นให้แพร่หลาย ทำให้ประชาชนสำนึกถึงความสำคัญของขนบธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิม บางครั้งการท่องเที่ยวมีส่วนช่วย เปลี่ยนวิถีชีวิตของประชาชนในพื้นที่จากการเกษตรมาเป็นการค้าขาย และนำเที่ยวมากขึ้น

ด้านสิ่งแวดล้อม อุทยานแห่งชาติถูกจัดขึ้นเพื่อรักษาสภาพแวดล้อมให้อยู่ในสภาพธรรมชาติเดิมมากที่สุด อุทยานแห่งชาติจึงเป็นพื้นที่ที่ช่วยรักษาสมดุลของสิ่งแวดล้อม จึงเกิดความมั่นคงแก่กระบวนการทางอุทกวิทยา ช่วยป้องกันการพังทลายของดิน ช่วยควบคุมสภาพภูมิอากาศช่วยรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้เหมาะสม คือสิ่งมีชีวิตช่วยคุ้มครองรักษาประสิทธิภาพของระบบนิเวศให้ได้ผลผลิตยั่งยืนตลอดไป และเป็นแหล่งช่วยพัฒนาจิตใจของมนุษย์ส่งผลให้ลดปัญหา สิ่งแวดล้อมทางด้านสังคมตามมา

ด้านความมั่นคงของประเทศ พื้นที่อุทยานแห่งชาติเหมือนคลังมหาสมบัติของประเทศ บางแห่งประกอบด้วยป่าไม้และแร่ธาตุอย่างสมบูรณ์ ในยามวิกฤติเมื่อชาติต้องการใช้ ทรัพย์สินดังกล่าวเพื่อความอยู่รอดของประเทศก็สามารถนำมาใช้ได้

อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ ตั้งอยู่ในพื้นที่อำเภอคุระบุรี จังหวัดพังงา เป็นหมู่เกาะที่ตั้งอยู่ในทะเลอันดามัน และอยู่ติดชายแดนประเทศพม่า ห่างจากชายฝั่งทะเลบริเวณท่าเรือคุระบุรี ประมาณ 60 กิโลเมตร ประกอบด้วยเกาะ 5 เกาะ คือ เกาะสุรินทร์เหนือ เกาะสุรินทร์ใต้ เกาะรี(เกาะสตอร์ค) เกาะไข(เกาะคอหินลา) และเกาะกลาง

(เกาะจุมบา) อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์มีเนื้อที่ประมาณ 135 ตารางกิโลเมตร หรือ 84,375 ไร่ ซึ่งเป็นเนื้อที่พื้นดินประมาณ 20,594 ไร่ นอกนั้นเป็นพื้นน้ำ

หัวข้อที่ 3.3 ประวัติและความเป็นมาของอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์

ป่าหมู่เกาะสุรินทร์ในท้องที่อำเภอกระบุรี จังหวัดพังงา กรมป่าไม้ได้ดำเนินการประกาศเป็นป่าสงวนแห่งชาติ ตั้งแต่วันที่ 30 ธันวาคม 2514 ต่อมาคณะกรรมการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ 1/2519 เห็นชอบในหลักการที่กำหนดให้หมู่เกาะสุรินทร์เป็นเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า ซึ่งกรมป่าไม้ได้ติดต่อประสานงานไปยังกรมทรัพยากรธรณี ได้รับแจ้งว่า หมู่เกาะสุรินทร์อยู่ในเขตสัมปทานปิโตรเลียม แปลงที่ ตก.9w1 ของบริษัท WEEKS PETROLEUM จึงขอให้ระงับการประกาศเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าไว้ก่อน และบริเวณหมู่เกาะสุรินทร์เคยถูกเสนอให้ใช้เป็นค่ายอนุอพยพ แต่เนื่องจากเป็นเกาะที่มีสภาพภูมิประเทศที่วิเศษสวยงาม เป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า เหมาะที่จะจัดเป็นแหล่งท่องเที่ยวและศึกษาหาความรู้ในด้านธรรมชาติวิทยาทางทะเล กองอุทยานแห่งชาติจึงได้คัดค้านไม่เห็นด้วย

กองอุทยานแห่งชาติ กรมป่าไม้ ได้ดำเนินการสำรวจบริเวณหมู่เกาะสุรินทร์อีกครั้งหนึ่ง ปรากฏว่ามีทัศนียภาพที่สวยงาม มีปะการัง มีสภาพป่าที่สมบูรณ์ หาดทรายขาวสะอาด และนกนานาชนิด กรมป่าไม้จึงได้เสนอคณะกรรมการอุทยานแห่งชาติ ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ 2/2523 เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2523 เห็นสมควรให้กำหนดบริเวณดังกล่าวเป็นอุทยานแห่งชาติทางทะเล โดยได้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดบริเวณที่ดินหมู่เกาะสุรินทร์ในท้องที่อำเภอกระบุรี จังหวัดพังงา ให้เป็นอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2524 ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษาเล่มที่ 98 ตอนที่ 112 ลงวันที่ 9 กรกฎาคม 2524 นับเป็นอุทยานแห่งชาติแห่งที่ 29 ของประเทศ

กองอุทยานแห่งชาติ กรมป่าไม้ ได้กระทำการเปิดป้ายอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์อย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2528

พันธุ์ไม้และสัตว์ป่า

สภาพป่าส่วนใหญ่เป็นป่าดงดิบชื้น และบริเวณริมทะเลบางแห่งมีป่าโกงกางขึ้นอยู่ สภาพป่าอุดมสมบูรณ์ด้วยไม้มีค่าหลายชนิด ได้แก่ ไม้ยาง ตะเคียน กระบาก จำปา ชูกวาง โปธิทะเล ค้อ ปออีแก้ง หวาย เป็นต้น

สัตว์ป่าประกอบด้วย ลิง ค่าง กระซัง นกกลุ่มพญา และนกกวม ซึ่งเป็นนกที่หายาก และจะหากินรวมกันเป็นฝูงๆ ประมาณ 15-40 ตัว นอกจากนี้ก็มีนกนางนวล นกยางเขียว นกกระเต็น เขี้ยว นกปรอท นกทิวาป่า นกนางแอ่น เป็นต้น

หัวข้อที่ 3.4 โครงการศูนย์ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเลและวัฒนธรรมโครงการ

วัตถุประสงค์โครงการ กิจกรรมที่นักท่องเที่ยวสามารถทำได้ในเขตอุทยานฯ และเส้นทางศึกษาธรรมชาติ

เทคนิคการจัดแสดง

DIORAMA	7	ตารางเมตร x 3 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	21 ตารางเมตร
MODEL	12.25	ตารางเมตร x 1 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	12.25 ตารางเมตร
TOTAL				33.25 ตารางเมตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. การทำลายที่มีผลต่อปะการัง

หัวข้อที่ 4.1 การประมงพื้นบ้าน

คนไทยใช้แนวปะการังเป็นแหล่งหาอาหารมาเป็นเวลานาน โดยการประมงแบบยังชีพใช้เครื่องมือประมงพื้นบ้าน เช่น เบ็ด ลอบ แห อวนติด ฯลฯ เพื่อจับสัตว์น้ำประเภทต่าง ๆ อาทิ ปลาทราย ปลานกแก้ว ปลานกขุนทอง หอย กุ้ง กั้ง ฯลฯ สัตว์น้ำที่จับได้ เมื่อเหลือจากการใช้เป็นอาหารในครอบครัว จะนำไปขายต่อไป ในปัจจุบันแนวปะการังจำนวนมากเสื่อมสภาพลง เนื่องจากผลกระทบที่เกิดจากกิจกรรมของมนุษย์ แนวปะการังที่เคยเป็นแหล่งอาหาร จึงมีจำนวนสัตว์น้ำลดน้อยลง อย่างไรก็ตาม การประมงพื้นบ้าน ยังมีอยู่ในแนวปะการังทั่วประเทศ เพียงแต่ผลผลิตที่ได้อาจไม่มากเช่นในสมัยก่อน

หัวข้อที่ 4.2 การประมงอุตสาหกรรม

แตกต่างจากการประมงแบบพื้นบ้าน อุตสาหกรรมการประมงต้องการสัตว์น้ำจำนวนมากเพื่อไปขายให้ได้กำไร ผู้ประกอบการจำนวนหนึ่งจึงต้องการผลประโยชน์เฉพาะหน้า ต้องการจับสัตว์น้ำให้ได้มากที่สุด โดยไม่คำนึงถึงผลกระทบ เกิดการประมงแบบผิดกฎหมายใน 3 รูปแบบ

การประมงโดยใช้เครื่องมือผิดกฎหมายในพื้นที่ทั่วไปเช่น ระเบิดปลา ยาเบื่อ

การประมงโดยใช้เครื่องมือผิดกฎหมายแต่ทำในพื้นที่อนุรักษ์ เช่นการใช้ อวนลาก ทำความเสียหายให้กับปะการังและสัตว์เกาะติดหินใต้น้ำ , อวนตะเกียง ใช้ไฟล่อใกล้แนวปะการัง จับปลาไปหมด ระบบนิเวศเกิดการเปลี่ยนแปลง , ลอบน้ำลึก วางในแนวปะการัง ทับปะการังหักพังเสียหาย , ตกปลาและจับสัตว์น้ำ มีหลายรูปแบบ เช่น การกีฬา การพักผ่อน หรือการประมง เก็บปะการังไปขาย จับสัตว์น้ำเป็นของที่ระลึก เกิดความสูญเสียสัตว์น้ำเฉพาะกลุ่ม ทำให้เกิดสภาพลักษณะที่ไม่ดีต่อการดำรงชีวิตด้านการอนุรักษ์

การประมงโดยใช้เครื่องมือผิดกฎหมายในเขตอนุรักษ์ เป็นผลจากการประมงทั้งสองรูปแบบเช่น ระเบิดปลาในเขตอุทยานแห่งชาติ

หัวข้อที่ 4.3 การท่องเที่ยวในแนวปะการัง

จากการศึกษาของคณะประมง ม.เกษตรศาสตร์ ในแนวปะการังที่หมู่เกาะสุรินทร์ หมู่เกาะสิมิลัน (พังงา) เกาะสาก (ชลบุรี) และเกาะแตน (สุราษฎร์ธานี) พบว่ามีกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในแนวปะการัง ที่อาจส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศได้ ดังนี้

การเดินเล่นในแนวปะการัง มักนิยมทำคอน้ำลง โดยคนทุกเพศวัย อาจเกิดปัญหา เช่น เหยียบปะการัง จับสัตว์น้ำเล่น ฯลฯ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การดำน้ำแบบ Snorkelling เป็นกิจกรรมหลักในแนวปะการัง เพราะใช้อุปกรณ์น้อย และเรียนรู้วิธีการได้ง่าย อาจเกิดปัญหา เช่น เหยียบปะการังเพื่อพัก ให้อาหารปลา ว่ายไล่สัตว์น้ำ ฯลฯ

การดำน้ำแบบ SCUBA ปัจจุบันเริ่มนิยมอย่างแพร่หลาย แบ่งเป็น 2 รูปแบบ คือ การเรียนดำน้ำและการดำน้ำท่องเที่ยว อาจเกิดปัญหา เช่น ตะปะการัง จับสัตว์น้ำ ฯลฯ

การตกปลาในแนวปะการัง นิยมทำกันมานานแล้ว แบ่งเป็น 2 รูปแบบ คือ การตกปลาในแนวปะการังโดยตรง และการลากปลากลางน้ำใกล้เขตแนวปะการัง

หัวข้อที่ 4.4 ปัญหาที่เกิดจากสาเหตุธรรมชาติ

ปัญหาจากธรรมชาติมีหลายรูปแบบ แต่จะกล่าวเฉพาะสิ่งที่เกิดในประเทศไทย ดังนี้

ดาวหนาม เป็นสัตว์ที่กินปะการังโดยตรง อย่างไรก็ตาม การทำลายแนวปะการังจะเกิดขึ้นต่อเมื่อมีปรากฏการณ์ระบาดของดาวหนามเป็นจำนวนมาก สำหรับประเทศไทยยังไม่มียางานว่าแนวปะการังโดนทำลายโดยดาวหนาม แต่มีรายงานการสำรวจพบดาวหนามในบางพื้นที่ซึ่งมีมากกว่าบริเวณอื่น อาทิ เกาะอาดัง-ราวี (สตูล) เกาะโลซิน (นราธิวาส)

การแก้ปัญหาที่นิยมทำกันคือการรณรงค์เก็บดาวหนาม อย่างไรก็ตาม แนวทางดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อสมดุลของระบบนิเวศ จึงจำเป็นต้องมีการศึกษาข้อมูลโดยละเอียด ก่อนลงมือปฏิบัติการทุกครั้ง มิฉะนั้น จะเหมือนกับการล่าเสือเพื่อไม่ให้กินกวาง

ปะการังเปลี่ยนสี (Coral Bleaching) เกิดขึ้นได้เพราะหลายสาเหตุ แต่ที่สำคัญคืออุณหภูมิน้ำทะเลสูงขึ้น อันเป็นผลต่อเนื่องจากปรากฏการณ์เอลนีโญ ปะการังสูญเสียสาหร่ายเซลล์เดียว เหลือแต่เนื้อเยื่อเห็นเป็นสีขาว ปะการังเปลี่ยนสีอาจกินเวลาไม่กี่วันถึงหนึ่งเดือน ปะการังบางส่วนอาจตาย บางส่วนอาจมีชีวิตรอด ขึ้นอยู่กับระยะเวลาและความรุนแรงของปรากฏการณ์

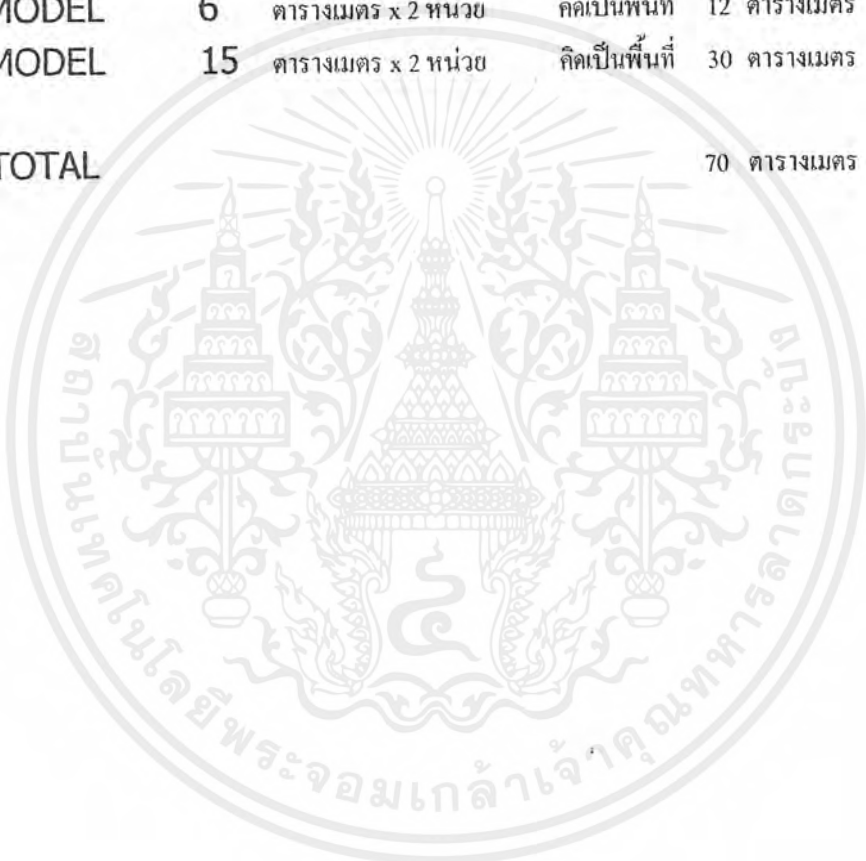
พายุและคลื่นลม แบ่งออกเป็นสองกรณี คือ คลื่นลมที่เกิดจากมรสุมทุกปี ส่งผลกับแนวปะการังในพื้นที่เฉพาะ เช่น บางส่วนของหมู่เกาะอาดัง-ราวี และคลื่นลมที่เกิดจากพายุภัยธรรมชาติ เช่น ใต้ฝุ่น ส่งผลต่อแนวปะการังเกือบทั้งหมด เช่น แนวปะการังที่เกาะเต่าในช่วงพายุภัย เราไม่สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้

หัวข้อที่ 4.5 สาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นจากบุคลากร

สภาพความเสื่อมโทรมและปัญหาที่เกิดขึ้นกับแนวปะการังในประเทศไทย บางส่วนเกิดเพราะความไม่เข้าใจหรือความผิดพลาดในหน้าที่ของกลุ่มบุคคลต่าง ๆ แม้ว่าจะไม่ได้เป็นทั้งกลุ่ม อาจมีเพียงบางครั้งและบางคนเท่านั้น

เทคนิคการจัดแสดง

DIORAMA	7	ตารางเมตร x 4 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	27 ตารางเมตร
MODEL	6	ตารางเมตร x 2 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	12 ตารางเมตร
MODEL	15	ตารางเมตร x 2 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	30 ตารางเมตร
TOTAL				70 ตารางเมตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. เรียนรู้ระบบนิเวศในแนวปะการัง

หัวข้อที่ 5.1 ลักษณะแนวปะการังชายฝั่งของไทย

ลักษณะแนวปะการังชายฝั่งของไทยแบ่งออกง่าย ๆ ได้เป็น 2 รูปแบบ คือ กลุ่มปะการัง (Coral Community) และแนวปะการัง (Coral Reef)

1. กลุ่มปะการัง

เป็นบริเวณที่ปะการังอาศัยอยู่ตามพื้นแข็ง เช่น หิน ไม่มีการสะสมตัวของหินปูนจนเกิดเป็นแนวปะการัง อย่างไรก็ตาม การแบ่งดังกล่าวใช้การตัดสินใจโดยดูจากลักษณะทางภูมิस्थานและการสร้างแนวปะการังเพียงอย่างเดียว กลุ่มปะการังอาจมีความสมบูรณ์ ความหลากหลายของสิ่งมีชีวิต หรือความสำคัญต่อการใช้ประโยชน์ของมนุษย์ เทียบเท่าแนวปะการัง

2. แนวปะการัง

เป็นบริเวณที่มีการสะสมตัวของโครงสร้างหินปูนหรือก้อนปะการัง เมื่อเวลาผ่านไปหลายร้อยถึงหลายพันปี จึงเกิดมาเป็นแนวปะการังในที่สุด แนวปะการังในประเทศไทยมีการพัฒนาหลายรูปแบบ แต่ที่รู้จักกันดี แบ่งเป็น 3 ประเภท ดังนี้

แนวปะการังติดเกาะ (Fringing Reef) เกือบทั้งหมดของแนวปะการังในประเทศไทย อยู่ในรูปแบบนี้ จุดสังเกตโดยง่ายคือแนวปะการังจะตั้งอยู่ตามชายฝั่งของเกาะ มีส่วนต่อเนื่องมาจากชายหาดถึงแนวปะการัง สามารถแบ่งเขตต่าง ๆ เช่น เขตดอนใน (Reef Flat) ขอบแนวปะการัง (Reef Edge) เขตแนวปะการังหักชัน (Reef Slope) นอกจากตามเกาะแล้ว อาจมีแนวปะการังบางแห่งตั้งอยู่ติดชายฝั่งแผ่นดินใหญ่ เช่น บ่อทองหลวง อ.บางสะพาน จ.ประจวบคีรีขันธ์ อ่าวสลัด จ.ระยอง แต่แนวปะการังติดฝั่งเหล่านี้พบอยู่ไม่มากนัก เนื่องจากมีปัจจัยสิ่งแวดล้อมจำกัด

แนวปะการังกลางน้ำ (Patch Reef) ในอดีตเป็นส่วนหนึ่งของแนวปะการังชายฝั่งมาก่อน ต่อมาเมื่อลักษณะภูมิประเทศเปลี่ยนแปลง จึงกลายเป็นแนวปะการังกลางน้ำ ไม่มีส่วนเชื่อมต่อกับชายหาด แต่ยังคงอยู่ใกล้ฝั่ง ไม่สามารถแบ่งแนวปะการังเป็นเขตต่าง ๆ ได้ชัดเจน แนวปะการังแบบนี้ เช่น อ่าวเจ้าหลาว จ.จันทบุรี หินกรูด จ.ประจวบฯ รอบเกาะหมาก จ.ตราด เป็นต้น

แนวปะการังกองหิน เกิดจากกองหินที่ตั้งอยู่กลางทะเล มีปะการังมาเกาะ จนพัฒนาเป็นพื้นที่ซึ่งมีปะการังเป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม บริเวณนี้ไม่สามารถแบ่งเขตแนวปะการังได้ชัดเจน เช่น หินอ่าววัง จ.สุราษฎร์ฯ เกาะโลซิน จ.นราธิวาส เป็นต้น

หัวข้อที่ 5.2 กลุ่มสิ่งมีชีวิตที่สำคัญในแนวปะการัง

เนื่องจากระบบนิเวศแห่งนี้มีชื่อว่า "แนวปะการัง" คนส่วนใหญ่อาจเข้าใจผิดว่ากลุ่มสิ่งมีชีวิตหลักในระบบนิเวศต้องเป็น "ปะการัง" เสมอไป แต่ในความเป็นจริง แนวปะการังไม่จำเป็นต้องมีเพียงปะการังเป็นหลัก หลายพื้นที่มีสิ่งมีชีวิตกลุ่มอื่นอาศัยอยู่ด้วย บางครั้งอาจมีปริมาณมากกว่าปะการังเสียอีก อาทิ เกาะง่ามใหญ่ (ซูมพร) มีปะการังอ่อนมากกว่าปะการัง 3.4 เท่า เกาะเล่าปี (ปีศาจน้ำ) มีดอกไม้ทะเลมากกว่าปะการัง 4.2 เท่า (คณะประมง, พ.ศ. 2541)

ความสำคัญของแนวปะการังที่มีต่อมนุษย์ จึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับปริมาณและความหลากหลายของปะการังเพียงอย่างเดียว แต่ขึ้นอยู่กับกลุ่มสิ่งมีชีวิตอื่นในระบบนิเวศด้วย อาทิ กองหินแฟนตาซี (ฟังกา) มีปริมาณของปะการังที่มีชีวิตน้อยกว่าปะการังอ่อน แต่กลับเป็นจุดค้ำน้ำที่สำคัญที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศไทย

การจัดการแนวปะการัง จึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับกลุ่มสิ่งมีชีวิตอื่นด้วย มิใช่สนใจเพียงการจัดการปะการังเพียงอย่างเดียว ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับรูปแบบการใช้ประโยชน์ในพื้นที่ดังกล่าวว่า กลุ่มสิ่งมีชีวิตใดมีความสำคัญสำหรับในคู่มือเล่มนี้ จะกล่าวถึงเฉพาะกลุ่มสิ่งมีชีวิตที่สำคัญต่อการจัดการในแนวปะการังของประเทศไทย เท่านั้น

ปะการังอ่อนและกัลปังหา

ปะการังอ่อนและกัลปังหา มีสีสวยงาม สำคัญมากต่อการท่องเที่ยว กล่าวได้ว่าสัตว์กลุ่มนี้ทำให้ได้ทะเลของไทย ได้รับการยกย่องว่าสวยที่สุดแห่งหนึ่งในโลก

วงจรชีวิตของปะการังอ่อนและกัลปังหาคล้ายคลึงกับปะการัง แต่จะไม่สร้างโครงสร้างหินปูนขนาดใหญ่ขึ้นมาเพื่ออาศัย พวกเขาอาจสร้างแท่งสารขนาดเล็กเพื่อช่วยคงรูปร่าง (ปะการังอ่อน) หรือสร้างแกนแข็งขึ้นมา (กัลปังหา)

กลุ่มสิ่งมีชีวิตอื่น

กลุ่มสิ่งมีชีวิตอื่นในแนวปะการังไทยมีความหลากหลายสูงมาก จากรายงานของนักดำน้ำหลายครั้งพบสัตว์หายาก อาทิ กุ้งตัวตลก กุ้งจักรพรรดิ ปูฟองน้ำ ฯลฯ ทุกชนิดล้วนมีคุณค่าทั้งในแง่ความหลากหลายทางชีวภาพและในด้านการท่องเที่ยว

เทคนิคการจัดแสดง

DIORAMA	7	ตารางเมตร x 1 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	7 ตารางเมตร
MODEL	15	ตารางเมตร x 2 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	30 ตารางเมตร
MODEL	32.2	ตารางเมตร x 2 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	64.4 ตารางเมตร
MODEL	24	ตารางเมตร x 2 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	48 ตารางเมตร
MODEL	20	ตารางเมตร x 1 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	20 ตารางเมตร

TOTAL

169.4 ตารางเมตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. คุณสมบัตินักศึกษาชีวิตในแนวปะการังได้

- ควรเข้าสู่ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวหรือที่ทำการอุทยานแห่งชาติ เป็นลำดับแรกเมื่อไปถึง เพื่อขอทราบรายละเอียดและข้อเสนอแนะต่างๆ จากเจ้าหน้าที่อุทยาน
- ช่วยกันอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว โดยช่วยกันเก็บรักษาไม้หัก / เคาะ / เถ็บ / หา / ทำลาย ปะการัง เปลือก หอย ควรเก็บภาพถ่ายและความทรงจำที่ดีเป็นของที่ระลึก
- ท่องเที่ยวอย่างมีจิตสำนึก ไม่ส่งเสียงดังจนเป็นที่รบกวนแก่บุคคลอื่นและสัตว์ และช่วยกันดูแลความสะอาดทิ้งขยะในที่รองรับ
- ใช้เส้นทางหรือพื้นที่ที่ทางอุทยานแห่งชาติ จัดไว้ให้เพื่อการนั้นๆ เท่านั้น และโปรดเชื่อฟังคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติ

เทคนิคการจัดแสดง

VDO PROJECTOR	51 ตารางเมตร x 1 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	7 ตารางเมตร
BOARD	12 ตารางเมตร x 2 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	24 ตารางเมตร
TOTAL			75 ตารางเมตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7. อันตรายที่เกิดจากการท่องเที่ยวทางทะเล

อันตรายจากเรือ

เมื่อไปทะเลทุกคนมักกลัวฉลาม แต่ในความเป็นจริง อันตรายที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว เกือบร้อยละร้อยมาจากเรือ บางครั้งอาจรุนแรงถึงขั้นเสียชีวิต ที่น่าเสียดายคือเหตุการณ์เหล่านั้นสามารถป้องกันได้ ถ้าพวกเขาทราบข้อมูลล่วงหน้าและไม่ประมาท

บนท่าเรือ

ท่าเรือหลายแห่งของเมืองไทยสร้างด้วยไม้ บางแห่งชำรุดทรุดโทรม บางแห่งอาจใช้ร่วมกับท่าเรือประมง มีซากปลาเน่า น้ำ หรือน้ำมันเครื่อง นักท่องเที่ยวบางคนเดินไปลุยไปโดยไม่ระมัดระวัง อาจพลัดตกไปในร่องไม้จนบาดเจ็บ บางคนเหยียบซากปลาไหลลื่นตกท่าเรือ เหตุการณ์เหล่านี้ล้วนมีตัวอย่างมาแล้ว เวลาเดินบนท่าเรือ จึงควรระมัดระวังให้มาก

หลายครั้งเราต้องปีนป่ายเพื่อขึ้นลงเรือ นี่คือนาทีอันตรายที่สุด เพราะถ้าตกน้ำไป อาจโดนเรือลอยมากระแทกอับกับท่าเรือหรือเรืออื่น ถ้าคุณใส่รองเท้าที่ไม่เหมาะสม เช่น รองเท้าแตะ ส้นสูง ควรถอดก่อนปีนป่าย อย่าถือของอะไรพะรุงพะรัง ใช้วิธีส่งต่อให้เพื่อนแทน อย่ารีบหรือประมาท

บนเรือ

กองเรือและสายลม: พยายามหลีกเลี่ยงอย่าเข้าใกล้เค็ดขาด บางครั้งคุณอาจไปขึ้นบนเชือกสมอ โดยไม่รู้ตัวขณะที่คนเรือทิ้งสมอ เชือกจะมัดเท้าแล้วดึงคุณลงไปในน้ำ บางครั้งเรืออาจต้องลากโขงหรือผูกไว้กับท่า เชือกควัดมาโดนคุณตกน้ำ ขาดแล้วสะบัดโดนคุณจนเป็นแผล (โดยเฉพาะสายสลิงบางครั้งถึงขั้นแขนขาด) รอกหรือกว้าน อาจหลุดจากที่เกี่ยวมาโดนคุณ แนะนำให้คุณพยายามอยู่ห่างจากเชือก สมอ กว้าน หรือรอก อย่าพยายามเข้าไปช่วยคนเรือทิ้งสมอหรือจับเชือก ยกเว้นกรณีฉุกเฉิน

กราบเรือ: หลายคนมักชอบไปนั่งหรือเดินตามกราบเรือ บางครั้งอาจมีน้ำมันเครื่องติดอยู่ที่ด้านล่างจนตกเรือ บางคนชอบจับกราบเรือ เมื่อเรือวิ่งเข้าท่าหรือเทียบกับเรืออื่น มืออาจโดนทิ่มจนกระดูกแตกละเอียด (โดยเฉพาะเรือหางยาวเกิดขึ้นบ่อยมาก) ถ้าไม่จำเป็น อย่าไปแถวกราบเรือไม่ว่าเวลาเรือจอดหรือเรือวิ่ง

ท่อไอเสีย: เรือท่องเที่ยวหลายลำคิดแปลงมาจากเรือประมงขนาดเล็ก อาจต่อท่อไอเสียโดยตรงจากเครื่อง ซึ่งลงทะเลหรือขึ้นฟ้า บางครั้งเราไม่ทราบ เดินเข้าไปใกล้ เมื่อเรือเอียงก็คว่ำไว้เพื่อช่วยพุงตัว ท่อไอเสียเหล่านี้ร้อนมาก มีอุณหภูมิสูง และอาจจะตกใจจนตกเรืออีกต่างหาก

เดินทางกลางคืน

- ใต้อันหนาวหรือสี่สค อย่าใต้อันสี่คล้า เมื่อคุณตกเรือ จะเห็นได้ง่าย
- ระวางตัวอย่างมาก อย่าเข้าไปใกล้กราบเรือหรือท้ายเรือตอนกลางคืน
- อย่ากินเหล้าหรือของมีนเมาจนเกินไป ทำให้พลาดตกเรือได้ง่าย
- หากจะไปไหนใกล้กราบเรือ เช่น แปรงตีพื้น ให้บอกคนอื่นเสมอ หากคุณหายไปนานจะได้ทราบ
- สังเกตเพื่อนในกลุ่มไว้เสมอ หากหายไปจนคิดสังเกตุ ให้รีบติดตาม
- ถ้าเห็นคนตกเรือ ให้รีบโยนชูชีพหรือของลอยน้ำลงไป เช่น เบาะฟองน้ำ แล้วรีบตะโกนบอกคนอื่นให้บอกกลับต้น อย่าขาดสติถึงขั้นกระโดดตามไป โดยไม่บอกคนอื่นเด็ดขาด

เมื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน

- ระหว่างเดินทางถ้าเจอพายุคลื่นใหญ่ แต่เรือยังวิ่งเอาหัวผู้คลื่น โดยไม่เบาเครื่อง ยังไม่ต้องกังวล แต่ควรเข้ามาอยู่ข้างในเรือ เพื่อป้องกันตกเรือ หากมาเรือจนเอาเจียน ใช้ถุงพลาสติกใต้อุ้งก อย่านไปชะโงกหัวเอาเจียนลงทะเล มีคนตกเพราะเหตุการณ์นี้มาแล้ว
- ถ้าคลื่นใหญ่มาก เรือจะผู้คลื่น โดยเบาเครื่องเป็นระยะ ให้หาชูชีพมาใต้อุ้งกของมีค่าขนาดเล็กไว้กับตัว หากวนน้ำจืดแทนที่ทิ้งหน่อยพอให้ลอยน้ำได้ติดไว้ ส่วนของอื่น ไม่ต้องไปห่วง
- ในกรณีที่เรือผู้คลื่นนานจนเครื่องพัง ก็ปัดต้นจะพยายามทิ้งสมอ แต่บางครั้งสมออาจไม่ถึงพื้น เรือจะถูกคลื่นซัดจนขวางคลื่น และอาจพลิกคว่ำได้ ในกรณีเช่นนี้ ให้คุณมาอยู่ใกล้ทางออกนอกแก่ง อย่าเข้าไปอยู่ข้างใน เพราะหากเรือคว่ำอาจหาทางออกไม่เจอและติดอยู่ในเรือ
- เมื่อเรือคว่ำ ว่ายนํ้าออกห่างเรือเร็วที่สุด จากนั้นค่อยหาอะไรประคองตัว ไม่ต้องขาดสติแล้วจลามหรือสัตว์อื่นมาทำร้าย ปัจจุบันจลามในทะเลไทยมีน้อยจนเกือบสูญพันธุ์แล้ว คนที่ตายเพราะเรือจมไม่ใช่เพราะจลาม แต่เป็นเพราะขาดสติหรือกลัวจนจมนํ้าตายมากกว่า

เมื่อไปดำน้ำ

- อันตรายน่ากลัวที่สุดคือ โคนเรือชนหรือ โคนใบพัดเรือฟัน มีเหตุการณ์เกิดขึ้นทุกปี ส่วนใหญ่เสียชีวิต การป้องกันคืออย่าว่ายเข้าใกล้เรือขณะเรือวิ่งเด็ดขาด เวลาขึ้นจากน้ำต้องนับจำนวนคนก่อนออกเรือ
- ถ้าไปดำน้ำแบบ Snorkelling โดยใช้เรือหางยาว ควรเลือกไปจุดดำน้ำที่มีนักท่องเที่ยวไม่มากนัก ระวางตัวเสมอเวลาดำน้ำในเขตที่มีสกุเตอร์ เรือเร็ว หรือกีฬาทางน้ำแบบอื่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- เกือบทุกครั้งที่เราไปดำน้ำ เรามักได้ผลจากเรือกลับมาด้วยเสมอ โดยเฉพาะคอนเซ็นลงเรือ(หางยาว) บางครั้งใช้การลากหรือดันขึ้น เนื้อเราอาจครูดกับข้างเรือหรือเพรียงจนเป็นแผล บางครั้งอาจตกลงไปไหล่หลุด หากเป็นคุณผู้หญิง ไม่มีแรง ควรหาเรือที่มีบันไดช่วยขึ้นได้ง่ายขึ้น
- เวลาลอยตัวในน้ำ อย่าห้อยโหนกับเรือหรือจับเชือกสมอเรือ อาจเกิดอันตรายหลายรูปแบบ

อันตรายบนเกาะ

- โบราณว่าไว้ อันตรายมักอยู่ใกล้ตัว คุณอาจไปดำน้ำมาทั้งวันสนุกสนานแฮฮา แต่มาโดนตะขาบต่อยในถุนนอนหรือกัดในเตียงที่ จากนั้นไปคือข้อแนะนำบางประการ
- ชายหาดเมืองไทย ถึงแม้จะเป็นเกาะห่างไกล อาจมีเสกแก้วหรือไม้ติคตะปู หลอดไฟจากเรือได้ หรือฝาขวดเบียร์ ระวังทุกครั้งที่ย่างก้าวลงไปบนชายหาด
- แมลงหรือมดมักเข้าไปอยู่ตามกองเสื้อผ้าหรือที่อับ บางครั้งอาจแอบอยู่ในรองเท้า ควรตรวจสอบก่อนเสมอ อย่างเข้าใจ
- เวลาเดินทางในป่า ฟังระลึกว่างกับกิ่งไม้คล้ายกันมาก เคยมีคนเดินเหยียบงูตามเกาะหลายครั้ง กว่าจะถึงโรงพยาบาลกินเวลาหลายชั่วโมง ใช้ไฟฉายทุกครั้งอย่าใช้แสงจันทร์ มีกิ่งไม้ติคมีเอาไว้เช็จุดที่ไม่แน่ใจ
- หากไปเดินขำน้ำตามชายหาด ระวังเศษปะการัง เพรียง หรือหอยนางรม อย่าประมาทปลากระเบนขนาดเล็กที่มักหมกตัวอยู่ตามพื้นทรายในน้ำตื้น พยายามเดินก้าวสั้นๆ
- อย่าทิ้งขมหรือของหวานไว้ แล้วกลับมากิน ครั้งหนึ่งเราเจอแมลงสาบนอนอ้อมอยู่ในกระป๋องนมขันทวน ปัญหาคือเราเจอเค้าเมื่อกินนมหมดกระป๋องแล้ว ช่วยกันรักษาความสะอาดเสมอ
- เกาะหลายแห่งมีขุยอาศัยอยู่เยอะ บางเกาะอยู่ใกล้ชายแดน อาจมีปัญหาโรคติดต่อ เช่น มาลาเรีย ไข้เลือดออก เตรียมขากันขุย ไปด้วยเสมอ บางครั้งอาจต้องกินยาป้องกันมาลาเรีย

อันตรายระหว่างดำน้ำ

- ห้ามไปดำน้ำคนเดียวโดยเด็ดขาด ไม่ว่าจะเป็น Snorkelling หรือ SCUBA ต้องมีเพื่อนไปด้วยอย่างประมาท เคยมีคนไปดำน้ำลึกแค่สองเมตร แต่โดนกระแสน้ำพัดแรงไหลออกทะเล ต้องเอาเรือไปช่วยมาแล้ว โปรดดำน้ำในช่วงเวลาและสถานที่ซึ่งผู้ควบคุมกำหนดให้ ถ้าไม่แน่ใจโปรดถาม หากไป Snorkelling โปรดใส่ชูชีพไว้ อย่าใช้เกาะเพราะอาจพลัดหลุดได้
- การไปดำน้ำ SCUBA ต้องปฏิบัติตามกฎโดยเคร่งครัด ต้องมีบัตรดำน้ำ อย่าคิดเรียนด้วยตัวเอง เมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน ให้ร้องบอกคนอื่น แต่อย่าตกใจว่าน้ำโครมคราม อาจเหนือจนหมดแรงได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- เลือกเวลาดำน้ำให้เหมาะสม หลีกเลี่ยงช่วงคลื่นหรือกระแสน้ำแรง (ดูจากตารางน้ำหรือถามผู้ชำนาญ) อย่าเสี่ยงดูที่สวยแต่อันตราย ความปลอดภัยต้องมาเป็นอันดับแรกเสมอ
- หากโดนกระแสน้ำ อย่าพยายามว่ายสวนเพราะจะเหนื่อยได้ง่ายมาก ให้รีบบอกคนอื่น ลอยตัวไปตามกระแสน้ำจนกว่าจะมีเรือมารับ
- นับจำนวนเพื่อนหลังดำน้ำเสมอ พยายามเกาะกลุ่มกันไว้ อย่าไปคนเดียว
- สัตว์ในทะเลทุกชนิดไม่ต้องการรู้ใจเพื่อกินหรือทำร้ายมนุษย์ เมื่อเจออาจหลีกเลี่ยง แต่ไม่ต้องกลัวถึงว่าว่ายน้ำหนีจนขาดสติ อาจเกินอันตรายอย่างอื่น

เทคนิคการจัดแสดง

MODEL	24 ตารางเมตร x 1 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	24 ตารางเมตร
BOARD	12 ตารางเมตร x 2 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	12 ตารางเมตร
TOTAL			36 ตารางเมตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เทคนิคที่ใช้ในการจัดแสดง

นิทรรศการที่จัดขึ้นเป็นนิทรรศการขนาดย่อม จัดแสดงเรื่องราวสาระเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ปลูกจิตสำนึกให้ผู้เข้าชมเข้าใจและมีจิตสำนึกร่วมกันในการรักษาแหล่งท่องเที่ยว เนื้อหาสาระของการจัดแสดงใช้ ลักษณะของการจัดเนื้อหาและจัดแสดงวัตถุให้มีความต่อเนื่องสัมพันธ์กัน ให้ผู้เข้าชมเข้าใจเรื่องราวไปตามลำดับจาก จุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง โดยการแบ่งเรื่องราวออกเป็นหัวข้อใหญ่หัวข้อย่อย วัตถุจัดแสดงเป็นการจัดแสดงแบบที่ เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน เนื่องจากกลุ่มผู้เข้าชมมุ่งเน้นไปที่บุคคลทั่วไปที่มาท่องเที่ยวยังแหล่งท่องเที่ยว จึงใช้วิธีการสอดแทรกความรู้และวิธีการปฏิบัติตนในเรื่องการท่องเที่ยวเข้าไปโดยไม่ทำให้รู้สึกเครียด แต่ได้รับความบันเทิงโดยไม่ขัดกับจุดประสงค์ที่มาพักผ่อนของผู้เข้าชม

เนื้อหาที่ต้องการมุ่งเน้นให้ผู้เข้าชมรับรู้และมุ่งผลให้เกิดจิตสำนึกในการรักษาแหล่งท่องเที่ยวแบ่งเป็นหัวข้อใหญ่ได้ดังนี้

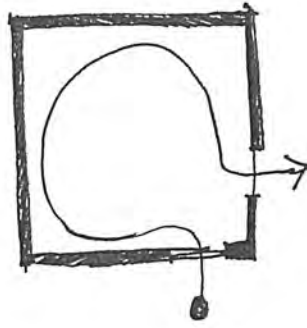
1. การท่องเที่ยวในประเทศไทย
2. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล
3. อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์และโครงการศูนย์ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล
4. ท้องทะเลกับการทำลายล้างที่มีผลกระทบต่อระบบนิเวศของปะการัง
5. ระบบนิเวศในท้องทะเลของปะการัง
6. คุณสามารถรักษาแนวปะการังได้
7. อันตรายที่เกิดจากการท่องเที่ยวทางทะเลที่ควรระมัดระวัง

เนื่องจากส่วนแสดงนิทรรศการมีพื้นที่ไม่ใหญ่นักและให้ผู้เข้าชมสามารถเข้าใจเรื่องราวไปตามลำดับหัวข้อของการแสดง จึงเลือกการจัดนิทรรศการที่มีทางสัญจรเป็นการบังคับให้ผู้ชมเดินไปตามเส้นทางที่กำหนดอย่างไม่มีตัวเลือกที่กำหนดไว้แน่นอน แบ่งทางเข้าออกชัดเจน ให้ผู้ชมเข้าชมนิทรรศการได้ครบทุกหัวข้อตามลำดับไม่ดับสน

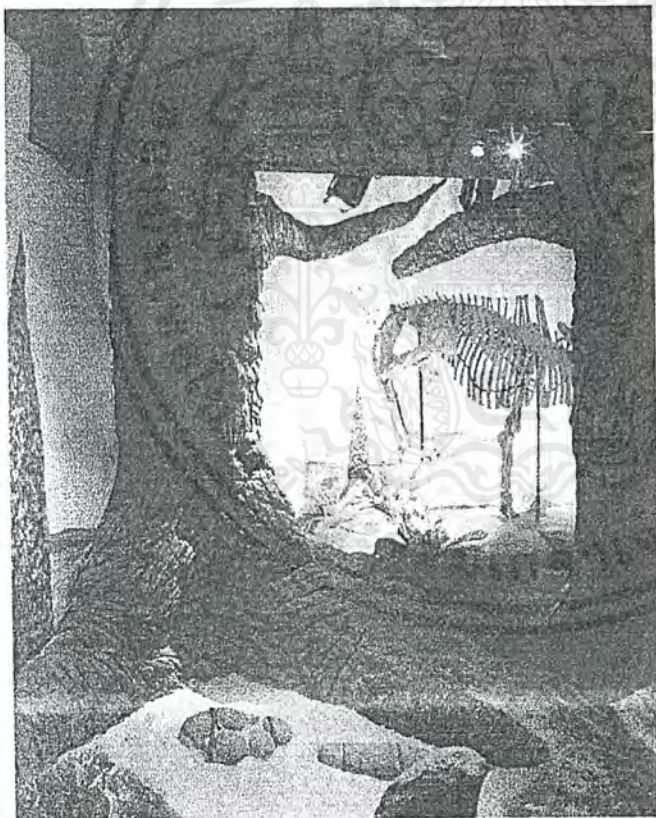

เริ่มจากหัวข้อที่ 1 หลังจากผ่านทางเข้าเข้ามาแล้วจัดเป็นลักษณะห้องที่จำลองแบบสภาพธรรมชาติที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทย เมื่อผู้เข้าชมเดินทางเข้ามาสู่ภายในห้องที่จำลองลักษณะบรรยากาศของความเป็นธรรมชาติในแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงาม เมื่อมองภาพโดยรวมจะเห็นว่าในประเทศไทยมีการท่องเที่ยวทางธรรมชาติอย่างไร ทางเดินที่จัดภายในห้องจัดให้ลักษณะเป็นวงกลมวนได้รอบเพื่อให้ผู้เข้าชมเดินไปตามเส้นทาง เพื่ออ่านคำบรรยายตามจุดต่างๆที่ตั้งไว้ คล้ายลักษณะของการศึกษาเส้นทางศึกษาธรรมชาติ เมื่อเดินวนรอบจะวกกลับมา ณ จุดเดิมเพื่อไปยังหัวข้อต่อไป ผู้เข้าชมไม่จำเป็นต้องเดินวน โดยรอบก็ได้เพราะการตกแต่งและการชี้แจงไปของแบบจำลองมุ่งให้ผู้เข้าชมปรับสภาพและรับรู้ถึงบรรยากาศ เมื่อเดินผ่านห้องนี้ไปก็ยังสามารถเข้าใจถึงเนื้อหาตามลำดับได้เช่นกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

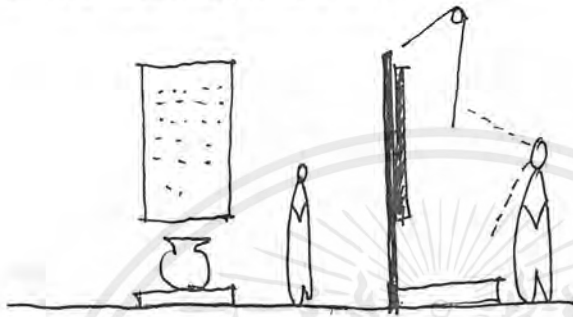
การให้แสงสว่างภายในห้อง เลือกใช้แสงที่กระตุ้นให้ผู้เข้าชมเกิดอารมณ์ร่วมไปกับบรรยากาศ โดยรวม ภายในห้องให้แสงสว่างแบบมีคัลลิมเพื่อการจัดที่ได้บรรยากาศและความรู้สึกที่ต่างกับภายนอก ใช้การเน้นไฟเฉพาะจุด ใช้ค่าน้ำหนักมืด – สว่างมาเป็นตัวหลักกระยะ ซึ่งช่วยให้ระยะมุมมองดูกว้างขึ้นจากการหลอกตาของการให้แสงสว่าง ใช้หลอดไฟที่ให้แสงกระจายสีขาวส่องตรง (direct light) จากด้านหลังทำให้ด้านตรงข้ามเกิดค่าน้ำหนักของแสงเงาที่มีมือกว่า ประกอบกับการวาดลวดลายของผนังที่เป็นฉากหลังประกอบ ดังรูป

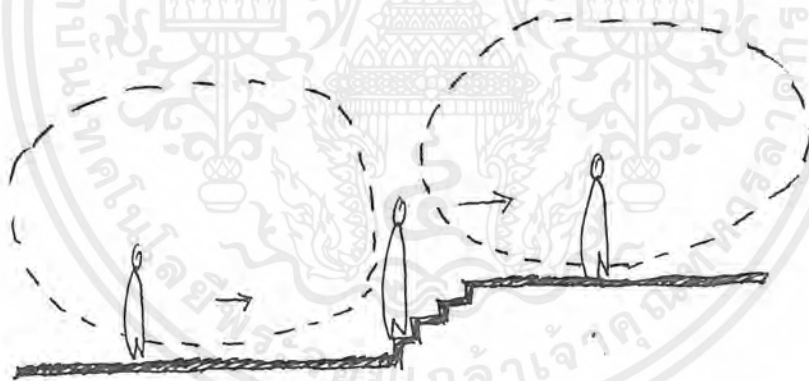
SPACE ภายในห้องที่เป็นห้องส่วนแรกคล้ายส่วนต้อนรับ จัดยกระคับเพดานให้อยู่สูงขึ้นไป ให้ความมืดเป็นตัวทำให้เกิดจินตนาการถึงความไม่สิ้นสุดประกอบกับแสงไปที่ส่องลงมาจากจุดศูนย์กลางสร้างบรรยากาศของห้องฟ้ายามราตรี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อที่ 2 และ 3 จัดลักษณะในการแสดงเนื้อหาเรื่องราวที่เป็นบอร์ดข้อความ เนื่องจากเป็นส่วนที่ให้ความรู้ โดยทั่วไปสลับกับสอคแทรกวัตถุจัดแสดงที่เป็นแบบโมเดล วางตั้งประกอบกับเนื้อหาเพื่อให้เห็นภาพและเป็นการผ่อนคลายให้ไม่รู้สึกเบื่อกันเกินไป บางส่วนใช้รูปภาพประกอบข้อความให้อ่านและเข้าใจได้ง่าย และเพื่อเป็นการสื่อถึงการเดินทางจากหัวข้อหนึ่งไปยังอีกหัวข้อหนึ่ง ใช้แบบจำลองขนาดยักษ์ที่บอกเรื่องราวของการเดินทางข้ามทะเลจากฝั่งไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่ผู้เข้าชมมุ่งหวังเดินทางไปเพื่อพักผ่อน โดยใช้บางส่วนของเรือประมงคัดแปลงมาเป็นผู้จัดแสดงที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับหมู่เกาะสุรินทร์ที่เรากำลังจะเดินทางไปเยือน เส้นทางเดินที่มุ่งตรงไปยังเรือและเดินทางข้ามเรือเพื่อ ไปสู่ห้องทะเลที่สวยงาม

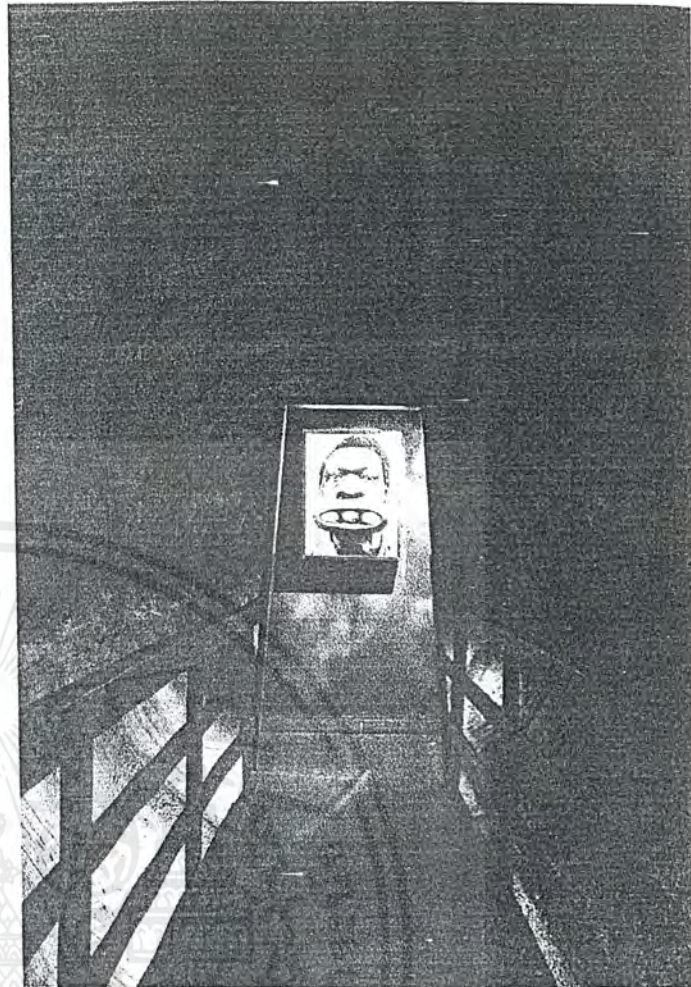
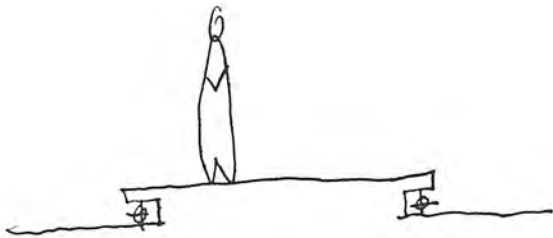

จัดวางตัวเรือในตำแหน่งที่สูงกว่าเมื่อมองมาทำให้รู้สึกว่าคุณเชิญชวน ก่อนขึ้นเรือที่ต้องเดินขึ้นบันไดไปสู่ที่สูงกว่าที่เป็นการแบ่งแยกเรื่องราวของสองหัวข้อให้แยกจากกัน โดยใช้ระนาบแนวนอนเป็นตัวแบ่ง

การจัดแสงใช้และบรรยากาศโดยทั่วไปยังคงความต่อเนื่องจากหัวข้อที่ 1 โดยรวมความสว่างถูกควบคุมในมิดสแตว์ แล้วเน้นแสงสว่างไปยังจุดที่ต้องการบ่งบอกเรื่องราวและเนื้อหา การเน้นแสงไฟเฉพาะจุดโดยให้มีความสว่างแตกต่างกับสภาพโดยรวมมาก ช่วยให้ส่วนที่เน้นแสงไฟมีความสำคัญและกระตุ้นให้ผู้เข้าชมมีความสนใจในวัตถุจัดแสดงมากขึ้น ทางเดินยกระดับขึ้นมาจากส่วนจัดแสดงเพื่อคัดกระยะเป็นการกันไม่ให้ผู้เข้าชมสัมผัสกับวัตถุจัดแสดง เพิ่มแสงไฟซ่อนใต้ทางเดินที่ทำให้ดูเสมือนทางยกระดับสูงขึ้น

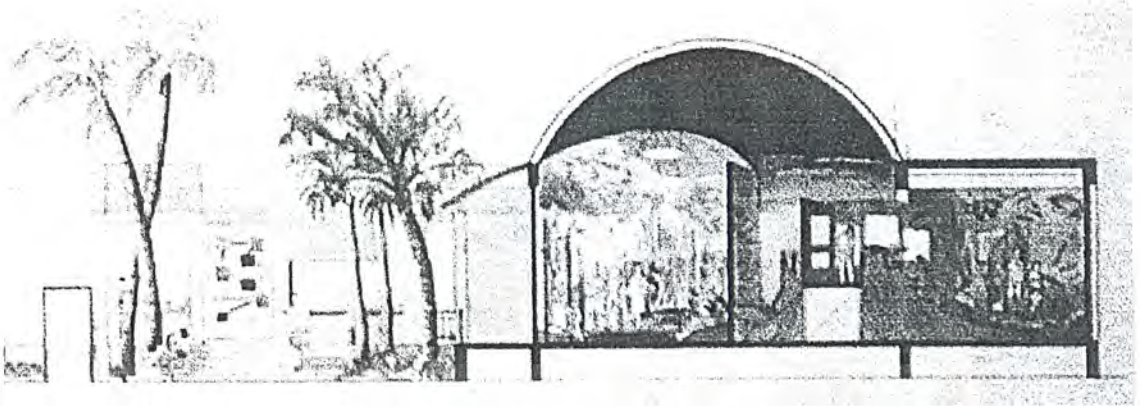
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชุดทำปลายทางเดินเน้นให้มีความสว่างเป็นตัวกระตุ้นให้เดินต่อไปยังวัตถุประสงค์ข้างหน้าที่ใช้ แบบจำลองขนาด
ยักษ์ของเรือประมงมาวางตั้งเป็นการนำเรื่องราวเข้าสู่การเดินทางสู่ท้องทะเล

หัวข้อที่ 4 เป็นหัวข้อที่เริ่มจากการเปลี่ยนแปลงจากบนบกและเชื่อมต่อไปกับท้องทะเล โดยมีหัวเรื่องคือ
การทำลายล้างที่มีผลกระทบต่อปะการัง จัดแสดงวัตถุทั้งแบบจำลองและวัตถุจริงมาตั้ง โดยการใช้ space ที่มีความ
ต่างระดับสูงต่ำกันมาเป็นตัวแสดงเรื่องราวที่เกิดจากการทำลายล้างที่เริ่มตั้งแต่การกระทำบน บก จนถึงการทำที่
มีผลต่อท้องทะเล เปิดspace ให้เชื่อมถึงกับกันเรือประมงขนาดใหญ่ที่จำลองมาซึ่งเรืออยู่ในรับที่สูงกว่าสู่การทำลาย
ในท้องทะเล ในระดับที่ต่ำกว่า ทางเดินค่อยลดระดับลงมาคล้ายเดินสู่กันทะเลเพื่อสัมผัสกับธรรมชาติแบบจำลองที่สม
จริง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

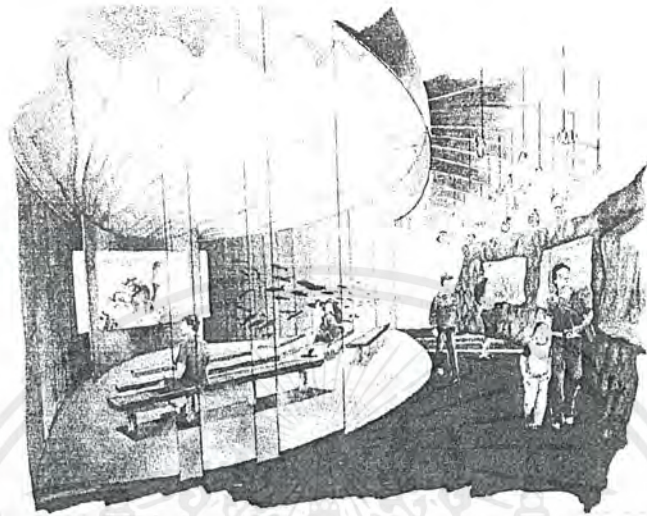
การให้แสงไปและบรรยากาศยังคงเชื่อมต่อกับหัวข้อมาก่อนๆ เน้นไฟเป็นจุดๆ ไปที่ส่วนสำคัญ ประกอบกับ
 ตู้จัดแสดงค้ำข้างที่เป็นแบบ diorama เมื่อสิ้นสุดหัวเรื่องนี้ ในหัวเรื่องต่อไปเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับระบบนิเวศใน
 แนวปะการังซึ่งอยู่ใต้ท้องทะเล เดินทางเดินจึงจัดให้ค่อยๆ ลดระดับตู้แบบจำลองสภาพระบบนิเวศใต้ท้องทะเล

จัดเป็นทางเดินคดเคี้ยวต่อเนื่องกันไปเรื่อยๆ ตามระยะทาง การให้แสงสว่างภายในเน้นที่แสงสีฟ้าเพื่อให้
 ความรู้สึกเหมือนอยู่ใต้ทะเล มีปะการังและปลาหลากสีที่บางส่วนทางสีด้วยสีเรืองแสง แล้วใช้ไปทั้ง DIRECT
 LIGHT INDIRECT LIGHT และ SPOT LIGHT ส่งให้แสงสว่างเป็นจุดๆ เฉพาะส่วนใช้เน้นส่วน
 สำคัญต่างๆ โดยใช้ไฟ DIRECT LIGHT ส่งให้แสงสว่างกับส่วนที่ต้องการแสงสว่างทั่วๆ ที่เน้นให้เห็นถึง
 รายละเอียดของวัตถุจัดแสดง และใช้ไฟ INDIRECT LIGHT สำหรับซ่อนตามวัตถุจัดแสดงช่วยเสริมสร้างบรรยากาศ
 ให้คล้ายคั้งท้องทะเลที่บางมีชอกหลืบมืด - สว่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวเรื่องที่ 6 คุณสมบัตินักอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เป็นเรื่องราวให้ความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการท่องเที่ยว จึงนำการจัดแสดงแบบ การฉายภาพ PROJECTER มาใช้โดยจัดเป็นห้องอยู่ระหว่างหัวเรื่องที่ 5 และ 6 จัดให้มีพื้นที่สำหรับนั่งดูและพักระหว่างทาง การควบคุมแสงภายในต้องการความมืดพอควรจึงจัดให้เป็นห้องส่วนตัวแยกออกจากทางเดินปกติเพื่อไม่ให้แสงสว่างในส่วนอื่นเข้ามารบกวนมากเกินไป

ทางเดินรอบนอก ระหว่างทางไปสู่หัวข้อสุดท้ายจัดแสดงเรื่องราวต่างๆภายในตู้จัดแสดง ใช้ space ที่เปิดโล่งให้เห็นหัวเรื่องที่ 6 การตกแต่งใช้บรรยากาศของทะเลที่มีปลาวายู่น้ำโดยหันทิศทางไปทางเดียวกันเพื่อนำเส้นทางมุ่งไปข้างหน้า จนถึงทางออก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

STORY BOARD

1. การท่องเที่ยวในประเทศไทย

กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศได้สรุปแบบการท่องเที่ยว
 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย
 เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รู้ถึงประเทศไทย

ในปีงบประมาณ 2558 ได้มีการจัด
 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศในประเทศไทย

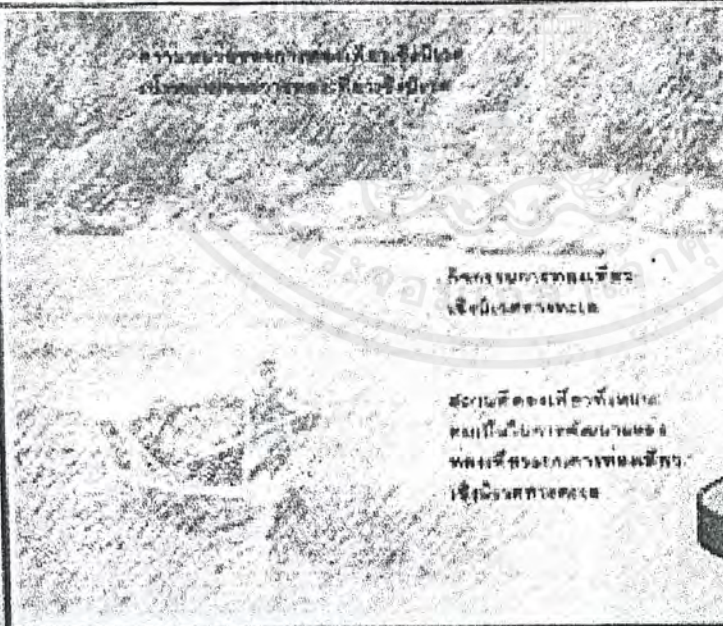
กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ
 ได้สรุปแบบการท่องเที่ยว

	TYPE	AREA
REMARK - 100%	A	100%
REMARK - 100%	B	100%
REMARK - 100%	C	100%
TOTAL		100%

2. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ
 ได้สรุปแบบการท่องเที่ยว

กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ
 ได้สรุปแบบการท่องเที่ยว

กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ
 ได้สรุปแบบการท่องเที่ยว

	TYPE	AREA
REMARK - 100%	C	100%
REMARK - 100%	A	100%
TOTAL		100%

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

STORY BOARD

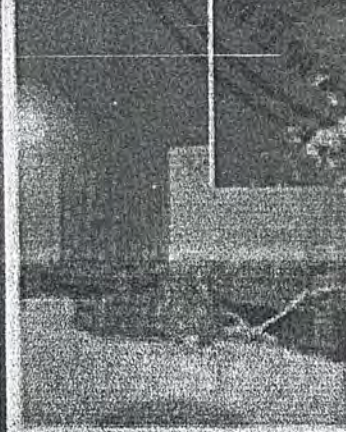
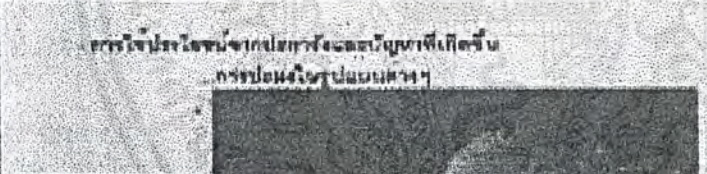
3. อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์

	TYPE	AREA
MOHAWK = 1M ² × 3	M	3M ²
MOSES = 12.5M ² × 1	D	12.5M ²
TOTAL		15.5M ²

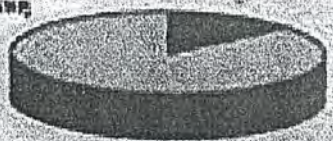

4. การทำลายที่มีผลกระทบต่อปะการัง

- การท่องเที่ยวในบริเวณปะการังที่มีผล
ต่อปะการังและผลกระทบต่อ
การทำลายแนวปะการังจากสาเหตุ
ต่างๆ

	TYPE	AREA
MOHAWK = 1M ² × 4	M	4M ²
MOSES = 1M ² × 3	M	3M ²
MOSEL = 1.5M ² × 2	R	3M ²
TOTAL		10M ²

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

STORY BOARD

5. เรือนรูระบบนิเวศในแนวปะการัง

ความหมายของแนวปะการังและความสำคัญ คุณค่า
ของแนวปะการังและสัตว์ทะเลหายากในแนวปะการัง
และแนวปะการังในทะเลไทย

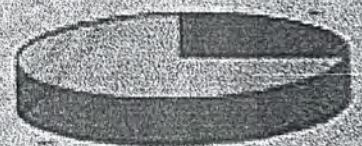
ชีววิทยาของปะการัง

ปะการังเป็นสัตว์ไม่มีกระดูกสันหลังที่อาศัยในแนวปะการัง
ที่เรียกว่าแนวปะการัง
ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มสิ่งมีชีวิตที่สำคัญ
ซึ่งมีชื่อว่า
ปะการังหินปูนและสัตว์ทะเล

	TYPE	AREA
MUSEUM	K	100M ²
MUSEUM	L	50.4M ²
MUSEUM	N	80M ²
MUSEUM	F	20M ²
GALLERY	H	7M ²
TOTAL		257.4M ²

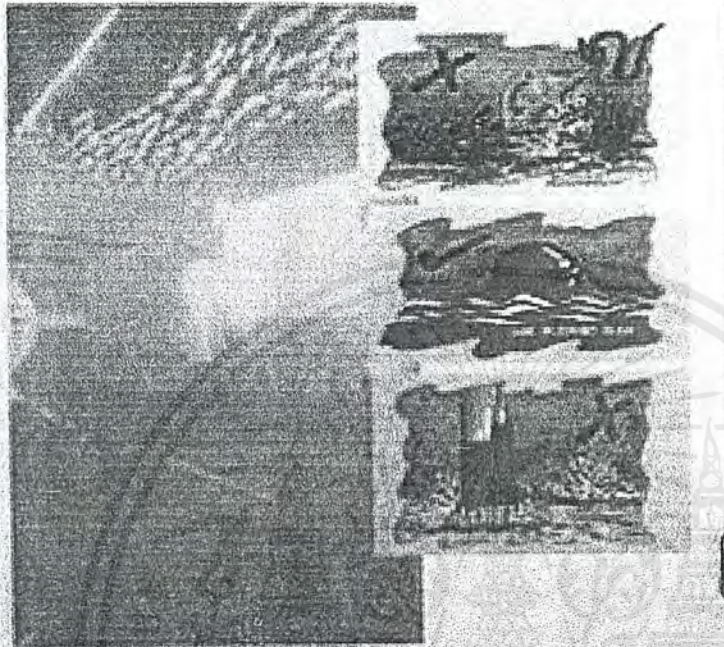

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

STORY BOARD

6. คุณสามารถรักษาชีวิตในแนวปะการังได้

	TYPE	AREA
VIEW PROJECTION $(3m^2 \times 3)$	E	9m ²
WALLS $(2m^2 \times 3)$	C	6m ²
TOTAL		15m ²

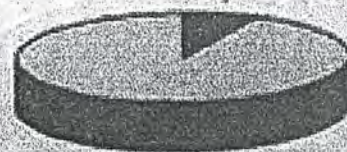

7. อันตรายที่เกิดจากการท่องเที่ยวทางทะเล

- เรือ
- มืดไปดำน้ำ
- ชั้นทรายบนเกาะ

	TYPE	AREA
MODEL $(2m^2 \times 1)$	B	2m ²
BOARD $(1m^2 \times 1)$	C	1m ²
TOTAL		3m ²

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เนื้อหาบทบรรณาธิการ

1. วิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของชุมชนชาวเลมอแกน

ประวัติความเป็นมาของชาวเลหรือชาวทะเล หรือที่เรียกกันอีกชื่อหนึ่งว่า ชาวไทยใหม่ ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยที่มีชีวิตความเป็นอยู่อันน่าสนใจยิ่งอีกกลุ่มหนึ่งของประเทศ สันนิษฐานกันว่าน่าจะอพยพมาจากกลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียงอาศัยอยู่ในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มาตั้งแต่ศตวรรษที่ 17 กลุ่มชาวเลที่อาศัยอยู่ในหมู่เกาะสุรินทร์นี้เป็นกลุ่มชาวเลมอแกน เรียกตนเองว่ามอแกนลาตะหรือมอแกนที่อาศัยในหมู่เกาะสุรินทร์ ในปัจจุบันมีอยู่ประมาณ 200 ชีวิตที่จับกลุ่มจับจองเวียงอ่าวหมู่เกาะสุรินทร์เป็นที่พักพิงอย่างค่อนข้างถาวร โดยอยู่ในความดูแลของทางอุทยานฯ คอยให้ความช่วยเหลือตามความจำเป็น พวกเขาใช้ชีวิตเรียบง่ายสบายและดำเนินชีวิตในหลายแง่มุม

ลักษณะรูปร่าง ตัวเล็ก ผิวดำกรึ้ม ผมหางกระรอก

ภาษา มีภาษาพูดต่อกันเป็นของตนเอง สำเนียงฟังออกคล้ายๆ ยาวีปอินเดียน พูดเสียงเบาไม่มีคำเน้นหนัก พูดค่อนข้างเร็วแต่ฟังนุ่มนวล

การปกครอง มีการเลือกผู้อาวุโสขึ้นเป็นหัวหน้าเผ่า

ศาสนาความเชื่อ มีความเชื่อเน้นหนักในเรื่องวิญญาณ ภูตผีปิศาจ การเจ็บป่วยล้มตายด้วยโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ก็มักมีความเชื่อว่าเป็นการกระทำของภูตผี เจ้าป่าเจ้าเขาและจะมีการจัดการกับศพโดยการฝัง จับจองพื้นที่บางส่วนของเกาะเป็นสุสานถาวร ไม่มีศาสนา

การหาเลี้ยงชีพ ด้วยการดำน้ำแทงปลา งมหอยมกุงมาเป็นอาหาร ผ่านกรรมวิธีทำให้สุก ชาวเลมอแกนมีค่านิยมที่ว่า หากใครดำน้ำงมหอยทะเลได้ถือเป็นที่ยอมรับเพราะการดำน้ำลึกในครั้งต่อๆ ไปไม่ต้องทนกับการปวดหู ชาวเลมอแกนส่วนใหญ่มีนัยคาฟ้าฟางจากการดำน้ำ

เกือบทั้งชีวิตชาวเลมอแกนจะอาศัยอยู่ในเรือลำเล็ก รูปทรงแปลกเป็นบ้าน เป็นที่หลับนอน เป็นที่หุงอาหาร เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตพวกเขาคราบเท่าที่มีลมหายใจ ขามฤดูพายุก อาจมีการสร้างเพิงพักชั่วคราวเพื่อหลบพายุเมื่อพายุสงบก็ออกเดินทางร่อนเร่ในท้องทะเลต่อไป เรือชาวเลมอแกนทุกลำ มีรูปทรงทำนองเดียวกันหมด เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวเรือขุดจากไม้ต้นใหญ่ ๆ ด้วยเครื่องมือช่างอย่างง่ายคือขวานเล่มเดียว ใช้ไม้แผ่นมาประกบต่อเป็นแคมสูงชัน 2 ข้าง กว่าจะเสร็จใช้เวลาเป็นแรมเดือน ต่อเติมด้วยการมุงหลังคาถักฟากด้วยใบเตยเหนียวกันแดดกันฝน

เทคนิคการจัดแสดง

BOARD	4.5 ตารางเมตร x 2 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	9 ตารางเมตร
BOARD	1.8 ตารางเมตร x 10 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	18 ตารางเมตร
MODEL	6 ตารางเมตร x 1 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	6 ตารางเมตร
TOTAL			36 ตารางเมตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. พิธีลอยเรือมอแกน

ประเพณีลอยเรือเป็นประเพณีที่สำคัญที่สุดของชาวเลทุกกลุ่ม โดยปกติจะจัดขึ้นในช่วงวันเพ็ญเดือนหก และวันเพ็ญเดือนสิบเอ็ด พิธีลอยเรือจะเริ่มในวันขึ้น 14 ค่ำ เดือนหกและเดือนสิบเอ็ดเป็นเวลาสองวันสองคืน และชาวเลจากพื้นที่ใกล้เคียงจะมาเข้าร่วมกันอย่างครึกครื้น

ที่ลานพิธีลอยเรือ สมาชิกของแต่ละครอบครัวนำอาหาร หมากพลู เส้นผมเส้น ข้าวดอกและสิ่งของต่าง ๆ รวมทั้งรูปสลักทอนจำนวนสมาชิกในครอบครัวมาบรรจุในเรือพร้อมคำอธิษฐาน แล้วพวกเขาก็จะร่ายรำไปรอบๆ เรือท่ามกลางเสียงโชนและรำมะนา

โต๊ะหมอหรือบูเมอร์ จะเป็นผู้ดูฤกษ์ยามตลอดพิธีจนกระทั่งรุ่งอรุณของวันใหม่ พวกเขาจึงจะนำเรือออกไปลอยกลางทะเล ชังจุดที่มั่นใจว่าเรือจะไม่ลอยกลับเข้าหาฝั่งอีก และทันทีที่เรือลอยออกไป นั่นก็หมายความว่าเคราะห์กรรมความชั่วร้ายทั้งหลายได้ลอยออกไปพร้อมกับเรือและวิญญาณของบรรพบุรุษที่ตายไปแล้วก็จะได้กลับคืนสู่บ้านเกิดเมืองนอนอีกครั้ง รวมทั้งชีวิตในวันข้างหน้าของพวกเขาก็จะอยู่ดีมีสุขด้วย

ต่อมา โต๊ะหมอจะทำพิธี พักไม้กันผี โดยนำไม้มาปักในตำแหน่งที่วางเรือ เพื่อปิดป่าผีร้ายไม่ให้เข้ามาใกล้ ภายหลังพวกเขาอีกต่อไป แล้ววันรุ่งขึ้นก็จะทำพิธีเสก น้ำนุญซึ่งแต่ละบ้านจะนำไถ้มาวางไว้ พิธีเสร็จดินลงพร้อมๆ กับความเมามาย และพวกเขาก็จะพากันหลับไหลต่อไปอีกหลายวันที่เดียว

แอบาบ แอบโอม สิ่งก่อสร้างที่เป็นเสมือนศาลเทพารักษ์อันศักดิ์สิทธิ์ของชุมชน มีลักษณะเป็นเสาสามต้นที่มีลวดลายระบายสีด้วยสีน้ำเป็นลายเส้นงดงามแปลกตา มีเรื่องเล่ากันว่า แต่กาลก่อนนั้น แอบาบ เป็นชายหนุ่มชาวมอแกนคนหนึ่งที่แล่นเรือออกทะเลไปกับเพื่อนฝูงหลายคนด้วยกัน ครั้นเรือนั้นแล่นมาจนถึงอ่าวแม่ยาย เพื่อนฝูงบนเรือก็พากันขึ้นฝั่งออกตัดไม้และล่าสัตว์โดยทิ้งแอบาบไว้กับปลากระเบนสาวตัวหนึ่งบนเรือ และจะเป็นด้วยอิทธิฤทธิ์ของภูตผีบนฝั่งหรืออย่างไรก็ไม่มีใครทราบ แอบาบกลับเห็นว่าปลากระเบนสาวนั้นกลายเป็นสาวงาม แอบาบจึงร่วมรักกับปลากระเบนนั้นและถึงแก่ความตาย ครั้นเพื่อนๆ กลับขึ้นมาบนเรือเห็นแอบาบนอนคาอยู่กับปลากระเบนสาวจึงนำร่างทั้งคู่ไปฝังบนฝั่งและปลูกศาลเอาไว้ ครั้นต่อมามีชาวมอแกนหลายๆคน ประสบพบพายุร้ายกลางทะเล ครั้นนึกถึงศาลนี้ก็มักจะรอดพ้นจากพายุร้ายกลับมาได้ ชาวมอแกนจึงให้ความเคารพนับถือศาลแอบาบ แอบโอม ที่อ่าวแม่ยายนับตั้งแต่นั้นมา

เทคนิคการจัดแสดง

BOARD	12.25 ตารางเมตร x 3 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	36.75 ตารางเมตร
MODEL	20 ตารางเมตร x 11 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	20 ตารางเมตร
MODEL	1.8 ตารางเมตร x 4 หน่วย	คิดเป็นพื้นที่	7.2 ตารางเมตร
TOTAL			63.95 ตารางเมตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

STORY BOARD

1. มอแกนลาดตะ

โครงสร้างมอแกนลาดตะ
ยิปซีทะเล
ฮอดมกมอแกน(บาน)
กางมอแกน(เรือ)

ความผูกพันระหว่างมอแกนลาดตะ
กับท้องทะเล

	TYPE	AREA
WOODEN PIER X 1	A	200 ^m
WOODEN PIER X 1	B	100 ^m
WOODEN PIER X 1	C	200 ^m
TOTAL		500 ^m

2. พหลอยเรือมอแกน

พหลอยเรือมอแกน
ศาล แอมบาย แอโอม
เรือปลาทู
ไม้กันน้ำ
ความเชื่อชาวมอแกน

	TYPE	AREA
WOODEN BOAT X 3	G	300 ^m
WOODEN BOAT X 1	H	200 ^m
WOODEN BOAT X 1	I	720 ^m
TOTAL		1220 ^m

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 6

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การออกแบบสถาปัตยกรรม

ในการสร้างที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว อาคารสถานที่จัดได้ว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้ธุรกิจสามารถดำเนินไปได้ อาคารที่ได้รับการออกแบบที่ดีจะเป็นปัจจัยในการดึงดูดชักจูงให้นักท่องเที่ยวเข้ามาพัก แนวความคิดที่สำคัญในการออกแบบ คือการจัดสร้างให้อาคารมีความสอดคล้องกับสภาพบรรยากาศของพื้นที่ โดยการนำเอาลักษณะของสถาปัตยกรรมพื้นถิ่นของพื้นที่ในบริเวณนั้น ซึ่งได้รับการพัฒนามาเป็นเวลายาวนาน สอดคล้องกับสภาพภูมิประเทศได้เป็นอย่างดี ทั้งการจัดพื้นที่ใช้สอย การตกแต่งอาคารและโครงสร้าง โดยนำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับการรับรองนักท่องเที่ยว ซึ่งมีความต้องการที่จะได้เปลี่ยนสภาพความเป็นอยู่ที่แตกต่างไปจากความจำเจในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะช่วยเพิ่มความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยวขึ้นอีกส่วนหนึ่ง จากความสวยงามตามธรรมชาติของพื้นที่บริเวณนั้น

ในโครงการฯ ซึ่งมีพื้นที่ราบเพียงเล็กน้อยไม่เพียงพอทำให้อาคารบางส่วนต้องใช้ประโยชน์จากพื้นที่ที่มีลักษณะลาดชันหรือเป็นภูเขา จึงทำการศึกษาการวางอาคารเพื่อการออกแบบและแก้ไขปัญหากของตัวสถาปัตยกรรมในพื้นที่ที่เป็นลักษณะของภูเขาหรือคอนทิวรัลควรมีลักษณะดังนี้

อาคารที่ใช้มีลักษณะแคบยาว โดยจัดตั้งอาคารให้ขนานไปกับแนวระดับซึ่งจะช่วยลดค่าใช้จ่ายในการปรับพื้นที่และสอดคล้องกับลักษณะภูมิประเทศบริเวณภูเขา

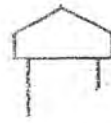

ความลาดชันของหลังคาควรเท่ากับความลาดชันของพื้นผิวดินเพื่อลดแรงต้านลม โดยจัดความลาดชันของหลังคาให้อยู่ในแนวขนานไปกับผิวดิน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่สามารถนำออกจำหน่ายได้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากศูนย์ประสานงานด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

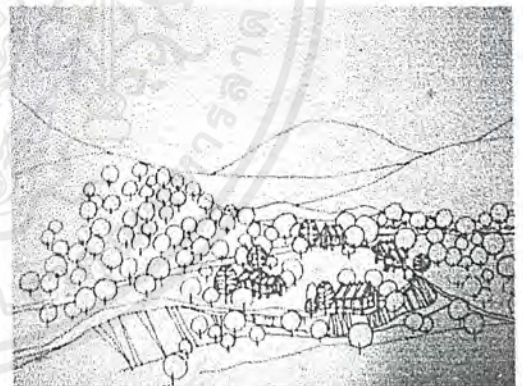
ยกพื้นอาคารให้สูงเหนือระดับพื้นดิน เพื่อลดแรงคดงบนดิน ป้องกันการพังทลายของพื้นดินที่มีความลาดชัน นอกจากนี้ยังช่วยลดแรงดันลมที่พัดเข้าปะทะอาคาร

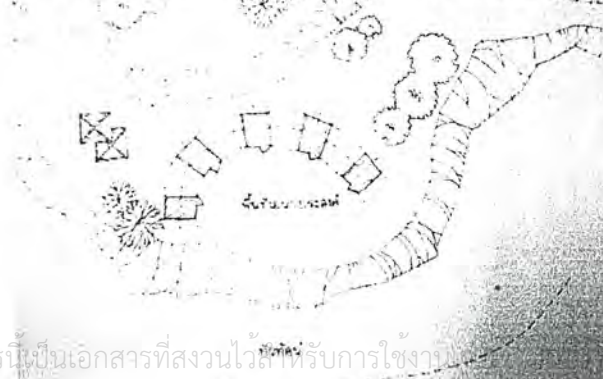
การวางกลุ่มของอาคารให้วางเป็นแถวไปตามแนวความสูงเดียวกันหรือไม่แตกต่างกันมากนัก เพื่อให้เส้นทางสัญจร(ทางเท้า) ที่ใช้ติดต่อระหว่างกลุ่มอาคารที่หักอาศัย กับพื้นที่ส่วนอื่นๆ มีความลาดชันต่ำ กระทบการติดต่อได้โดยสะดวกปลอดภัยและสามารถมองเห็นทัศนียภาพภายนอกได้ทุกหลัง

ในกรณีที่ดินที่เป็นผืนแผ่นดินเดียวกัน ขนาดกว้างขวางพออาจจัดอาคารที่หักให้เป็นกลุ่มล้อมรอบลานพักผ่อนร่วม แต่พื้นที่นั้นๆ ควรมีทัศนียภาพที่สวยงามโดยรอบ เพื่อให้การเปิดช่องมองทิวทัศน์ภายนอก ไม่รบกวนความเป็นส่วนตัวของอาคารข้างเคียง

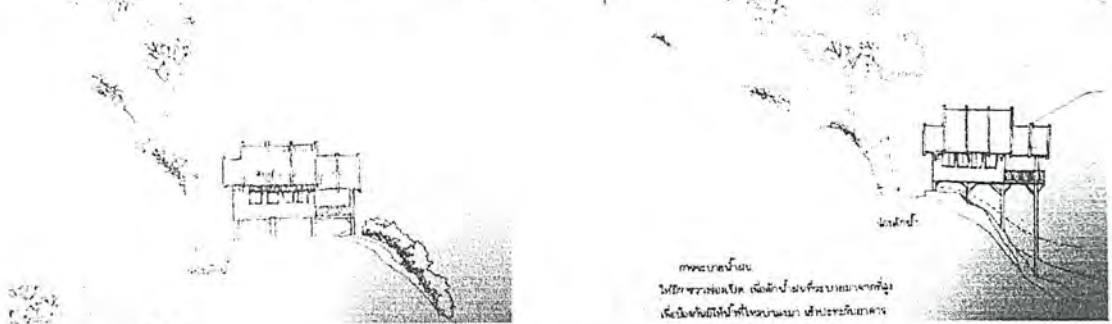
ลานกระโจมหรือเด่นที่ ควรจัดวางอยู่ในระดับต่ำกว่าที่หัก เลือกใช้พื้นที่ที่เป็นผืนแผ่นดินเดียวกัน เพื่อให้สามารถตั้งกระโจมได้เป็นกลุ่มล้อมรอบพื้นที่อเนกประสงค์ส่วนกลาง ซึ่งผู้มาพักสามารถใช้ร่วมกันได้ เช่น พักผ่อนชมทิวทัศน์ เล่นแคมป์ไฟ มีครัวและห้องน้ำ 1 หน่วย ต่อผู้มาพัก 5-7 คน ไว้บริการ

ลานกระโจม ควรจัดวางอยู่ในระดับต่ำกว่าที่หัก
กรณีควรเป็นผืนแผ่นดินเดียวกัน ลานพักผ่อนกลางแจ้งเป็นกลุ่ม
ล้อมรอบพื้นที่อเนกประสงค์ส่วนกลาง ซึ่งผู้มาพักสามารถใช้ร่วมกันได้
เช่น พักผ่อนชมทิวทัศน์ เล่นแคมป์ไฟ มีครัวและห้องน้ำ 1 หน่วย
ต่อผู้มาพัก 5-7 คน ไว้บริการชมทิวทัศน์ที่เน้นผืนแผ่นดินเดียวกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเท่านั้น ไม่ควรแก้ไข หรือทำซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาต หากมีการนำเอกสารนี้ไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต จะถือว่าผิดกฎหมาย

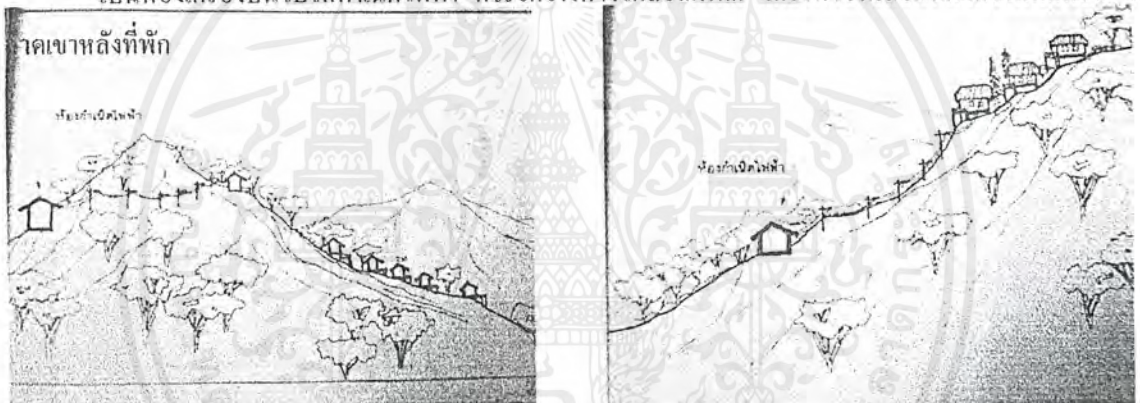
การระบายน้ำฝน ให้มีการวางร่องเปิด เพื่อคั่นน้ำฝนที่ระบายมาจากที่สูงเพื่อป้องกันไม่ให้หน้าที่ไหลบ่าลงมา
 เข้าปะทะอาคารหรือเพื่อป้องกันไม่ให้หน้าที่ไหลมา ผ่านใต้อาคาร ซึ่งอาจเป็นสาเหตุให้เกิด land slide ขึ้นได้

ระบบบริการน้ำใช้

ในโครงการฯ แหล่งน้ำจืดที่ใช้ในโครงการได้มาจากบ่อน้ำซับที่ต่อท่อส่งน้ำมาจากเกาะสุรินทร์ได้มาเก็บไว้
 ที่ถังเก็บน้ำที่เกาะสุรินทร์เหนือ โดยเก็บกระจายเป็นจุดๆหรือ รวมกันเป็นจุดเดียวตามความเหมาะสม
 สาธารณูปโภค ห้องเครื่องปั่นไป

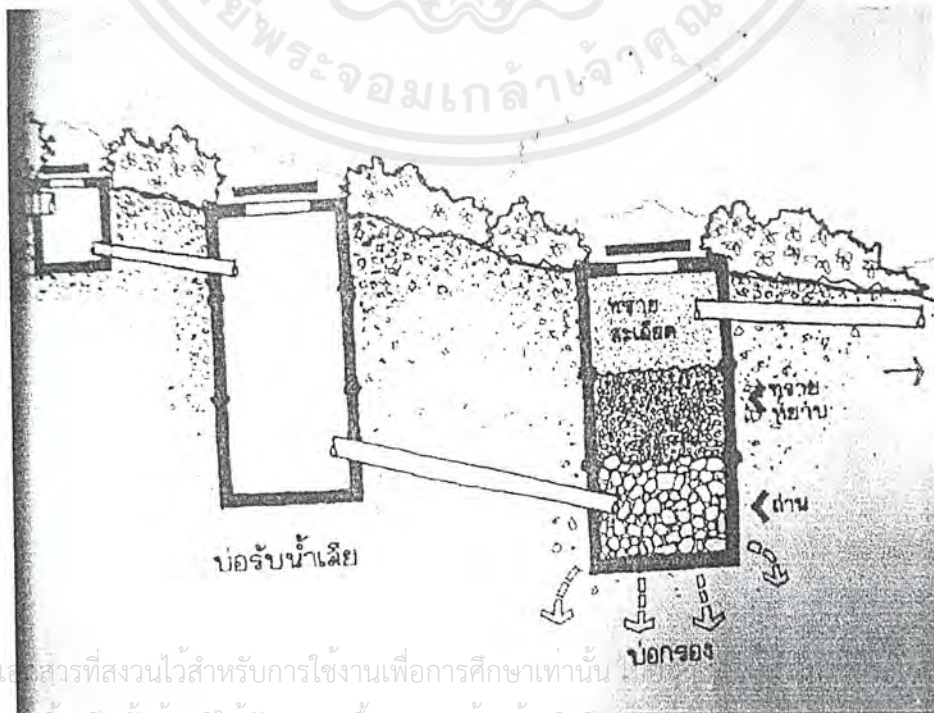
เป็นห้องเครื่องปั่นไปให้กำเนิดไฟฟ้า ควรจัดวางห่างไกลจากที่พัก โดยจัดไว้ในส่วนที่ต่ำกว่าที่พักหรือใน

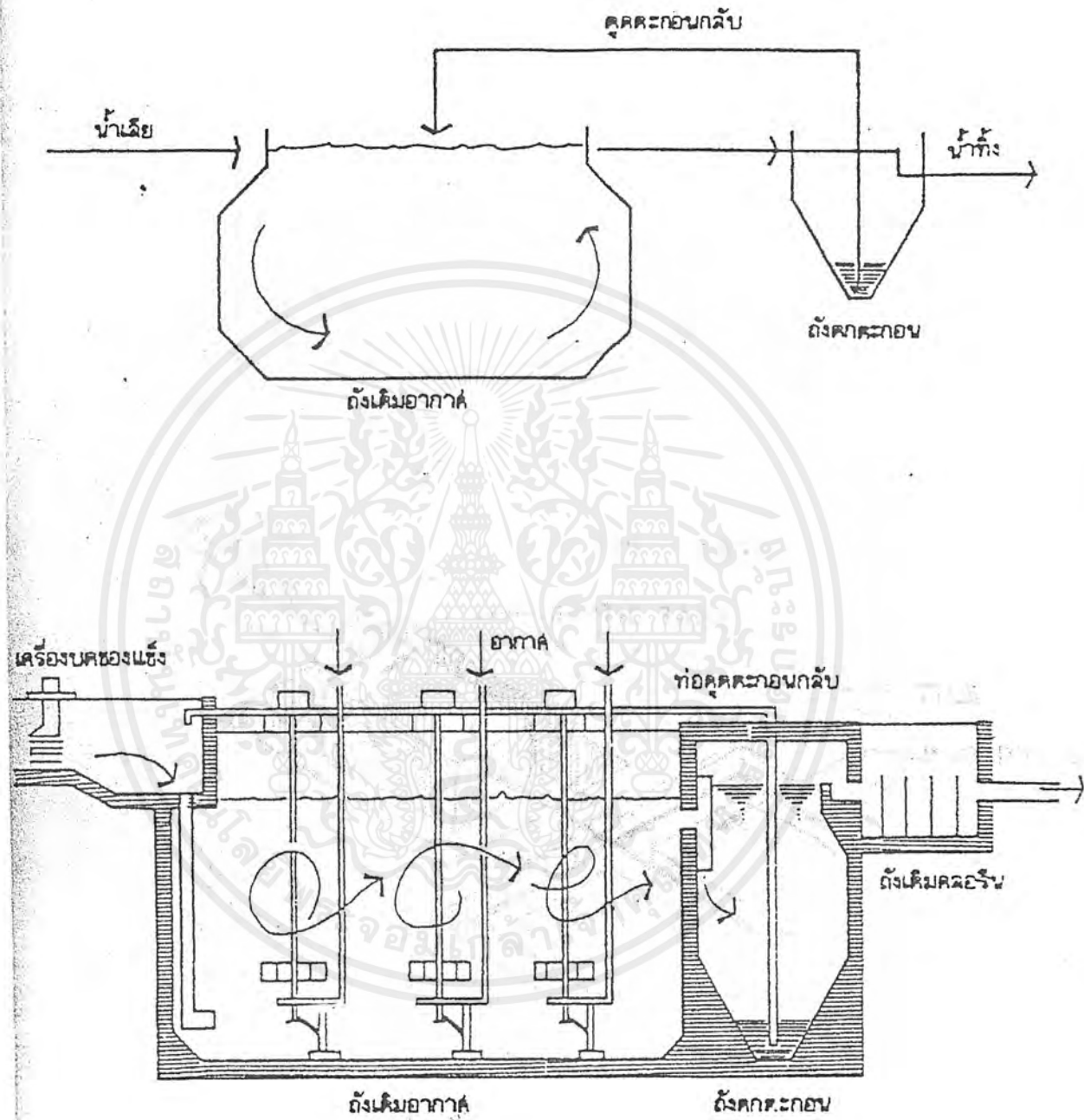
ระบบบำบัดน้ำเสีย

น้ำเสียควรได้รับการบำบัดก่อนปล่อยลงสู่ทะเลหรือพื้นที่อื่นๆ อาจใช้ถังบำบัดน้ำเสียที่อาศัยวิธีการทางชีว

วิทยา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่ควรตีพิมพ์หรือเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

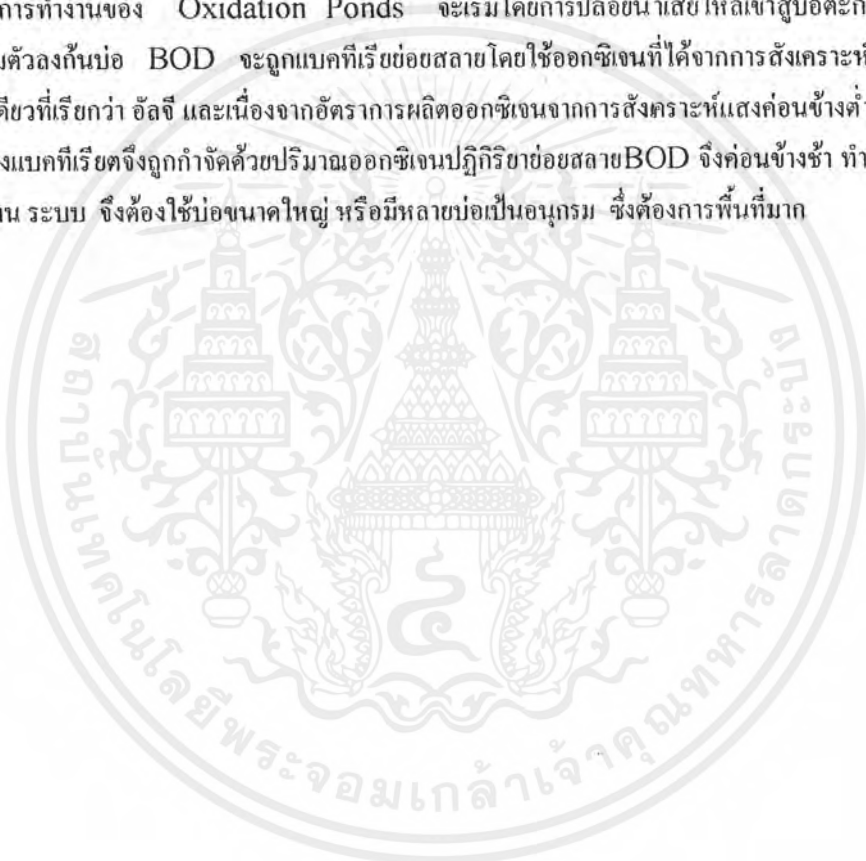
ตัวอย่างระบบกำจัดน้ำเสียแบบ Activated Sludge

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

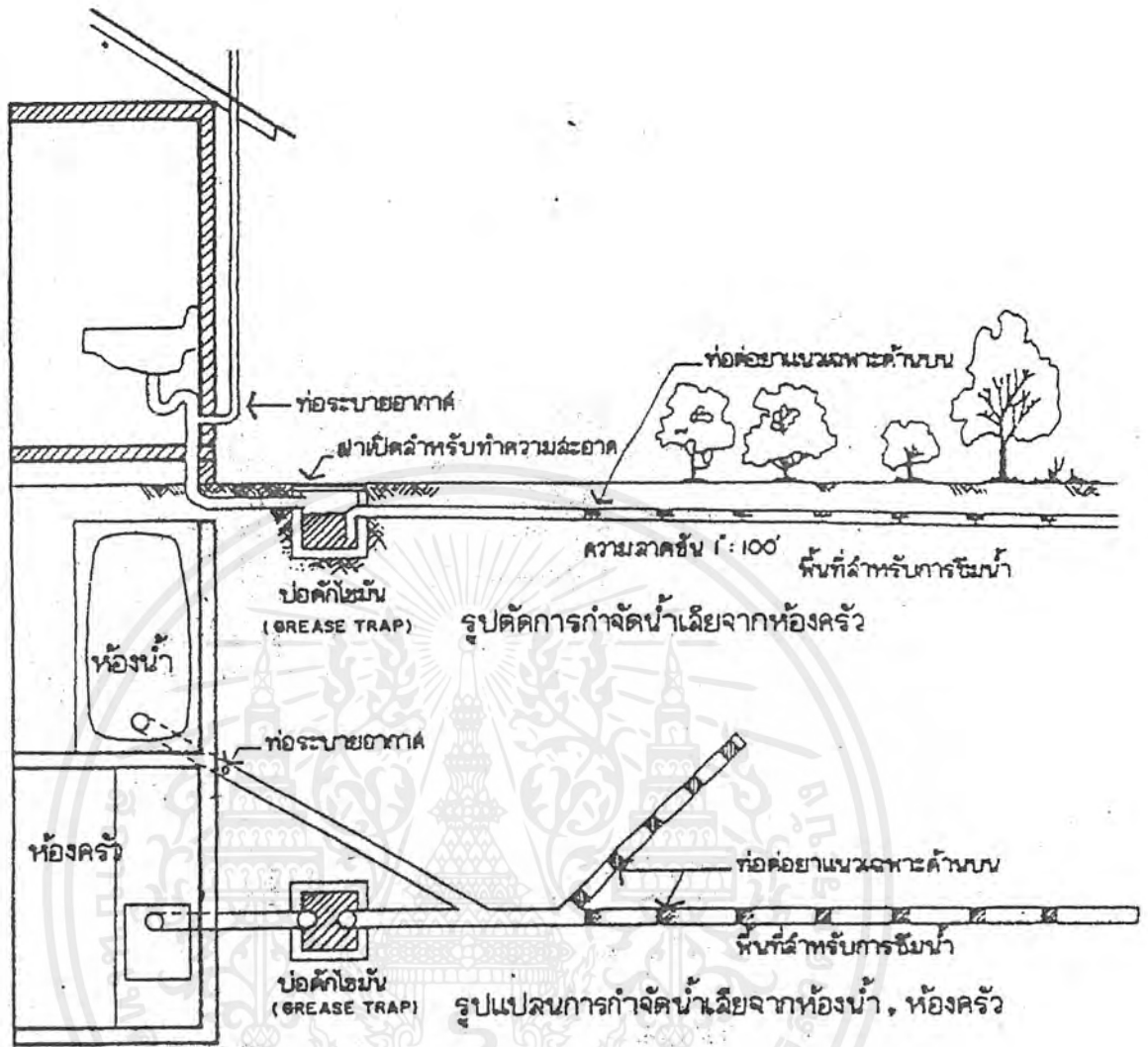
น้ำเสียในแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ น้ำทิ้งจากห้องน้ำ ห้องส้วม บ้านพักนักท่องเที่ยวแบบบ้านพักเจ้าหน้าที่ ตลอดจนร้านอาหารและโรงครัว ซึ่งสิ่งปนเปื้อนในน้ำทิ้งเหล่านี้มักจะเป็นสารอินทรีย์ซึ่งจุลินทรีย์ย่อยสลายได้ วิธีการบำบัดที่เหมาะสมจึงเป็นวิธีการทางชีววิทยา และวิธีการที่น่าจะเหมาะสมที่สุดสำหรับแหล่งท่องเที่ยวแบบการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์คือวิธีการ Oxidation Ponds ซึ่งเป็นระบบบำบัดที่เรียบง่าย ประหยัด และพึ่งพาธรรมชาติมากที่สุด

การจัดสร้าง Oxidation Ponds ในแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อาจคิดเป็นบ่อธรรมดา ไม่จำเป็นต้องราดด้วยซีเมนต์หรือใช้วัสดุกันซึมอื่นๆ ขนาดบ่อลึกประมาณ 1.5 เมตร ความจุพอที่จะเก็บน้ำได้อย่างน้อย 7 วัน พื้นที่ผิวของบ่อคำนวณจากปริมาณ BOD (จำนวน BOD เฉลี่ยสำหรับบ้านพักตากอากาศและภัตตาคารไม่ควรเกิน 50 กรัม/คน/วัน) โดยให้อัตราการปรับปริมาณ BOD ประมาณ 0.0224 กก./ลบ.ม./วัน

การทำงานของ Oxidation Ponds จะเริ่มโดยการปล่อยน้ำเสียไหลเข้าสู่บ่อตะกอน ปล่อยให้สิ่งสกปรกจมตัวลงก้นบ่อ BOD จะถูกแบคทีเรียย่อยสลายโดยใช้ออกซิเจนที่ได้จากการสังเคราะห์แสงของพืชน้ำสีเขียวเซลล์เดียวที่เรียกว่า อัลจี และเนื่องจากอัตราการผลิตออกซิเจนจากการสังเคราะห์แสงค่อนข้างต่ำ ดังนั้นการเจริญเติบโตของแบคทีเรียจึงถูกจำกัดด้วยปริมาณออกซิเจนปฏิกิริยาย่อยสลาย BOD จึงค่อนข้างช้า ทำให้การกำจัดต้องใช้เวลาาน ระบบ จึงต้องใช้บ่อขนาดใหญ่ หรือมีหลายบ่อเป็นอนุกรม ซึ่งต้องการพื้นที่มาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

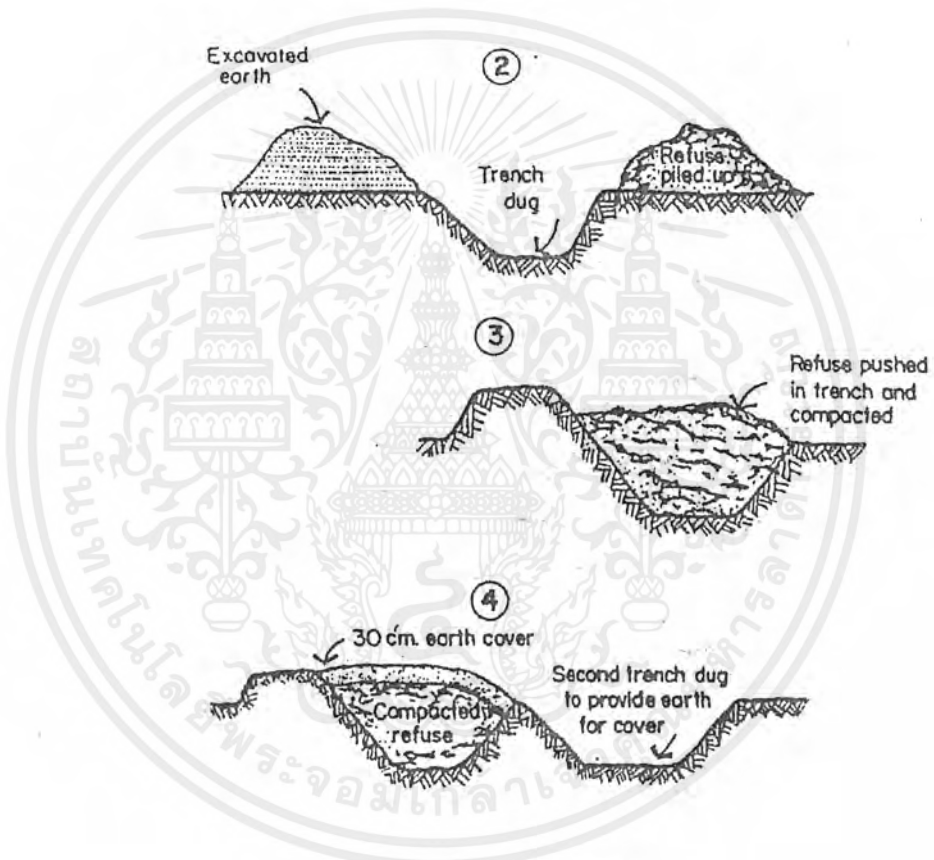
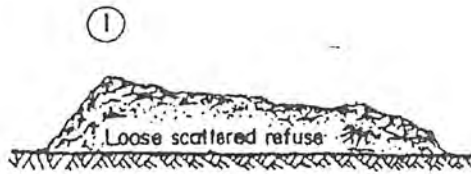
: รูปการกำจัดน้ำเสียจากห้องน้ำและห้องครัวด้วยระบบท่อซึม

ระบบกำจัดขยะ

ในโครงการสามารถทำได้ 3 วิธีคือ

1. กำจัดขยะแบบฝัง
2. ขยะบางส่วนที่ทำลายซากเช่นขวดแก้วกระดาษจะขนไปทิ้งที่ฝัง
3. เตาเผาขยะ

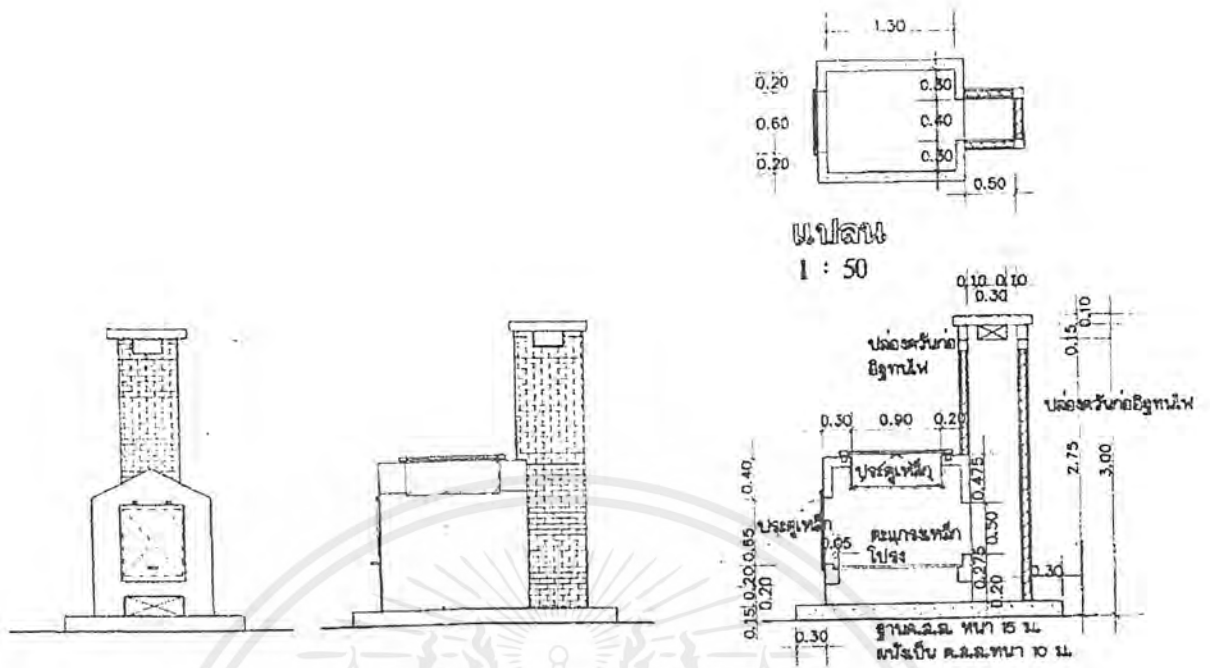
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Conversion of area dump

: แผนผังวิธีการกำจัดขยะแบบขุดดินฝัง (Sanitary landfill)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัสดุที่ใช้ในโครงการ

ใช้วัสดุที่เหมาะสมจะประหยัดพลังงานได้ทั้งในการก่อสร้างอาคาร และพลังงานที่ใช้ในการผลิตวัสดุในโรงงานอุตสาหกรรมและการขนส่ง รวมถึงพลังงานที่ใช้ในอาคารเมื่อมีผู้อาศัยอยู่แล้วนอกจากจะคิดถึงพลังงานในการผลิตวัสดุแล้ว ต้องคิดถึงคุณสมบัติในการนำและการต้านทานความร้อนของวัสดุเองด้วย ดีและผิววัสดุก็มีความสำคัญมาก

ผิววัสดุ นอกจากจะมีผลกับความสวยงามแล้ว ควรเลือกวัสดุที่มีผิวสะท้อนรังสีความร้อนได้ดี และเปล่งรังสีคลื่นยาว (LONG WAVE INFRARED RADIATION) ได้ดีด้วย ควรใช้วัสดุสีอ่อนที่ผิวนอก

หลังคา 50 เปอร์เซ็นต์ของความร้อนที่เข้ามาในอาคาร (ชั้นบน) จะมาทางหลังคาการออกแบบที่ดี คือ ใช้วัสดุผนังหลังคาสีอ่อน และมีฝ้าเพดาน ระหว่างหลังคา กับฝ้าเพดาน จะฉนวนกันความร้อน และมีการระบายอากาศใต้หลังคา

พื้น ควรยกพื้นสูงจากพื้นดินเพื่อป้องกันความชื้นจากดิน และถ้ายกพื้นได้สูง โปร่ง โดยไม่ถมดิน จะทำให้รู้สึกเย็นขึ้น เพราะเกิดลมหมุนเวียนที่ใต้ถุนบ้านและบนบ้าน ทำให้ส่วนที่อยู่อาศัยเย็นขึ้น สำหรับอาคารใหญ่อาจใช้วิธีถมดินสูงเพื่อหลีกเลี่ยงความร้อนและความชื้นจากบริเวณโดยรอบ

อาคารในโครงการ

ลักษณะที่จำเป็น มีร่มเงา อาคารแผ่กระจายลักษณะ ของศาลาเปิดโล่ง ระเบียงในร่มสำหรับนั่งเล่นรับ

โครงสร้าง เสาและคาน , กรอบ , โครงสร้างบนน้ำหนักลงเป็นจุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลังคา มีมุลาดเอียง น้ำหนักเบา สะท้อนแสงได้ดี ชายคายื่นกว้าง ลดระดับฝ้าเพดานหรือหลังคาสอง ชั้น ใช้วัสดุ กันความร้อน

ผนังด้านนอก ป้องกันรังสีจากดวงอาทิตย์ โดยตรง (แสงแดด) ใช้วัสดุที่มีความจุความร้อนต่ำ ไม่เก็บสะสมความร้อนผนังสองชั้นที่มีช่องว่างตรงกลางเป็นหรือบรรจุฉนวนกันความร้อนไว้ จะกันความร้อนจากภายนอกได้ดีที่สุด ผนังภายนอกอาคารเป็นสีอ่อนเพื่อสะท้อนความร้อน

วัสดุ ไม้ อีฐเนื้อพรุน, อีฐโปร่ง เหล็ก คอนกรีตเสริมเหล็ก DRY WALL

ช่องเปิดให้แสง เปิดกว้างเต็มที่ทั้งทางกว้าง และ สูง

การระบายอากาศ เปิดหน้าต่างตลอดเวลานอกจากเมื่อมีฝนตกหนัก ช่องเปิดที่ควบคุมได้สำหรับแรงลมขนาดต่างๆ มีช่องระบายเหนือหน้าต่างและประตูสามารถให้อากาศถ่ายเทได้ แม้จะปิดหน้าต่างแล้ว เช่น บานเกล็ด ลูกกรง และ ไม้ระแนง

วัสดุที่ใช้สำหรับอาคารสมัยใหม่สามารถหาได้ในท้องถิ่นราคาที่ไม่แพงนัก และได้มีเครื่องจักรที่อำนวยความสะดวกสำหรับทำซีเมนต์ไม้อัดและผลิตภัณฑ์ไม้ อย่างไรก็ดี ในเขตที่กำลังพัฒนานี้ได้ทดลองใช้วัสดุท้องถิ่น LOCAL MATERIALS โดยให้เหมาะสมกับท้องที่ วัสดุสมัยใหม่บางชนิดนำมาใช้ในเขตเมืองร้อนได้ยาก เช่น พลาสติก ยาง เป็นต้น

วัสดุ	ส่วนดี	ส่วนเสีย
ไม้	เป็นวัสดุท้องถิ่นที่หาได้ง่ายในเขตร้อนชื้น ง่ายแก่การขนส่ง การก่อสร้างซ่อมแซมและต่อเติม แข็งแรงมั่นคง สวยงาม เก็บสะสมความร้อนต่ำ เหมาะสำหรับเขตร้อนชื้นมีน้ำหนักเบาไม่ต้องสิ้นเปลืองฐานราก และ โครงสร้างรับน้ำหนักมีความยืดหยุ่น รับแรงคังแรงแคได้ดี สามารถนำเศษไม้มาประกอบกันเป็น ไม้ขนาดใหญ่ได้ในหลายลักษณะเช่น ไม้ อัด(PLYWOOD) ไม้ประสาน (LAMINATED WOOD) และ โครงสร้าง TRUSS	ไม้จะเสื่อมคุณภาพโดยน้ำ ความร้อน ลม อากาศ และแสง อากาศในเขตร้อนแห้ง จะทำให้ไม้มีการบิดและหดตัวอยู่เสมอทำให้คุณภาพเสื่อมเร็ว การทาสีบน ไม้จะสุ่งเร็ว เพราะเชื้อราจับได้ง่าย รวมทั้งการเจสกัด ไชของปลวก มอดและแมลงอื่นๆ ต้องหาวิธีป้องกัน เป็นวัสดุที่ไวต่อการเผาไหม้ขนาดไม้ทั้งความยาว และหน้าตัดมีขีดจำกัด ระยะห่างของช่วงเสาทำได้ไม่มาก
ไฟ ใย อ้อย จาก ใย ฟาง	ง่ายแก่การก่อสร้างและทำได้รวดเร็ว สะดวกในการซ่อมแซมให้ความมคงตามสอดคล้องกลมกลืนกับธรรมชาติป้องกันความร้อนได้ดี ใย ฟาง ใย อ้อย ใย มะพร้าวและผลิตภัณฑ์ ไม้ที่ไม่ได้ใช้เช่น ไม้เลื้อย นำมาอัดทำเป็นแผ่นสำเร็จรูป มีความแข็งแรงทนทาน เหมาะสำหรับใช้ภายในอาคาร ไม้ไฟมี FIBER STRESS สูง แข็งแรงเหนียวแน่น ใช้ทำประ โยชนได้มาก	จากหญ้า และฟาง จะเก่าและสุ่งภายหลังจาก 18 เดือน หรือ 2 ปี ไปแล้วทุกชนิดติดไฟง่าย แมลงและสัตว์เล็กๆบางประเภทชอบอยู่อาศัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัสดุ	ส่วนดี	ส่วนเสีย
อิฐ	คงทนต่อสภาพดินฟ้าอากาศ มีการนำความร้อนต่ำทนต่อการเผาไหม้ อิฐบางชนิดสามารถป้องกันไฟได้	มักจะไม่ได้ก้อนที่เท่ากัน ซึ่งเกิดจากเนื้อวัสดุและการเผาที่ยังไม่ได้มาตรฐาน เนื้อไม่แน่นทำให้น้ำซึมเข้าไปได้รวมทั้งสัตว์ตัวเล็กๆ เช่น แมลงสาป ปลวก ต้องฉาบผิวด้วยปูนฉาบ
ดินเหนียว, ทราช	เหมาะสำหรับในเขตร้อนแห้ง เพราะป้องกันความร้อนได้ดี ลดค่าขนส่ง เคลื่อนย้ายง่าย เพราะเป็นวัสดุท้องถิ่น, ราคาถูก อาจไม่ต้องใช้ช่างมีฝีมือและเครื่องจักร ทราช สามารถผสมกับวัสดุอื่นๆ ทำให้คงทนขึ้น	ไม่เหมาะในเขตร้อนชื้น ต้องซ่อมแซมบ่อยๆ ภายหลังจากฝนตก แมลง ปลวกและสัตว์เล็กๆ ชอบอยู่อาศัย
ซีเมนต์	การขนส่งซีเมนต์ไปในที่ต่างๆ สามารถทำได้ง่าย ลักษณะของซีเมนต์สามารถเข้ากับสภาพภูมิประเทศต่างๆ ได้ดี สวยงามแข็งแรงทนทานอาคารก่อสร้างทำได้ง่ายและสะดวกทั้งโดยแรงคนและเครื่องจักร	ยากในการรักษาป้องกันมิให้ซีเมนต์ในถุงกระชายขึ้นก่อนกำหนด การป้องกันให้ใส่ในที่เก็บ (ควรเป็นถัง โลหะ) ซึ่งตั้งสูงจากพื้นดิน โดยทำเป็นร้านหรือใช้ไม้หมุนผลิตภัณฑ์ของซีเมนต์มีความไวต่อเชื้อรามาก ในเขตร้อนแห้งขาดแคลนน้ำไม่มีน้ำเพียงพอ ในการผสมซีเมนต์น้ำสะอาดที่ใช้ผสมมีราคาแพง เชื้อครดในน้ำซึ่งทำให้ซีเมนต์ที่มีส่วนผสมของออกไซด์ของอลูมิเนียมสูงจะทำให้เสื่อมความแข็งแรงเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางเคมี
เหล็กเสริมในคอนกรีตและเหล็กหล่อ	ช่วยเสริมความแข็งแรงของคอนกรีตได้ดี ทำให้ลดจำนวนคอนกรีตลงได้มาก โครงสร้างเหล็กหล่อมีความแข็งแรงมาก สามารถใช้ได้ดีใน SPAN กว้างๆ น้ำหนักเบาเหมาะสำหรับการปลูกสร้างในที่ๆมีแผ่นดินไหว	ยากในการเก็บรักษาไม่ให้เป็นสนิม สำหรับในที่ซึ่งมีฝนตกบ่อยและมีความชื้นสูงการใช้โดยมิได้ทำความสะอาดทำให้เหล็กมีคุณภาพไม่ดี เหล็กจะผุง่ายในที่ซึ่งมีความเค็ม เช่น ชายทะเล หรือการใช้น้ำเค็มผสมคอนกรีต
คอนกรีตบล็อก	การก่อสร้างที่โล่งเปิดเผย และเปิดเผยและเป็นอิสระจากพื้นดินจะช่วยให้เป็นสนิมช้าลง	อาจเกิดรอยร้าวจากการหดและขยายตัว เนื่องจากความแตกต่างของความชื้นและอุณหภูมิของร้าวของปูนก่อ เพราะมีส่วนผสมของส่วนประกอบไม่เท่ากับคอนกรีตบล็อก ปูนฉาบจะช่วยในการร่างได้
หิน	ไม่แตกร้าวสำหรับในเมืองร้อนแห้งอาจทำขึ้นด้วยมือหรือผลิตจาก โรงงาน รวมทั้งวิธีการก่อสร้างได้วชาญประหยัดคงทนต่อการเผาไหม้ การนำความร้อนต่ำเหมาะสำหรับการทำผนังรับน้ำหนัก โดยไม่ต้องมีเสาหรือเหล็กเสริม	อุณหภูมิที่สูงมากอาจจะทำให้เกิดกำลังดันทำให้หินร้าวได้
	หินที่มีคุณภาพต่ำสามารถนำมาใช้ได้ดีกับสภาพในเขตร้อน แข็งแรง ทนทานกันน้ำ เหมาะสำหรับการตกแต่ง, ทำกำแพงกันดินและงานด้านจัดสวน เป็นต้น	ราคาค่าขนส่งและค่าก่อสร้างสูงไม่เหมาะในที่ๆมีแผ่นดินไหว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัสดุ	ส่วนดี	ส่วนเสีย
<p>อลูมิเนียมและโลหะผสม</p> <p>อลูมิเนียม</p> <p>กระจก</p>	<p>แข็งแรงทนทานสำหรับอาคารอื่น ไม่เป็นสนิม</p> <p>มีความสามารถในการสะท้อนสูง น้ำหนักเบา</p> <p>สะดวกในการขนส่ง ไม่ต้องระวังการแตกหัก</p> <p>การก่อสร้างทำได้ขนาดเล็กและบางมาก</p> <p>กันน้ำ กันฝน และลม (ในที่ที่ไม่ต้องการ)</p> <p>ปลอดภัยจากเชื้อรา เหมาะสมสำหรับในที่ที่ต้องการแสงธรรมชาติและทัศนียภาพภายนอก</p> <p>ถ้าเป็นกระจกสองชั้นหรือ (GLASS BLOCK) จะกระจายแสงได้ดีและช่วยกรองความร้อน กระจกบานเกล็ดจะช่วยให้ภายในห้องได้รับลม โดยที่ป้องกันฝนได้ โดยได้รับแสงสว่างด้วย เหมาะสำหรับเมืองร้อนชื้น กระจกที่ฉาบผิวในด้วยแผ่นฟิล์มหุบสารเคมีอลูมิเนียมจะสะท้อนความร้อนออกไปได้ดี โดยภายในได้รับแสงสว่าง กระจกจะช่วยในด้านความสวยงาม</p>	<p>ราคาสูงมากเมื่อเทียบกับวัสดุชนิดอื่น ต้องอาศัยเครื่องจักรและช่างฝีมือในการปฏิบัติงาน</p> <p>ขนาดใหญ่พิเศษส่วนมากต้องเป็นสินค้าเข้าจากต่างประเทศ การขนส่งต้องระวังการแตกหักไม่เหมาะสมในที่ที่มีพายุ แผ่นดินไหว ผิวหน้ากระจกจะถูกทำให้เสียและเก๋าง่ายด้วยฝุ่นและพายุทราย (ควรอยู่ในที่ๆ จะทำความสะอาดได้ง่าย) กระจกเป็นตัวนำความร้อนที่ดี แต่เป็นฉนวนที่เลว การใช้กระจกบานกว้างในด้านที่รับแดดจะทำให้ความร้อนผ่านเข้าไปในคองสูงมากและไม่มีวัสดุอื่นที่จะช่วยรับการถ่ายเทความร้อนด้วยและในเวลาพระอาทิตย์ตกมันจะถ่ายความร้อนออกประมาณ 50% กับภายใน และอีก 50% กับภายนอก กระจกเคลือบแสงช่วยลดความร้อนจากภายนอกแต่ก็จะถ่ายความร้อนเข้าไปในห้องได้สูง การใช้กระจกฝ้าหรือกระจกใสซึ่งดูดซับความร้อนได้น้อย แล้วใช้ม่านสีอ่อนบางๆ หรือ VANETIAN BLIND ภายในจะทำให้ความร้อนสะท้อนออกไปได้ดีกว่า การใช้กระจก 2 ชั้น จะช่วยกันความร้อนได้ดีขึ้น</p>

ห้องน้ำ-เป็นส่วนสำคัญมากเพราะผู้อยู่มาพักต้องอาบน้ำทุกวันไม่จำเป็นเป็นการอาบน้ำแบบไหน จะอาบน้ำจากภาชนะที่บรรจุน้ำ เช่น โถง ถัง อาจใช้ฝักบัวโดยให้น้ำไหลมาตามท่อ หรือใช้อ่างอาบน้ำ เนื่องจากผู้อยู่อาศัยต้องใช้ห้องน้ำบ่อย ห้องน้ำจึงควรจะอยู่ในที่ๆ ได้รับแสงสว่างจากธรรมชาติมีกระบายถ่ายเทอากาศที่ดี โดยอย่างน้อยผนังด้านหนึ่งของห้องน้ำควรจะอยู่ด้านริมอาคาร เพื่อมิให้เกิดการอบชื้นและเปียกอยู่เสมอ ทำให้สกปรกและเกิดกลิ่นเหม็นได้

ส้วม-ในการใช้เครื่องสุขภัณฑ์สมัยใหม่ ส้วมอาจอยู่รวมเป็นห้องเดียวกันกับห้องน้ำ หรือแยกออกเป็นห้องส้วมต่างหากอยู่ภายในบ้านโดยจะอยู่ติดกับห้องนอนก็ได้ มีท่อลงบ่อเกรอะบ่อซึม โดยถูกหลักอนามัย แต่ในบางอาคารเช่นเรือนแถวรวมจะใช้แยกส้วมออกจากตัวบ้านซึ่งเป็นส่วนอยู่อาศัย และป้องกันความสกปรกโดยเด็ดขาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระบบปรับอากาศที่ใช้ในส่วนนิทรรศการ

ระบบปรับอากาศแบบส่วนกลาง (CENTRAL STATION SYSTEM)

เนื่องจากอาคารพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์เป็นอาคารสาธารณะ ลักษณะพื้นที่ปริมาตร (SPACE) ภายในอาคารมีขนาดใหญ่ และโล่งเชื่อมถึงกันเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเหมาะสมที่จะใช้ระบบปรับอากาศแบบส่วนกลางมากที่สุด จึงทำการศึกษาระบบปรับอากาศแบบส่วนกลางอย่างละเอียด

ระบบปรับอากาศแบบส่วนกลาง (CENTRAL STATION SYSTEM) สามารถแยกออกได้ 3 แบบคือ

1. แบบ ALL AIR SYSTEM
2. แบบ AIR COOLED-WATER CHILLED SYSTEM
3. แบบ WATER COOLED-WATER CHILLED SYSTEM

1. ALL AIR SYSTEM

เป็นระบบปรับอากาศแบบที่ใช้อากาศเป็นตัวระบายความร้อน และใช้อากาศผ่านเครื่องปรับอากาศส่วนกลาง แล้วนำไปจ่ายยังบริเวณที่ต้องการปรับอากาศ การควบคุมอุณหภูมิด้วยการควบคุมปริมาณอากาศระบบปรับอากาศนี้ ทำงานโดยอาศัยหลัก การเปลี่ยนแปลงปริมาณอากาศเย็นที่นำมาใช้ เพื่อปรับอากาศแบ่งออกได้ดังนี้

- การเปลี่ยนแปลงปริมาณของอากาศเพื่อรักษาอุณหภูมิให้คงที่ (VARIABLE VOLUME, CONSTANT TEMPERATURE) เหมาะกับการใช้บริเวณปรับอากาศที่ภาระการทำความเย็นเปลี่ยนแปลงไม่มาก คือน้อยกว่า 20 % ถ้ามากกว่านี้ จะเกิดกระแสลมแรงรบกวนการทำงาน

- การแยกเครื่องปรับอากาศออกเป็น 2 ชุด (DUAL CONDUIT) คือชุดแรกจ่ายลมเย็นในปริมาณคงที่ (CONSTANT VOLUME) อีกชุดจ่ายลมเย็นที่มีการเปลี่ยนแปลงการปรับอากาศ (VARIABLE VOLUME)

- การควบคุมด้วยการ BYPASS เป็นวิธีรักษาปริมาณอากาศที่หมุนเวียนในระบบปรับอากาศให้คงที่ แต่ปรับปริมาณอากาศเฉพาะส่วนที่ผ่านเข้ารับความเย็น หรือ SUPPLY AIR ให้มาก-น้อยตามภาระการปรับอากาศ

2. AIR COOLED-WATER CHILLED SYSTEM

เป็นระบบปรับอากาศที่ใช้น้ำ เย็นอากาศทำงานร่วมกัน คือจะมีการทำความเย็นให้กับน้ำ และใช้อากาศเป็นตัวระบายความร้อน ที่เครื่องทำความเย็นส่วนกลาง มีการเดินท่อน้ำและท่ออากาศไปจนถึงบริเวณปรับอากาศ จะผ่านอากาศคงที่ตามท่อลม เพื่อรับความเย็นจากน้ำ และนำไปจ่ายทั่วบริเวณปรับอากาศ

การปรับอากาศแบบนี้จะสามารถเดินท่อลมขนาดเล็กลงได้กว่าระบบปรับอากาศแบบ ALL AIR SYSTEM เพราะน้ำเป็นตัวช่วยพาความร้อน ไปอาบบริเวณปรับอากาศ ซึ่งน้ำมีน้ำหนักจำเพาะมากกว่าอากาศ และระบบนี้มีจุดเด่นคือ สามารถนำเอาอากาศเสียออกจากบริเวณปรับอากาศ และนำเอาอากาศบริสุทธิ์จากส่วนกลางมาแทนที่ได้

3. WATER COOLED-WATER CHILLED SYSTEM

เป็นระบบปรับอากาศที่ใช้น้ำเย็นเป็นตัวกลาง ในการให้ความเย็นแก่บริเวณปรับอากาศ เช่นเดียวกับระบบข้างต้น โดยมีการติดตั้ง FAN COIL UNIT หรือ AIR HANDLING UNIT (A.H.U.) ไว้ในบริเวณปรับอากาศ และใช้พัดลมเป่าอากาศผ่านคอยล์เย็นนี้ เพื่อรับความเย็นจากน้ำ และให้ลมเย็นนำความเย็นกระจายไปทั่วบริเวณปรับอากาศ อีกต่อหนึ่ง และในทำนองเดียวกันจะใช้น้ำเป็นตัวระบายความร้อน โดยผ่าน COOLING TOWER

การนำอากาศจากภายนอก (FRESH AIR) เข้าสู่บริเวณปรับอากาศ จะผ่านได้เฉพาะรูรั่วของผนังหรือขณะเปิดประตูห้อง จึงเป็นข้อเสียของระบบนี้ไป

ระบบนี้มี FAN COIL UNIT หลายตัวขึ้นอยู่กับตำแหน่งความต้องการนำความเย็น โดยที่ FANCOIL แต่ละตัวรับน้ำเย็นจากเครื่องทำความเย็นเครื่องเดียวกัน การรักษาอุณหภูมิห้อง ทำโดยการควบคุมน้ำเย็นในแต่ละห้อง โดยใช้วาล์วควบคุมปริมาณน้ำ

ความเหมาะสมในการเลือกระบบปรับอากาศสำหรับอาคาร

1. สิ่งที่จะต้องพิจารณาในกรณีที่เป็นอาคารเดี่ยว (LOW RISE BUILDING) นั้นก็สามารถเลือกใช้เครื่องปรับอากาศที่มีราคาเบื้องต้น (FIRST COST) ที่ไม่สูงนัก เช่น เครื่องปรับอากาศแบบติดหน้าต่าง (WINDOW TYPE AIR CONDITION) หรือเครื่องแบบ SPLIT TYPE เป็นต้น
2. ส่วนสำหรับอาคารสูง (HIGH RISE BUILDING) นั้น ข้อควรพิจารณาจะต้องคำนึงถึงราคาเบื้องต้น (FIRST COST) ราคาค่าไฟฟ้า (OPERATING COST) ค่าบำรุงรักษา (MAINTAINANCE COST) และอายุการใช้งาน (LIFE SPAN) ของเครื่องจักร เครื่องปรับอากาศที่นิยมใช้ในอาคารสูง และอาคารที่มีขนาดใหญ่ เช่น ระบบทำน้ำเย็นกลาง (CENTRAL CHILLED WATER SYSTEM) ชนิดระบายความร้อนด้วยน้ำ และระบายความร้อนด้วยอากาศ (AIR COOLED)

ตารางเปรียบเทียบขนาดของเครื่องปรับอากาศแบบต่างๆ

แบบ	ขนาดเครื่องปรับอากาศ
เครื่องแบบติดหน้าต่าง	8,000 BTU/HR – 24,000 BTU/HR
เครื่องแบบแยกส่วนระบายความร้อนด้วยอากาศ	1 ตัน – 30 ตัน
เครื่องPACKAGEระบายความร้อนด้วยน้ำ	5 ตัน – 30 ตัน
เครื่องCHILLEDระบายความร้อนด้วยน้ำและอากาศ	50 ตัน – 1,000 ตัน

ส่วนพลังงานไฟฟ้าที่ใช้ในอาคาร จากรายงานวิจัยพบว่าเป็นสัดส่วนดังนี้

ระบบปรับอากาศ (A/C SYSTEM)	70-80%
ระบบแสงสว่าง (LIGHTING SYSTEM)	15-20%
อื่นๆ (OTHER, I.E., LIFTS, PUMPS, ETC.)	5-10%

สำหรับระบบปรับอากาศขนาดใหญ่ที่ใช้น้ำเย็นเป็นตัวกลางในการทำมาความสะอาดสำหรับอาคารสูง จากรายงานวิจัยพบว่า พลังงานที่ใช้สำหรับอุปกรณ์แต่ละชนิดเป็นดังนี้

ชื่ออุปกรณ์	พลังงานที่ใช้โดยประมาณ
คอมเพรสเซอร์	60-70%
เครื่องเป่าลมเย็น	10-15%
ปั๊มส่งน้ำเย็น	7-10%
ปั๊มระบายความร้อน	6-8%
พัดลมหอผึ่งน้ำ	2-3%
อื่นๆ	0.5-1%

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระบบไฟส่องสว่าง

ระบบไฟส่องสว่างเป็นระบบสาธารณูปโภคอีกอย่างหนึ่งที่สำคัญสำหรับพื้นที่ชุมชนชาติพัฒนา การออกแบบระบบไฟส่องสว่าง ควรคำนึงถึงสิ่งต่างๆ ดังนี้

ควรออกแบบให้อาคารต่างๆ เห็นความสำคัญกับการออกแบบที่โปร่งสว่างและพึ่งพาแสงสว่างจากธรรมชาติให้มากที่สุด ด้วยการใ้การออกแบบช่องเปิดบนหลังคาหรือช่องแสงระหว่างหลังคาที่ผนังที่สามารถช่วยให้ตอนกลางวันที่ไม่มีไฟฟ้าใช้ได้เป็นอย่างดี หรือออกแบบและวางแผนให้การทำกิจกรรมต่างๆ อยู่บริเวณกลางแจ้ง หรือส่วนเปิดโล่งซึ่งเราจะสามารถให้ประโยชน์จากแสงสว่างตามธรรมชาติได้อย่างเต็มที่

การติดตั้งหลอดไฟควรติดตั้งเท่าที่จำเป็น และควรใช้หลอดไฟประหยัดพลังงาน หรือใช้แสงสว่างจากตะเกียงหรือเทียนแทนเพื่อลดการใช้ไฟฟ้าที่ได้จากเครื่องปั่นไฟ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

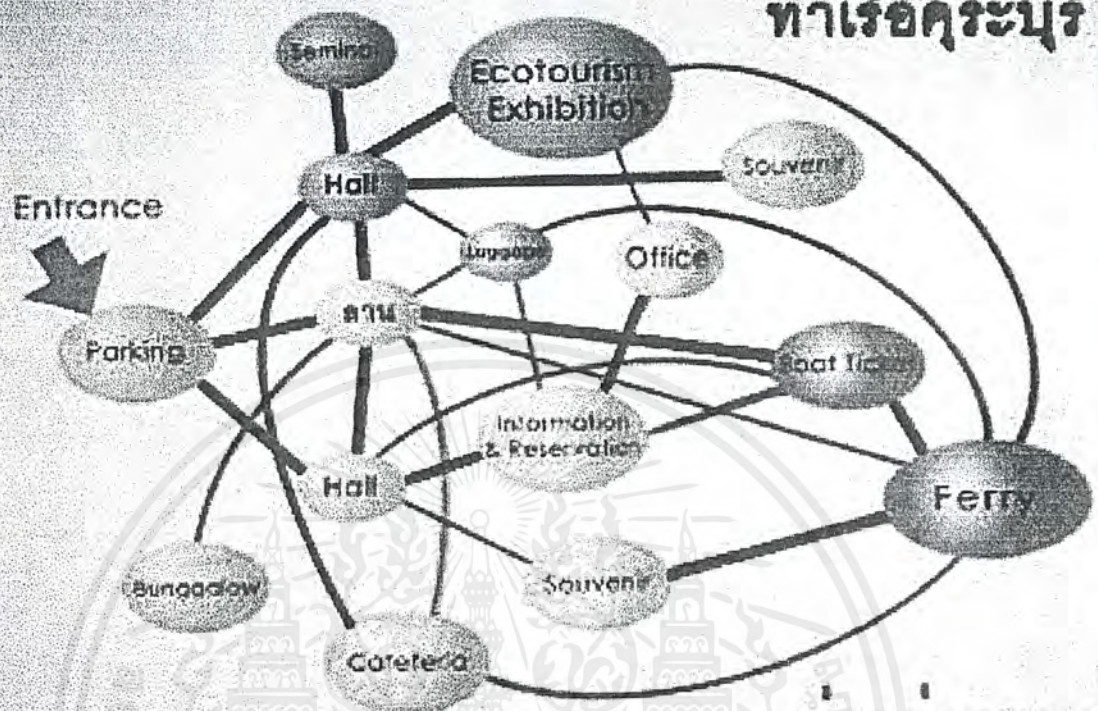

บทที่ 7

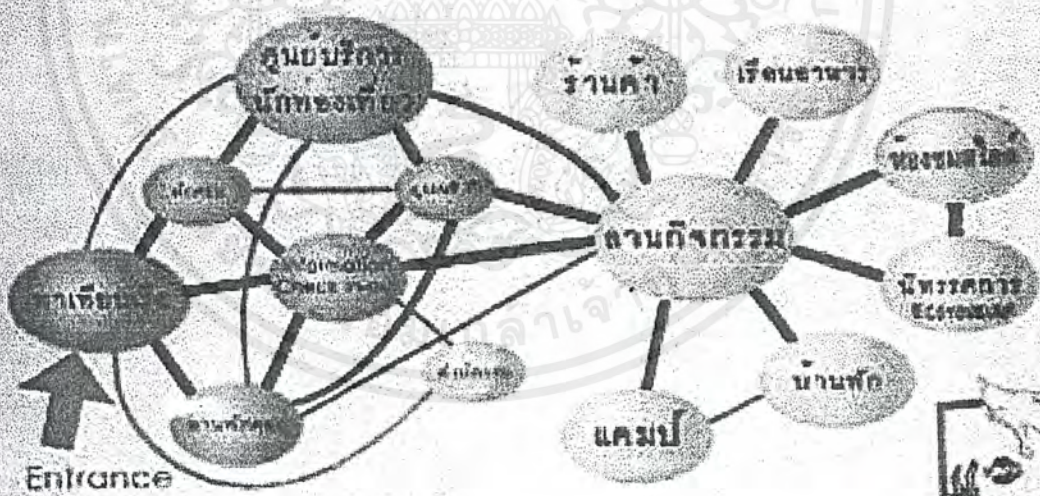
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

BUBBLE DIAGRAM

ท่าเรือกระบี่

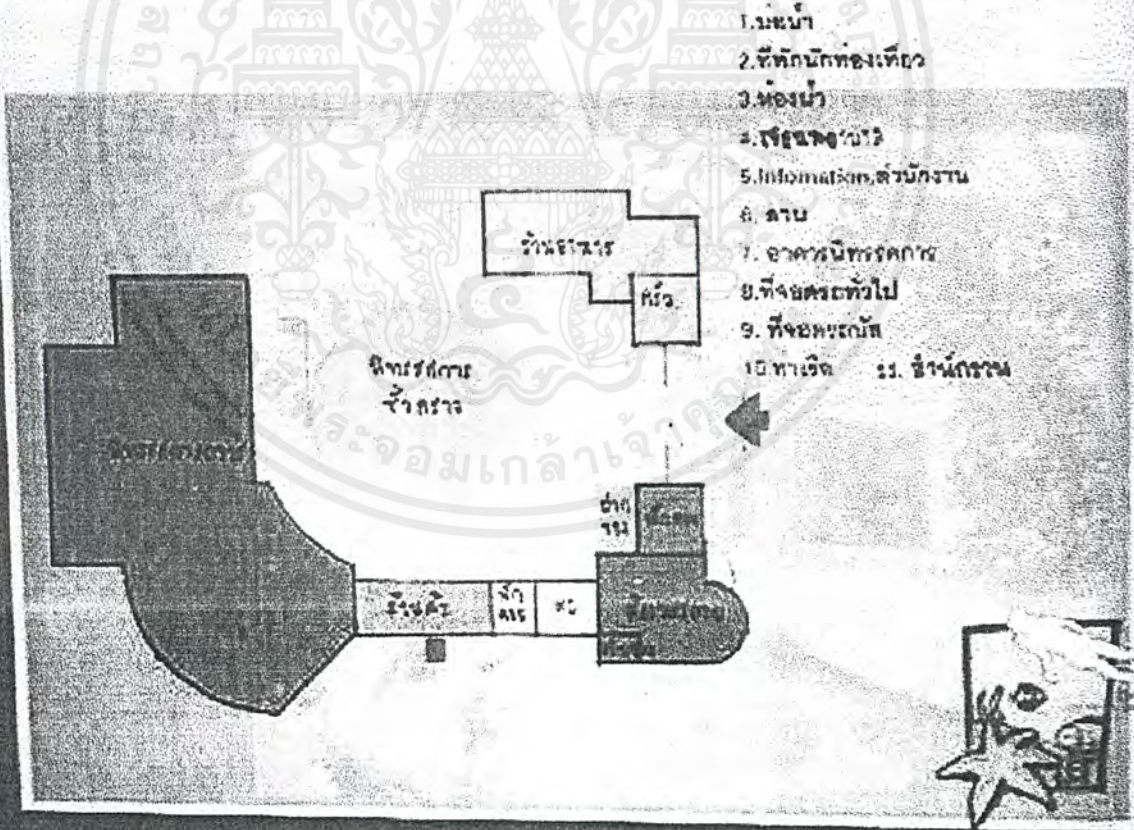
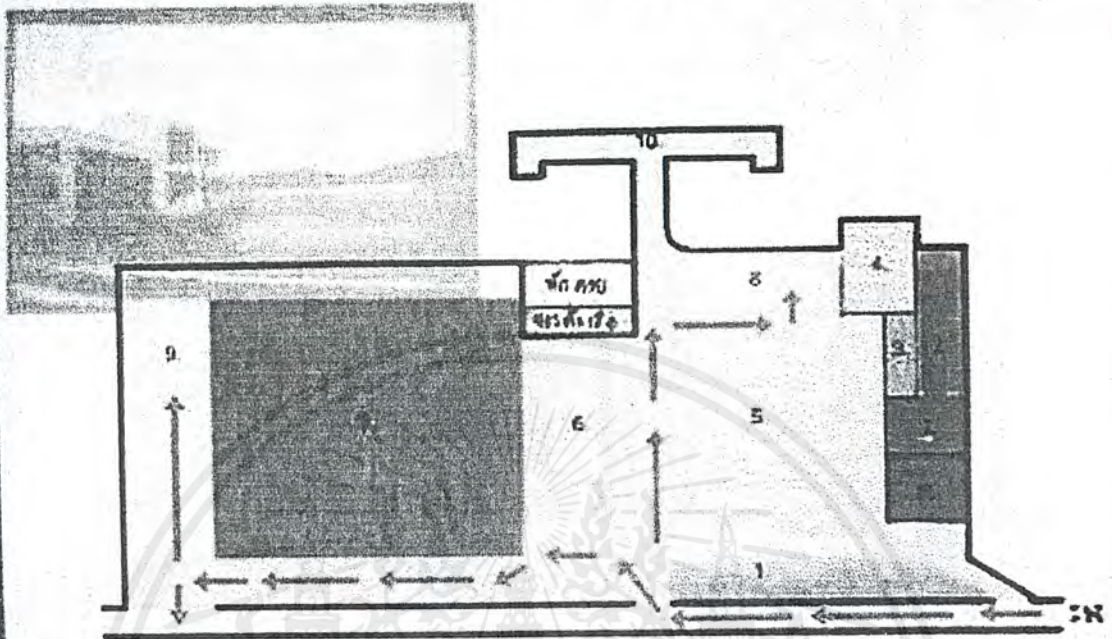
อ่าวของชาติ

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ZONING

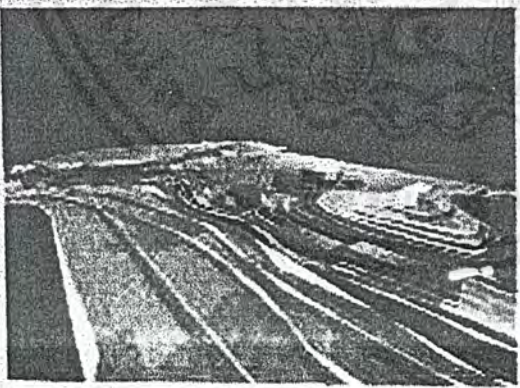
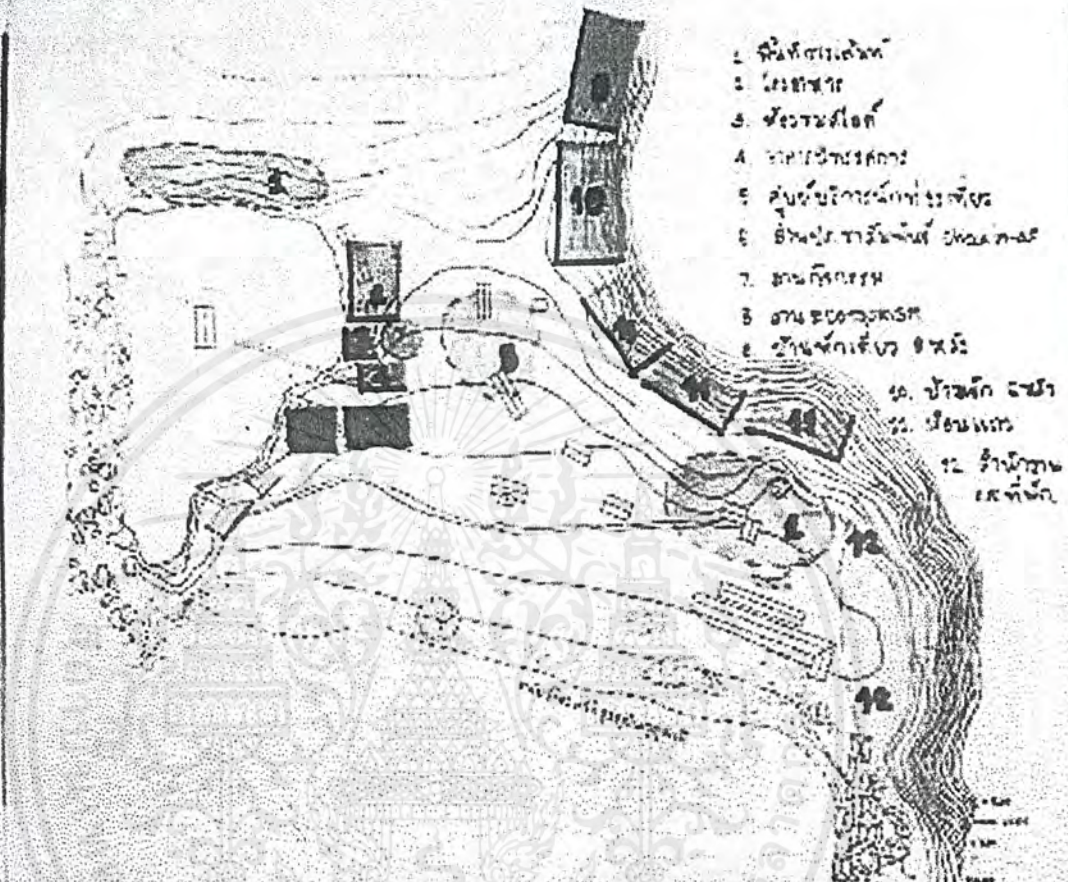

1. เมาน้ำ
2. ซักหนักท่องเที่ยว
3. ห้องน้ำ
4. ระเบียงชมวิว
5. Information, ส่วนกิจกรรม
6. ลาน
7. อาคารนิทรรศการ
8. ที่จอดรถทั่วไป
9. ที่จอดรถยนต์
10. ทางเดิน
11. ส่วนกิจกรรม

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ZONING

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

CONCEPT DESIGN

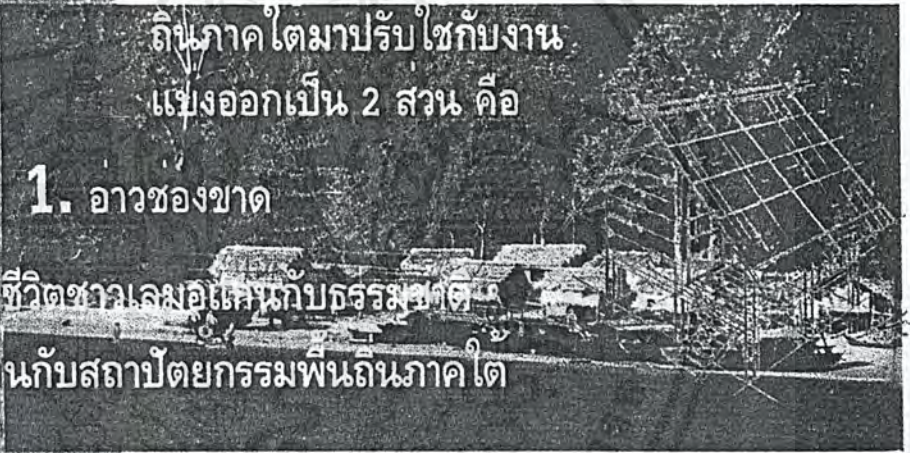

แนวความคิดในการออกแบบ
รูปแบบงาน DESIGN จะเป็นไปในแนวทางที่
สอดคล้องกับแนวความคิดของ ECOTOURISM
โดยนำเอกลักษณ์เฉพาะที่ได้มาจากรูปแบบการ
ดำเนินชีวิต ,วิถีชีวิต ,สภาพแวดล้อมของชุมชน
ชาวเลมอแกนและรูปแบบของสถาปัตยกรรมพื้น

ถิ่นภาคใต้มาปรับใช้กับงาน
แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1. อาวของขาด

รูปแบบวิถีชีวิตชาวเลมอแกนกับธรรมชาติ
ที่ผสมผสานกับสถาปัตยกรรมพื้นถิ่นภาคใต้

ส่วนที่ 2 ทาเรือกระบุรี

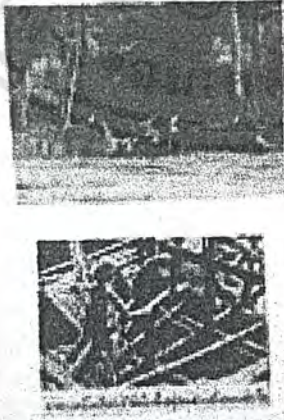
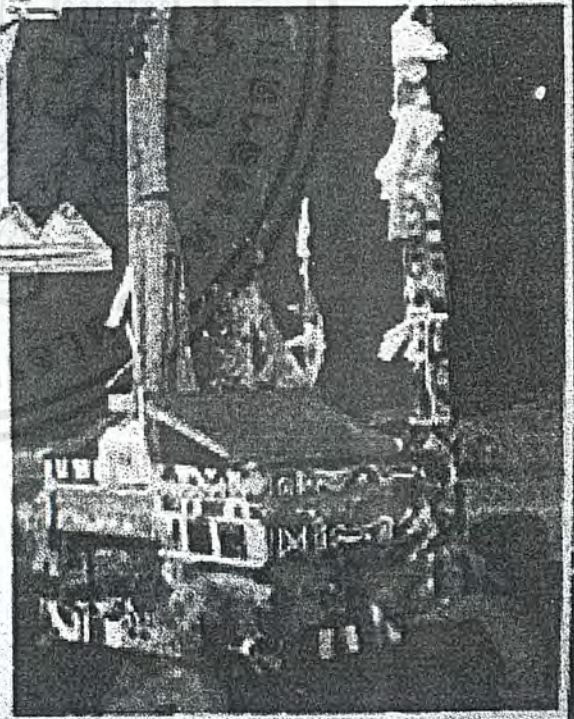
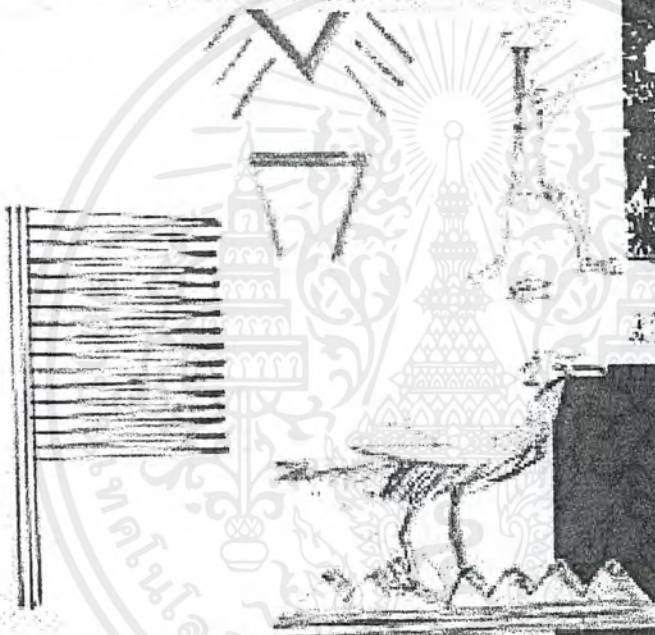
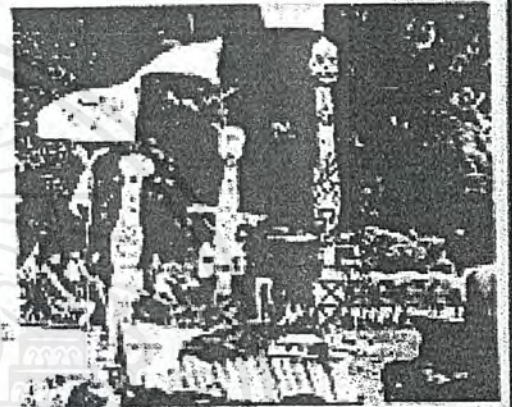
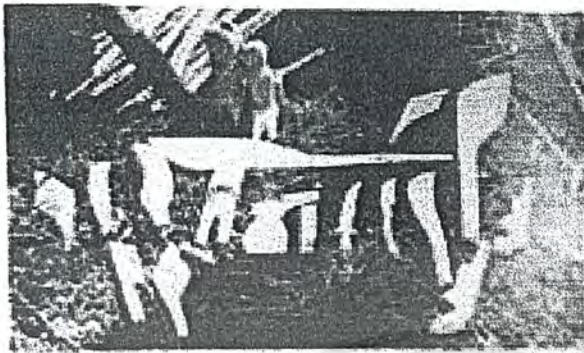
รูปแบบสถาปัตยกรรมพื้นถิ่นภาคใต้
โดยประยุกต์ให้เข้ากับปัจจุบัน

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไมออนุญาตให้นำไปเผยแพร่บนสื่อออนไลน์
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

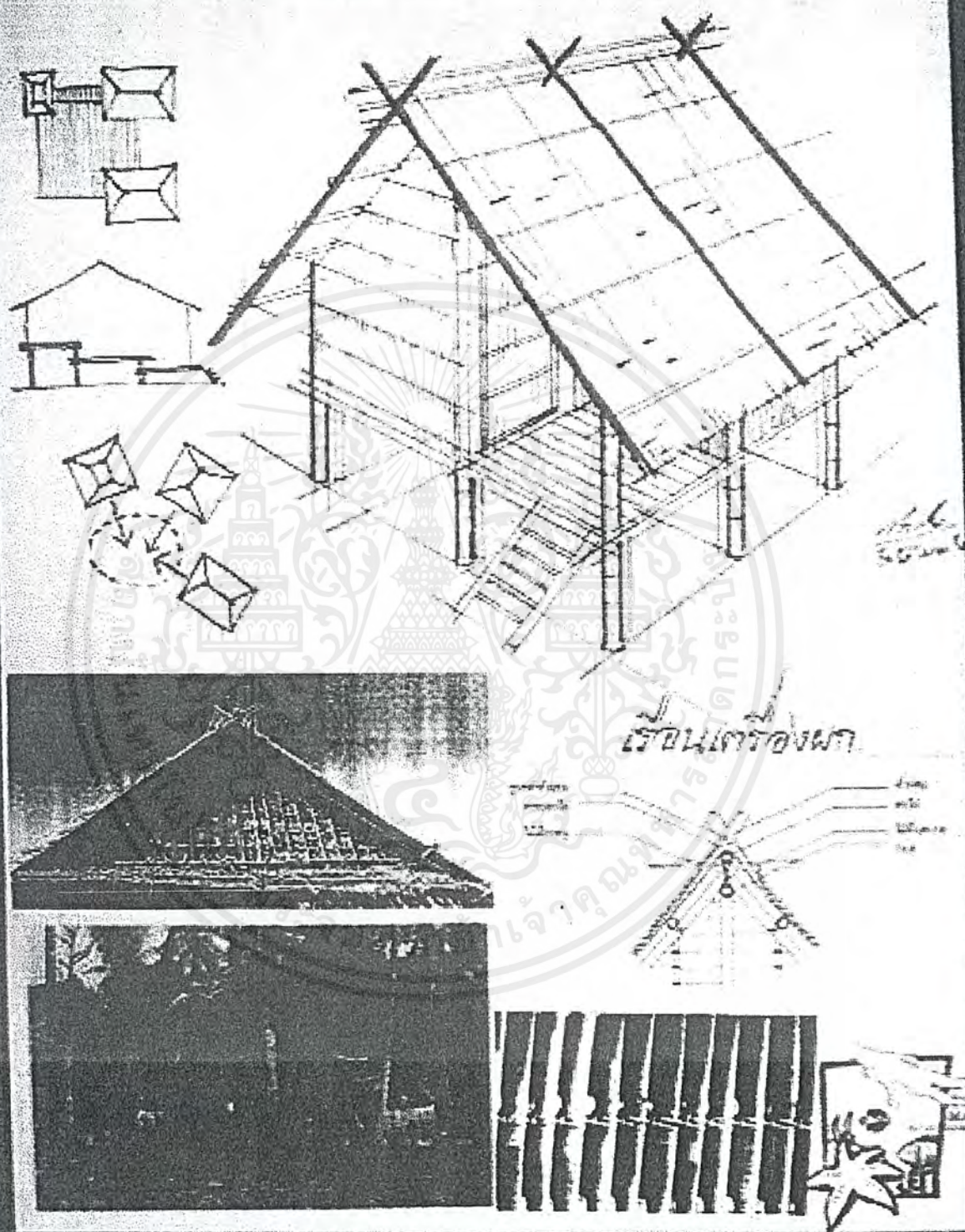
CONCEPT

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

CONCEPT

MARINE ECOTOURISM CENTER

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

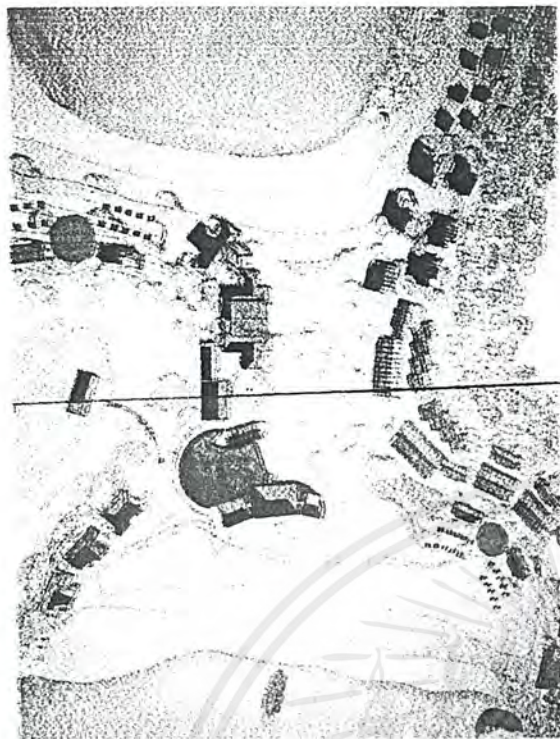

บทที่ 8

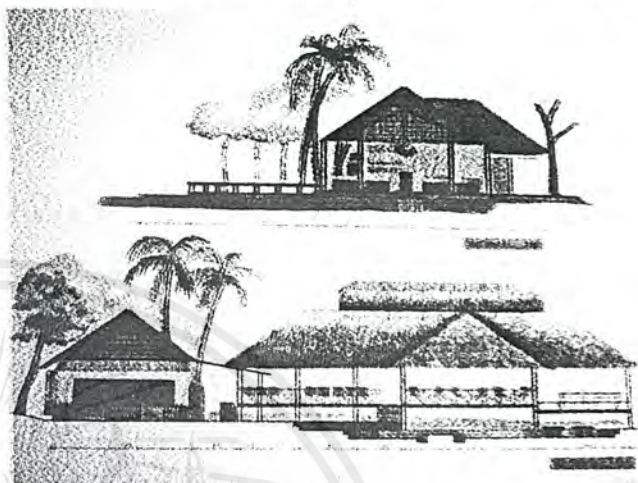
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

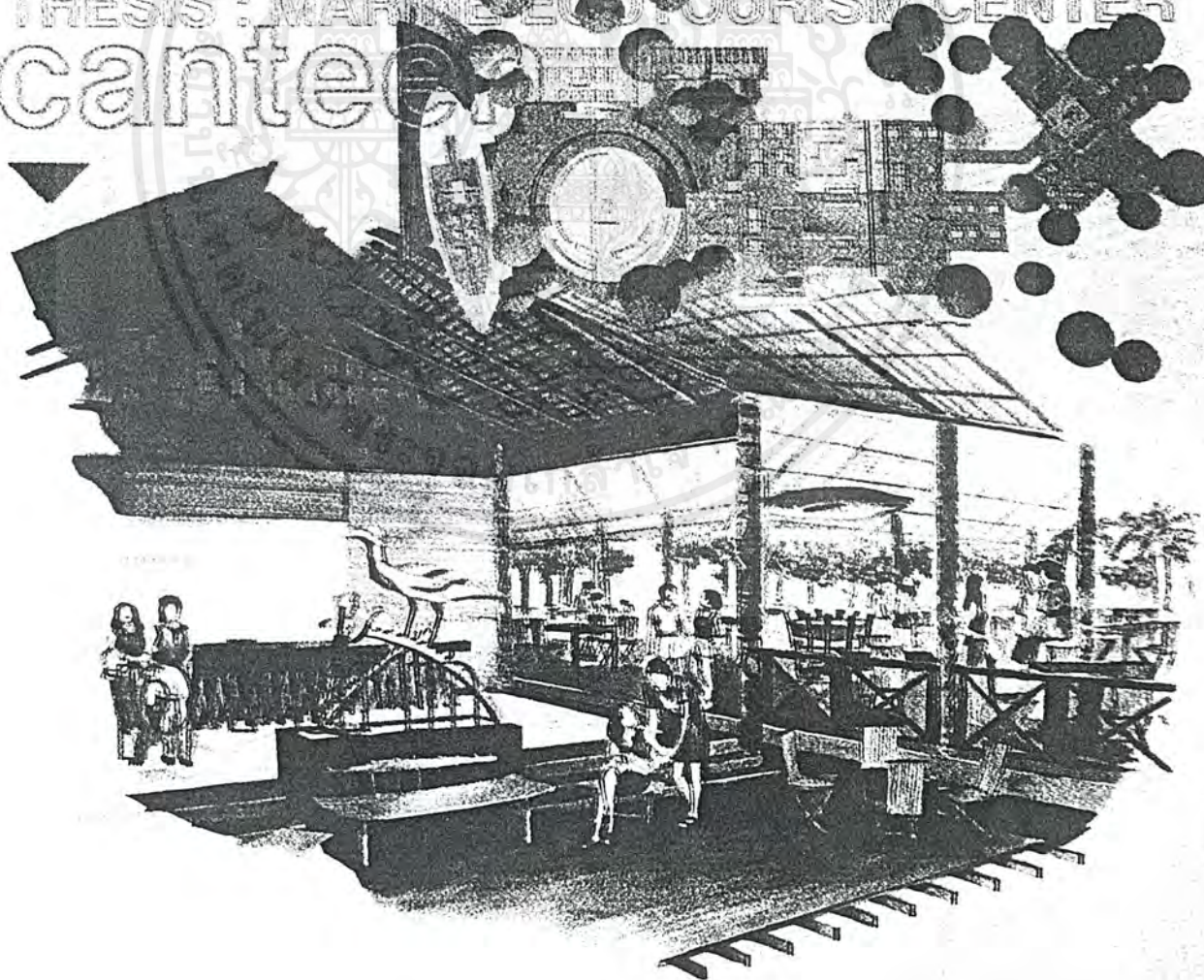
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

◀ layout ▼ elevation

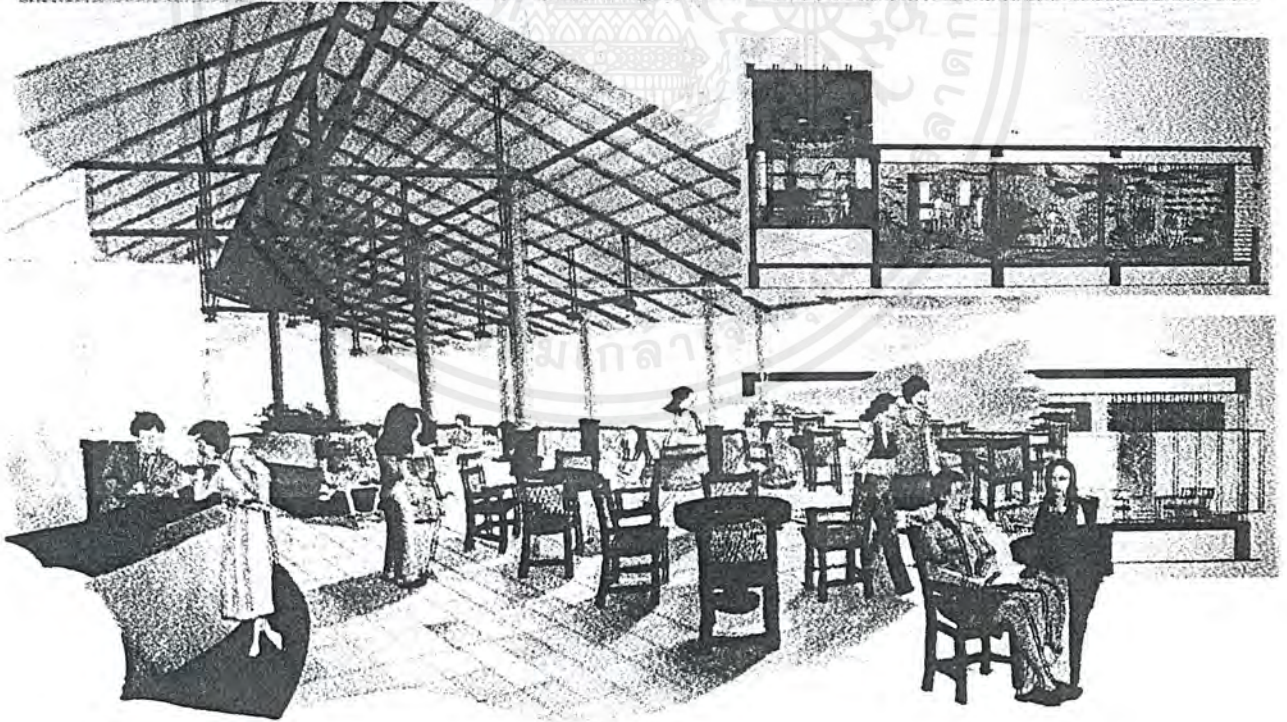
THESIS : MARINE ECO TOURISM CENTER
canteen

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

THESIS

แนวความคิดในการออกแบบ
รูปแบบงาน DESIGN จะเป็นไปในแนวทางที่
สอดคล้องกับแนวความคิดของ ECOTOURISM
โดยนำเอกลักษณ์เฉพาะที่ได้มาจากรูปแบบการ
ดำเนินชีวิต, วิถีชีวิต, สภาพแวดล้อมของชุมชน
ชาวเลมอแกนและรูปแบบของสถาปัตยกรรมพื้น
ถิ่นภาคใต้มาปรับใช้กับงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Guest room

รูปแบบวิถีชีวิตชาวเลมอแกนกับธรรมชาติ
ที่ผสมผสานกับสถาปัตยกรรมพื้นถิ่นภาคใต้

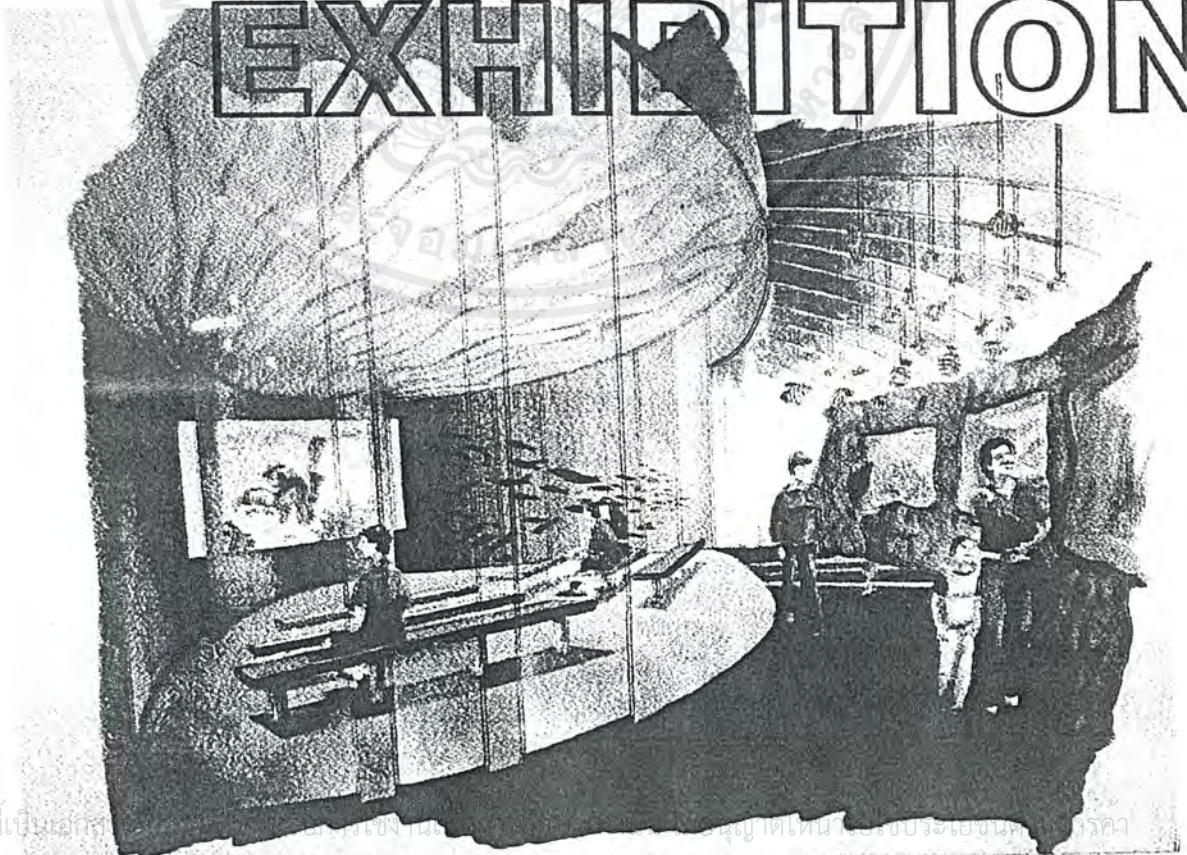

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

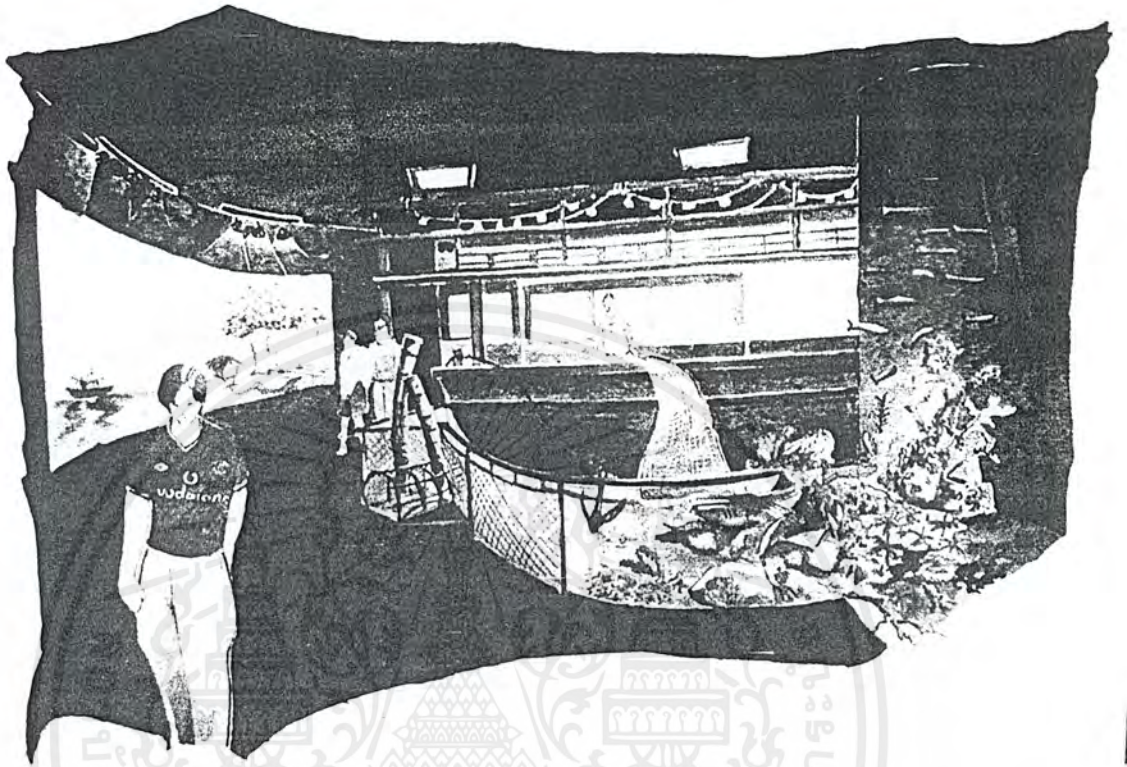
EXHIBITION

EXHIBITION

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษาและวิจัยเท่านั้น ไม่สามารถนำไปเผยแพร่หรือทำซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาต
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษาและวิจัยเท่านั้น ไม่สามารถนำไปเผยแพร่หรือทำซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทางสน ออกทงหามมเหตดแปลงเนอหาและตองอองอิงถึงเจาของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปไซ

EXHIBITION EXHIBITION

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

- ส่วนทรัพยากรที่ดินและป่าไม้, รายงานฉบับร่าง ข้อมูลพื้นฐานอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ จังหวัดพังงา, กรมป่าไม้
- กองอนุรักษ์ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, คู่มือการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล “สมุทรสำเภา” เกาะพังงาอันดามันเหนือ ระนอง พังงา ภูเก็ต, กันยายน 2542
- อะเมซิง ทะเลไทย, สนับสนุนการจัดทำโดย บริษัทเชลล์แห่งประเทศไทยจำกัด และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 23 กันยายน 2542, 163-182 น.
- ศูนย์วิจัยป่าไม้ คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, คู่มือพัฒนาและออกแบบสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์, เสนอ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 145-240 น.
- แผนปฏิบัติการฟื้นฟูบูรณะแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อำเภอพังงา กระบี่ ภูเก็ตและทะเลโดยรอบเกาะสมุย, 2_3 – 2_69 น., 3_5 – 3_42 น.
- คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สจล., คู่มือพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวประเภทเนินเขา, เสนอการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- มโน พิสุทธิรัตนานนท์ และศรีน มณีโชค 2535, เรือนไทยภาคใต้, สงขลา ช สถาบันทักษิณศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- บ้านและหมู่บ้านพื้นถิ่น
- ชาวบ้าน(ชาวทะเล) ในเมืองไทย, ประเทือง เครือหงส์
- จำรัส จึงธีระพานิช บริษัท จี โอ โปร ไฟล์ จำกัด ADVANCE THAILAND GEOGRAPHIC, ปีที่ 2 ฉบับที่ 24 เดือนมิถุนายน 2540, 154-163 น.
- จำรัส จึงธีระพานิช บริษัท จี โอ โปร ไฟล์ จำกัด ADVANCE THAILAND GEOGRAPHIC, ปีที่ 5 ฉบับที่ 39 เดือนมกราคม – กุมภาพันธ์ 2543, 84-108 น.
- ดวงดาว สุวรรณศรี บรรณาธิการ, อนุสาร อสท, วารสารเพื่อการท่องเที่ยวและอนุรักษ์ธรรมชาติ ศิลปะ-วัฒนธรรม, พฤษภาคม 2538, การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, วิจารณ์ผึ่ง เรื่องและภาพ, 114-128 น.
- ปรีญา พลเสน 2532-2533, ศูนย์อนุรักษ์ปะการัง, วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตร์ บัณฑิต ภาควิชาสถาปัตยกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อมูลพื้นฐานในการจัดนิทรรศการ

นิทรรศการ ในพิพิธภัณฑ์สถานเป็นสื่อการประชาสัมพันธ์ชนิดหนึ่ง ที่มีบทบาทสำคัญในการเผยแพร่ข่าวสารและเรื่องราวของพิพิธภัณฑ์สถานให้ประชาชนทราบ เป็นสื่อที่ประชาชนผู้เข้าชม ได้เห็นด้วยตาและสามารถร่วมพิจารณาด้วย เพราะนิทรรศการมีอยู่ให้ชมเป็นเวลานานพอสมควร ทำให้มีโอกาสพิจารณาได้อย่างถูกต้อง ผู้รับมีโอกาสทราบเนื้อหาสาระและวัตถุประสงค์ของผู้ส่ง ได้เป็นอย่างดี เป็นช่องทางการสื่อสารที่บรรลุเป้าหมายดีกว่าประเภทอื่นๆ หลายอย่าง แต่มีขอบเขตจำนวนผู้รับจำกัด การจัดนิทรรศการ จึงเป็นองค์การที่มีความสำคัญต่อกิจการพิพิธภัณฑ์สถานในปัจจุบันมาก

พิพิธภัณฑ์สถานหลายแห่งในปัจจุบัน ได้จำแนกการจัดนิทรรศการออกตามกลุ่มประชาชนกลุ่มใหญ่ๆ 3 กลุ่ม โดยอาศัยความรู้และระดับปัญญาของผู้ชม คือ

กลุ่มที่ 1 สำหรับเด็กอายุประมาณ 12 ปี เป็นอย่างมาก เน้นให้เห็นลักษณะห้องแสดงคามความนึกคิดของเด็กโลกของความตื่นเต้นมหัศจรรย์ โดยคำนึงถึงจิตวิทยาทางการศึกษาของเด็กเป็นหลักสำคัญ

กลุ่มที่ 2 สำหรับผู้ชมทั่วไป ซึ่ง ไม่มีความรู้เป็นพิเศษที่เชี่ยวชาญ โดยเฉพาะ ต้องใช้อุปกรณ์ประกอบเรื่องการจัดแสดงต้องเชื่อมโยงข้อเท็จจริง เพื่อโน้มน้าวให้เขาเห็นคุณค่า ต้องใช้สีเพื่อดึงดูดความสนใจและวิธีการจัดเป็นแบบศิลปะ และบางครั้งต้องใช้เสียงช่วย ถ้าบรรยายบนแผ่นป้ายต้องมีข้อความที่น่าสนใจ วัตถุต้องถูกต้องตามความเป็นจริงและสัมพันธ์กับผู้ครุภัณฑ์ต่างๆ

กลุ่มที่ 3 สำหรับผู้เข้าชมที่เป็นผู้เชี่ยวชาญ มีความรู้ทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติ ทั้งมีความรู้เฉพาะวิชาเป็นพิเศษ ผู้ชมประเภทนี้ไม่ต้องการการจัดแสดงแบบศิลปะ เพราะต้องการวัตถุและเรื่องราวมากกว่าผลการตีความและคำบรรยายในห้องแสดง และพร้อมที่จะทักท้วงโน้มน้าวเจ้าหน้าที่ให้คล้อยตามความคิดเห็นของเขา การจัดควรเน้นหนักในเรื่องระเบียบและการเปรียบเทียบวัตถุเป็นหลักสำคัญ

ชนิดของการจัดนิทรรศการ

การจัดนิทรรศการในพิพิธภัณฑ์สถานมีแบบอย่างที่เป็นหลักการสำคัญอยู่ 3 ประเภทคือ

ประเภทที่ 1 การจัดนิทรรศการประจำ (Permanent Exhibition) เป็นการจัดนิทรรศการในห้องใดห้องหนึ่งของพิพิธภัณฑ์สถานอย่างถาวร ไม่มีการโยกย้ายเปลี่ยนแปลง ซึ่งจะต้องมีการพิจารณากันอย่างรอบคอบว่าจะจัดเรื่องอะไร ด้วยวัตถุประสงค์เช่นใด เป็นงานของภาควิชาไหน ควรลำดับเรื่องราวให้ต่อเนื่องกันอย่างไร มีปัญหาอะไรบ้างที่ยังคลุมเครือจะต้องทิ้งไว้เป็นปัญหา

ประเภทที่ 2 การจัดนิทรรศการเพื่อการศึกษาค้นคว้า (Education Exhibition) เป็นนิทรรศการที่ถาวรเช่นเดียวกับประเภทที่ 1 แต่จุดมุ่งหมายของห้องแสดงประเภทนี้ เน้นในเรื่องวัตถุและการศึกษาค้นคว้ามากกว่าในด้านความงามและความเพลิดเพลิน เพราะฉะนั้น ความจำเป็นเกี่ยวกับการใช้สีสันและห้องประกอบของวัตถุในห้องแสดง ขอมลลดความสำคัญลงไป วัตถุที่จัดแสดงมีคุณค่าน้อยกว่า ทั้งเรื่องราวต่างๆก็ไม่ต้องตีความและย่อเนื้อหาสาระให้แจ่มชัดเหมือนประเภทแรก เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ค้นคว้าได้ใช้วิจารณ์ญาณของตนเอง

ลักษณะ โดยทั่วไปของนิทรรศการประเภทนี้ เน้นหนักในเรื่องระเบียบและประวัติความเป็นมาของวัตถุ จำนวนวัตถุ และประเภทของวัตถุ มีลักษณะที่คล้ายคลึงกับการเก็บของคลัง เว้นเสียแต่ว่าเปิดให้นักเรียนนักศึกษาและประชาชนเข้าชมและศึกษาหาความรู้ได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประเภทที่ 3 การจัดนิทรรศการชั่วคราวหรือนิทรรศการพิเศษ (Temporary Exhibition) นิทรรศการประเภทสุดท้ายนี้ เป็นกิจกรรมที่มีบทบาทต่อพิพิธภัณฑ์สถานมากที่สุด เพราะปัจจุบันประชาชนมีเรื่องที่ต้องศึกษาหาความรู้และความเพลิดเพลินจากสื่อมวลชนต่างๆมากมาย ทั้งทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และสื่อมวลชนเหล่านั้นต่างก็มีเทคนิคในการเสนอเรื่องราวข่าวสารที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง พิพิธภัณฑ์สถานจำเป็นจะต้องมีการเคลื่อนไหว จัดกิจกรรมต่างๆสร้างความสนใจและอำนวยความสะดวกโยชน์ในการศึกษาและเพิ่มพูนความรู้ของประชาชนด้วยบทบาทของการจัดนิทรรศการพิเศษจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะเรื่องราวข่าวสารต่างๆของพิพิธภัณฑ์สถานหากไม่มีการเปลี่ยนแปลงแล้ว ความน่าเบื่อหน่ายจะเกิดขึ้น และนำความหายนะมาสู่พิพิธภัณฑ์สถานในที่สุด

เทคนิคการจัดนิทรรศการในพิพิธภัณฑ์สถาน (Technical Presentation)

การจัดนิทรรศการในพิพิธภัณฑ์สถานต่างๆมีหลายแบบหลายชนิด ซึ่งพิพิธภัณฑ์สถานหลายแห่งได้พัฒนาเทคนิคเฉพาะขึ้นตามความเหมาะสมของพิพิธภัณฑ์สถานนั้นๆ มีการปฏิรูปทั้งทางด้านเนื้อหาสาระและการเน้นความสำคัญของวัตถุที่จัดแสดง โดยการใช้แสง สี และเสียงเข้ามาประกอบด้วย มีการประยุกต์สื่อประเภทโสตทัศนศึกษาเข้ามาประกอบด้วย ทำให้ผู้เข้าชมมีความจำได้นาน เป็นผลให้ห้องแสดงและการจัดนิทรรศการประสบความสำเร็จตามเป้าหมายมากขึ้น

ระบบการจัดแสดงในพิพิธภัณฑ์สถานต่างๆอาจจำแนกเป็นหมวดหมู่ได้ดังนี้

1.การจัดแสดงวัตถุตามธรรมชาติ (Natural Presentation) วิธีการดังกล่าวนี้ ส่วนใหญ่นิยมกันในพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์ชาติวิทยา ทั้งนี้เพราะตามธรรมชาติพิพิธภัณฑ์สถานชนิดนี้ แสดงให้เห็นความงามและความมหัศจรรย์ของธรรมชาติ บางครั้งทำเป็นห้องโคโลราดามาเหมือนกับธรรมชาติที่แท้จริง บางแห่งอัดเสียงและกลิ่นของป่าไม้ประกอบ ทำให้ห้องแสดงมีชีวิตชีวามากขึ้น บางแห่งมีการปรับอุณหภูมิแวดล้อมประกอบด้วย

2.การจัดตั้งตามอิริยาบถของสัตว์ (Habitat Group) ลักษณะทั่วไปก็แบบเดียวกับการจัดแสดงตามธรรมชาติ แต่แทนที่จะแสดงวัตถุโคเคียว ก็รวมกันเป็นหมู่ เป็นฝูง เป็นโขลง เช่น ฝูงนกเกาะอยู่ที่คาบไม้ ในรัง หรือ กำลังหากินตามท้องนา การจัดแสดงแบบนี้จะต้องระมัดระวังเกี่ยวกับอิริยาบถของสัตว์และสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ พิพิธภัณฑ์สถานบางแห่งได้จัดอิริยาบถของสัตว์ในลีลาแตกต่างกัน เช่น แม่นกกำลังป้อนเหยื่อลูก บางคู่กำลังพลอดรัก บางตัวกำลังโฉบบิน เป้าหมายสำคัญของการจัดแบบนี้เพื่อให้ผู้ชมได้เห็นชีวิตจริงๆของสัตว์แต่ละชนิด หมายสำคัญของการจัดแบบนี้เพื่อให้ผู้ชมได้เห็นชีวิตจริงๆของสัตว์แต่ละชนิด

3.การจัดแสดงตามสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยา (Ecological Presentation) เป็นการแสดงให้เห็นสภาพแวดล้อมของวัตถุเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยา มีทะเล ป่าเขาลำเนาไพรอันสร้างความสนใจของผู้ชมเป็นต้นว่า การแสดงเกี่ยวกับชีวิตของชาวอเมริกัน-อินเดียน ที่อาศัยอยู่ตามทะเลทราย ชีวิตของชาวประมงในท้องทะเล ทำให้ผู้ชมมีความรู้สึกเข้าใจเรื่องราวและสภาพแวดล้อมของกลุ่มชนต่างๆ ได้มากกว่าการนำวัตถุโคเคียวมาจัดแสดงในตู้

ภาพการแสดงตามสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยา Marine People Chicago's Field Museum

4.การจัดแสดงตามความเป็นจริง (Realistic Presentation) การแสดงดังกล่าวได้แก่ การเคลื่อนย้ายวัตถุจริงๆมาแสดงในพิพิธภัณฑ์สถาน เช่น การย้ายหลุมขุดค้นทางโบราณคดีมาจัดแสดงในพิพิธภัณฑ์ฯซึ่งแทนที่จะแยกวัตถุหรือชิ้นดินต่างๆออกจากกันก็เคลื่อนย้ายวัตถุตามสภาพเดิมมารวมจัดไว้ตามสภาพเดิม การแสดงแบบนี้เป็นส่วนหนึ่งของโบราณสถาน จะจำลองส่วนของโบราณสถานจริงๆแล้วจัดแสดงขึ้นในห้องแสดงหรือการนำสัตว์สตัฟฟ์มาจัดแสดงในตู้ เป็นต้น

เทคนิคการพิพิธภัณฑ์

เทคนิคการพิพิธภัณฑ์หมายถึง วิธีการดำเนินงานเกี่ยวกับการจัดวัตถุในห้องแสดง การออกแบบอาคาร การออกแบบห้องแสดง การออกแบบครุภัณฑ์ ตลอดจนการก่อสร้างและติดตั้งวัตถุกับอุปกรณ์การจัดแสดงประเภทต่างๆ

ในสมัยที่เริ่มจัดตั้งพิพิธภัณฑสถานใหม่ๆ ความรู้ด้านเทคนิคยังไม่ค่อยจะมีความจำเป็นมากนัก เพราะกิจการพิพิธภัณฑ์สถานในสมัยนั้นอยู่ในมือขุนนาง พ่อค้า เพียงไม่กี่คน เมื่อได้รับวัตถุมาก็เก็บรักษาไว้ในพระราชวังหรืออาคารส่วนตัวส่วนหนึ่ง ตนเองและครอบครัวผู้ใกล้ชิดเพียง 2-3 คนเท่านั้น เป็นผู้ใช้ประโยชน์จากการรวบรวมวัตถุต่างๆ แต่ถ้านานวันเข้าประชาชนได้เข้ามามีส่วนเป็นเจ้าของและร่วมมีบทบาทต่อกิจการพิพิธภัณฑ์มากขึ้น การปรับปรุงพิพิธภัณฑ์สถานจึงค่อยเจริญขึ้นตามลำดับ เทคนิคใหม่ๆ ที่เป็นความรู้เกี่ยวกับการออกแบบและจัดแสดงได้เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับกิจการพิพิธภัณฑ์มากขึ้นด้วย จนปัจจุบันนี้เทคนิคเกี่ยวกับกิจการพิพิธภัณฑ์สถานมีมากขึ้น และเป็นที่ยอมรับของนักการพิพิธภัณฑ์ทั่วโลกว่าเป็นวิทยาการส่วนสำคัญที่จะสร้างสถาบันพิพิธภัณฑ์ให้มีเสน่ห์เป็นที่สนใจของประชาชน

ความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการพิพิธภัณฑ์ในปัจจุบัน ต้องอาศัยผู้ชำนาญการหลายฝ่ายเข้ามาช่วยรับผิดชอบ เช่น สถาปนิกซึ่งเป็นผู้ออกแบบอาคารและปรับปรุงสถานที่ วิศวกรทำหน้าที่ด้านการคำนวณโครงสร้าง มัณฑนากรเป็นผู้ออกแบบห้องแสดงและจัดนิทรรศการร่วมกับภัณฑารักษ์ นักวิทยาศาสตร์ ช่างเทคนิค ปฏิบัติการ ช่างครุภัณฑ์ ฯลฯ ต่างก็มีส่วนช่วยงานเทคนิคสาขาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพิพิธภัณฑ์แทบทั้งสิ้น จนพิพิธภัณฑสถานบางแห่งที่มีขนาดใหญ่ต้องจัดหน่วยงานช่างเทคนิคขึ้นเป็นสายงานหนึ่ง มีหน้าที่ปฏิรูปช่างฝีมือด้านต่างๆ ของพิพิธภัณฑ์สถาน หน่วยงานดังกล่าวนี้แยกแขนงออกเป็นหน่วยงานเล็กๆ อีกหลายสาขา เช่น งานด้านอาคาร ด้านการออกแบบ ด้านโรงงาน ในบรรดางานเทคนิคต่างๆ ของพิพิธภัณฑ์สถานนั้น การออกแบบอาคารพิพิธภัณฑสถานเป็นสิ่งสำคัญที่สุด และเป็นเทคนิคประการแรกที่พิพิธภัณฑสถานแต่ละแห่งจะต้องทราบ

มาตรฐานการจัดแสดงในพิพิธภัณฑ์สถาน

พิพิธภัณฑสถานทุกชนิดจะต้องเปิดบริการให้ประชาชนเข้าชมเป็นปกติระยะแม้พิพิธภัณฑสถานจะมีเงินทุน อาคาร วัตถุ และผู้บริการจำนวนมาก แต่พิพิธภัณฑ์สถานจะเป็นที่นิยมของประชาชนหรือไม่ขึ้นอยู่กับบริการและจัดการด้านต่างๆ ได้กระฉุนและโน้มน้าวประชาชนให้มาชมได้มากน้อยเพียงใด พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติที่มีอาคารใหญ่โต หลูหรามีวัตถุมากมาย แต่ถ้ามาตรฐานในห้องแสดงไม่ดี ก็อาจมีประชาชนเข้าชมน้อยกว่าพิพิธภัณฑสถานขนาดเล็กที่มีการจัดการที่ดีก็ได้ เพราะฉะนั้นมาตรฐานการจัดแสดงจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดอย่างหนึ่ง

การจัดนิทรรศการจะต้องพิจารณาวัตถุประสงค์และความต้องการของประชาชนเป็นหลัก คนเรานั้นย่อมต้องการได้รับความรู้สืบเนื่องจากผู้ถ่ายทอดไปให้กับผู้ที่ไม่รู้บางสิ่ง วัตถุชิ้นหนึ่งไปยังวัตถุอีกชิ้นหนึ่ง

องค์ประกอบรองรับพื้นฐานของประชาชน

กลุ่มแรก เป็นการจัดแสดงแบบง่าย ๆ โดยใช้ดีเจช่วยตอนการจัดแสดง แบบนี้ใช้สำหรับเด็กอายุประมาณ 12 ปี เป็นอย่างมาก เป็นการแสดงเกี่ยวกับโลกของเด็ก โลกของความตื่นเต้นมหัศจรรย์ จัดอยู่ในรูปของบ้านและสิ่งแวดล้อม ซึ่งสิ่งของเหล่านี้จะนำไปสู่โลกกว้างในอนาคตเมื่อเขาได้โตขึ้น

กลุ่มที่ผู้ชมส่วนมากเป็นเด็กหนุ่มเด็กสาว ซึ่งไม่มีความรู้เป็นพิเศษโดยเฉพาะ ต้องมีอุปกรณ์การแสดงประกอบ เป็นหลักฐาน การจัดแสดงจะต้องเชื่อมโยงกับข้อเท็จจริง เพื่อที่จะสามารถทำให้พวกเขาเห็นคุณค่าของการเดินชมภาพที่แสดงในพิพิธภัณฑ์ ต้องใช้สีที่สวยงามเพื่อจูงใจความสนใจและวิธีการจัดที่มีระเบียบ ที่มีคุณค่าทางศิลปะ และบางครั้งต้องใช้แสงช่วย

ถ้าบรรยายบนป้ายต้องมีข้อความที่น่าสนใจ ตัวอย่างวัตถุต้องมีความถูกต้องตามเหตุผล และผู้แสดงจะต้องสร้างขึ้นเพื่อวัตถุที่จัดแสดงโดยเฉพาะ

กลุ่มที่ผู้เข้าชมเป็นผู้เชี่ยวชาญ ที่มีความรู้ทั้งด้านทฤษฎีและการปฏิบัติ ทั้งมีความรู้พิเศษโดยเฉพาะ ผู้ชมเหล่านี้จะดูวัตถุที่แสดงอย่างละเอียดละออ และพยายามใช้วัตถุนั้นไปอิงแนวคิดต่าง ๆ อย่างมาก ผู้ชมเหล่านี้ไม่ต้องการดูการจัดแสดงที่เป็นศิลปะ เขาต้องการดูวัตถุและศึกษาเรื่องราวมากกว่าการชื่นชมเทคนิคการจัดแสดง เพื่อเปรียบเทียบและการวิจัย การจัดวางวัตถุอย่างเป็นระเบียบจึงเป็นสิ่งสำคัญ

ฉะนั้นองค์ประกอบของห้องแสดง จึงต้องมีมาตรฐาน ดังนี้

1. ห้องแสดงจะต้องมีความงาม (Aesthetic approach)
2. ห้องแสดงจะต้องมีความเพลิดเพลิน (Romantic approach)
3. ห้องแสดงจะต้องมีวัตถุครบตามขั้นคอนและกระบวนการที่เป็นประโยชน์ตามเรื่องราวแสดง (Intellectual approach)
4. ถ้าอธิบายจะต้องชัดเจน และ โนม่น้าวผู้เข้าชมให้มีความสนใจร่วม
5. มีแสงสว่างพอสมควร

การเตรียมนิทรรศการ

1. หัวข้อนิทรรศการ (Exhibition Title) ควรจะบ่งชี้ให้เห็นชัดว่าจะจัดเรื่องอะไร

2. วัตถุประสงค์ (Objective) ภัณฑารักษ์จะต้องแจ้งวัตถุประสงค์ของการจัดแสดงควรจะเป็นรายละเอียดว่ามีวัตถุประสงค์อะไรเป็นหลัก มีวัตถุประสงค์อะไรเป็นรอง เช่นเป็นการเสนอผลการค้นคว้าของนักวิชาการที่ค้นพบใหม่ หรือทฤษฎีใหม่ หรือเป็นการรณรงค์เรื่องหนึ่งเรื่องใด ควรชี้ให้เห็นว่าหัวข้อเรื่องต่างๆมีประโยชน์ต่อประชาชนอย่างไร

3. ขอบเขตของนิทรรศการ (Scope of Exhibition and Definition of Concept) ควรกำหนดหลักการลงไปแน่นอนว่านิทรรศการดังกล่าวนี้มีเนื้อหาสาระอย่างไร ประกอบด้วยวัตถุหลักฐานอย่างไรบ้างแบ่งย่อย (subtle) ออกเป็นกี่ตอน แต่ละตอนมีเนื้อหาสาระอย่างไร มีวัตถุที่แสดงจำนวนเท่าไร ขนาดไหน และมีความสำคัญลึกลับกันอย่างไร เป็นสมบัติของพิพิธภัณฑ์สถานหรือยืมมาจากเอกชน

กำหนดเวลาเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่มีความสำคัญมากด้วย เพราะนิทรรศการและเวลาที่เหมาะสมเป็นของที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เพราะไม่เช่นนั้นแล้ว ประชาชนอาจไม่มาชมก็ได้เนื่องจากเป็นฤดูฝนมีกิจกรรมอื่นที่น่าสนใจมากกว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นอกจากนี้แล้วควรจะได้ชี้แจงรายละเอียดไว้ด้วยว่านิทรรศการดังกล่าวนี้จะใช้วัตถุใดค้ำยันศึกษาและการบริการทางการศึกษาประกอบด้วย มีรายการอะไรบ้าง เช่น ภาพยนต์ วัสดุ การบรรยาย การอภิปราย ตลอดจนงบประมาณที่จะใช้ด้วย

4.สมมติฐาน (Hypothesis) _____ ก็น่าจะควรจะได้ประเมินผลการคาดคะเนล่วงหน้าไว้ด้วยว่าผลจากนิทรรศการดังกล่าวจะให้ประโยชน์อะไรแก่ประชาชน หรือเป้าหมายที่หน่วยงานมีความต้องการ

โดยปกติเมื่อจัดทำวัตถุประสงค์เรียบร้อยแล้ว ก็น่าจะจะต้องนำเสนอผู้อำนวยการพิจารณาอนุมัติหลักการเสียก่อน หากพิพิธภัณฑ์สถานมีเจ้าหน้าที่จัดแสดง โดยเฉพาะผู้อำนวยการจะต้องแจ้งให้หน่วยงานนั้นพิจารณาเสียขั้นหนึ่งก่อน แล้วจึงตัดสินใจสั่งการ เพราะบางครั้ง

ห้องนิทรรศการจำกัดและมีหน่วยงานอื่นของห้องแสดงล่วงหน้าไว้แล้ว ทำให้ไม่สามารถดำเนินการได้

มาตรฐานในการจัดเตรียมนิทรรศการ

เกณฑ์มาตรฐานในการปฏิบัติการเตรียมเอกสาร

การจัดเตรียมแผนนิทรรศการ (Manuscript and Editing) หลังจากทีผู้อำนวยการอนุมัติหลักการเรียบร้อยแล้ว ก็น่าจะจะต้องดำเนินการเรื่องขั้นต่อไป คือการเรียบเรียงเอกสารและการจัดแสดง ซึ่งมีรายละเอียดปลีกย่อยต่างๆ เช่น

1.ศึกษาขนาดและจำนวนวัตถุที่จะจัดแสดง เพื่อจะได้กำหนดเรื่องราวต่างๆ ใ้ว่าแต่ละตอนของนิทรรศการนั้น จะเขียนคำบรรยายว่าอย่างไร ใช้วัตถุอะไรจัดแสดง วัตถุที่แสดงทั้งหมดเป็นสมบัติของพิพิธภัณฑ์สถานหรือยืมมาจากเอกชนหรือพิพิธภัณฑ์สถานแห่งอื่นทั้งนี้ก็น่าจะควรจะต้องเป็นเจ้าของเรื่อง แต่ฝ่ายทะเบียนของพิพิธภัณฑ์สถานเป็นผู้ช่วยเหลือ

2.การเขียนเรื่องและคำบรรยาย (Caption) การผูกเรื่องและการเขียนคำบรรยายประกอบนิทรรศการนั้นอาจประกอบด้วยหนังสือแนะนำและข้อความอธิบายวัตถุ เพื่อเป็นแนวในการออกแบบของช่างศิลป์หรือสถาปนิก โดยปกติในการจัดนิทรรศการต่างๆจะต้องมีคำบรรยายเรื่องราว 4 ประเภท คือ

1.ชื่อนิทรรศการ (Title) เป็นชื่อนิทรรศการ ซึ่งข้อความจะสั้นกะทัดรัด สะดวกแก่การจดจำ อ่านแล้วเข้าใจข้อความทันทีเช่น เรื่อง “เครื่องถ้วยในประเทศไทย” “ประติมากรรมไทย” “ศิลปะและวัฒนธรรมไทย” เป็นต้น

2.หัวข้อย่อย (Subtitle) เป็นป้ายเรื่องย่อย เป็นการขยายเรื่องราวของหัวข้อที่จัดนิทรรศการ เพื่อความสะดวกของประชาชนที่จะทำความเข้าใจ นิทรรศการชุดหนึ่งอาจประกอบด้วยหัวข้อเรื่องย่อย 5-10 หัวข้อ เช่น นิทรรศการเรื่อง “ประวัติศาสตร์อยุธยา” อาจมีหัวข้อย่อยดังต่อไปนี้

- สภาพทางภูมิศาสตร์
- การเจริญเติบโตของบ้านเมือง
- เศรษฐกิจของอยุธยา
- การปกครองและชนชั้นในสังคม
- พระมหากษัตริย์และพระราชวงศ์
- การสงครามและการป้องกันประเทศ
- ศาสนาและศิลปกรรม
- ความหายนะของอาณาจักร ฯลฯ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจำกัดจำนวนมากน้อยของหัวข้อย่อยนั้น ขึ้นอยู่กับหลักการและเหตุผล ตลอดจนความฉลาดของภัณฑารักษ์ นิทรรศการที่ไม่มีหัวข้อย่อย อาจสร้างความยุ่งยากในการติดตามเรื่องแลความเข้าใจของผู้ชม การเขียนหัวข้อย่อยควรกระชับรัดกุม และสะดวกในการทำความเข้าใจ

3. คำบรรยายเรื่อง (Subtext) คือคำบรรยายสรุปของหัวข้อใหญ่หรือหัวข้อย่อยว่ามีสาระของเรื่องนั้นๆเป็นอย่างไร เพื่อเป็นการสรุปแนวความคิดให้เกิดขึ้นแก่ผู้ชม ใช้วิจารณ์งาน

แปลความและทำความเข้าใจกับเรื่องราวที่จัดแสดง ข้อความควรเป็นภาษาง่าย ๆ ที่เข้าใจของประชาชนทั่วไป ไม่ควรเป็นภาษาและศัพท์เฉพาะของนักวิชาการ

4. ป้ายเฉพาะวัตถุ (Individual Label) คือป้ายคำอธิบายที่บอกให้ทราบว่าวัตถุที่แสดงแต่ละชิ้นนั้นเป็นอะไร สมัยไหน อายุประมาณเท่าไร พบที่ไหน เป็นต้น

มาตรฐานการออกแบบห้องแสดงในพิพิธภัณฑ์สถาน(มณฑลนคร)

เกณฑ์มาตรฐานในการออกแบบห้องแสดง

การออกแบบห้องแสดง (Graphic & Design) หน้าที่ในการออกแบบและจัดแสดงเป็นของมณฑลนครหรือช่างศิลป์ตกแต่ง โดยความร่วมมือของภัณฑารักษ์ หลักสำคัญที่จะต้องพิจารณาในขั้นนี้คือ

1. ศึกษาแนวเรื่อง (Script) ที่ภัณฑารักษ์เรียบเรียงให้เป็นที่เข้าใจ ทั้งวัตถุประสงค์และารดำเนินเรื่อง แล้วจึงดำเนินการวางผังรูปห้อง พิพิธภัณฑ์สถานหลายแห่งใช้การประชุมระหว่างสถาปนิกและภัณฑารักษ์อย่างใกล้ชิด

2. ศึกษาสภาพการณ์ของสังคมแวดล้อม (Understanding of Audience) สถาปนิกผู้ออกแบบห้องแสดงจะต้องเข้าใจจิตวิทยาของผู้ชมพอสมควร และจะต้องทราบว่าประชาชนเหล่านั้นมีระดับการศึกษาขนาดไหน มีทัศนคติอย่างไร รสนิยมเป็นแบบไหน จำนวนคนเข้าชมแต่ละครั้งเป็นอย่างไร เพื่อเป็นแนวทางในการวางรูปห้องและการจัดบรรยากาศในห้องแสดงและอุปกรณ์ในการจัดนิทรรศการ

3. องค์ประกอบของห้องและตู้แสดง (Composition and Graphic) เมื่อศึกษาปัญหาต่างๆพร้อมแล้วสถาปนิกจะต้องทำแบบแปลนแผนผังห้องและตู้แสดง โดยเริ่มจากชื่อนิทรรศการ (Title)

ไปยังหัวข้อย่อย (Subtitle) ทีละตอน จนจบสิ้นการแสดงผลตามแนวเรื่องที่ภัณฑารักษ์เรียบเรียงไว้

หลังจากนั้นจึงพิจารณาแต่ละตอนว่า ข้อความควรอยู่ตอนไหน วัตถุต่างๆที่นำมาใช้ในการจัดนิทรรศการมีองค์ประกอบอย่างไร ควรใช้สีแสง และอุปกรณ์อะไรประกอบบ้าง จึงทำให้คนที่เข้าชมเข้าใจสาระเรื่องราวดีขึ้น นอกจากการจัดทำผังและองค์ประกอบแล้ว ควรจะได้จัดทำอุปกรณ์ต่างๆประกอบห้องแสดงให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น เช่น

แสงสว่าง (Lighting) จำนวนไฟฟ้าและแสงสว่างควรใช้ชนิดไหน จำนวนเท่าไร และอย่างไร

ภาพประกอบ (Illustration) สำหรับประกอบเรื่องราวในการจัดแสดง

หุ่นและการทำไดโอรามา (model & diorama making) นิทรรศการบางครั้งต้องการความเพลิศเพลินและความสะดวกในการชม จำเป็นจะต้องจัดทำหุ่นจำลองประกอบตามความเป็นจริง

อุปกรณ์กลไก (plant) อุปกรณ์กลไกต่างๆในห้องจัดแสดง เช่น มีเครื่องทำความอบอุ่นในห้องแสดงสำหรับเมืองที่มีอากาศหนาว

โสตทัศนอุปกรณ์ (audio visual) เครื่องมือเครื่องใช้เกี่ยวกับโสตทัศนศึกษามีอะไรบ้างที่ควรนำมาประกอบการจัดแสดงเพื่อให้ประชาชนเข้าใจเพิ่มขึ้น

การอนุรักษ์ (restoration) การอนุรักษ์เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับวัตถุของพิพิธภัณฑ์วัตถุบางชิ้นจะต้องทำการรักษาเสียก่อน จึงจะนำออกแสดงได้ เพราะหากวัตถุอยู่ในสภาพที่เสื่อมโทรม ทำให้ประชาชนที่มาชมวิพากษ์วิจารณ์ได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มาตรฐานในการก่อสร้างและติดตั้งวัตถุ(ช่างครุภัณฑ์-เทคนิค)

การก่อสร้างครุภัณฑ์และติดตั้งวัตถุ (Production and Installation)

หลังจากที่ภัณฑารักษ์และมัณฑนากรทำการออกแบบจนเป็นที่พอใจแล้ว (บางแห่งนิยมทำหุ่นจำลองประกอบห้องแสดงด้วย)จึงดำเนินการสร้างทุกสิ่งทุกอย่างตามแบบแปลนของมัณฑนากร

ในการดำเนินงานดังกล่าวนี้ หากพิพิธภัณฑ์สถานมีโรงงานห้องปฏิบัติการเอง ก็ส่งไปให้โรงงานดำเนินการพร้อมกับกำหนดเวลา หากไม่มีโรงงานผลิตอุปกรณ์ต่างๆจึงว่าจ้างบริษัทห้างร้านดำเนินการแทน โดยทำสัญญาให้ถูกต้องตามกฎหมาย

เมื่องานทุกด้านเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงดำเนินการติดตั้งวัตถุและจัดทำคำอธิบายตามแบบที่มัณฑนากรออกแบบไว้ในแต่ละตอนตามลำดับ งานขั้นนี้ต้องอาศัยความประณีตมากเพราะหากเกิดความผิดพลาดขึ้นแล้วจะทำให้เสียเวลาและเสียงบประมาณมากด้วย

พิพิธภัณฑ์สถานหลายแห่งได้จัดพิมพ์หนังสือนำชมประกอบนิทรรศการและเป็นแนวในการจัดแสดงพร้อมกัน ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับความสามารถของภัณฑารักษ์ หรือบางทีเชิญบุคคลภายนอกเป็นผู้เขียนให้

เกณฑ์มาตรฐานในการออกแบบห้องแสดง

หลักสำคัญของการวางผังรูปห้องแสดงนั้น ก็ไม่จำกัดรูปและลักษณะแน่นอนแต่อย่างใด หากแต่อย่างน้อยตามเรื่องราวที่จัดแสดงนั้นๆ โดยปกติแผนผังคอนหนึ่งจะนำไปในการจัดแสดงเรื่องราวเพียงตอนเดียวเท่านั้น ไม่ควรจัดเรื่องราวหลายตอนไว้ในแผนผังเดียวกัน เพราะจะทำให้ประชาชนเกิดความสับสนในการชม แบบชั่วคราวอาจทำเป็นรูปสี่เหลี่ยมจตุรัสเล็กๆ ซึ่งยังเยื้องเป็นแบบต่างๆได้หลายรูป แต่ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงหลักต่างๆเช่น

1.การจัดตู้หรือแผนผังห้องแสดงประจำหรือห้องแสดงชั่วคราวก็ตาม ไม่ควรปล่อยให้ห้องโล่งจนเกิดความอ้างว้าง เพราะหากห้องแสดงโล่งแล้ว ก็เป็นการดึงประชาชนให้รีบเดินผ่านไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่เคียงพิจารณาเรื่องราวและวัตถุต่างๆมากเท่าที่ควร ทำที่สุดเมื่อเดินจบห้องแสดงแล้วจะไม่ได้อะไรจากการจัดแสดงนั้น แต่การวางแผนผังอย่างน้อยเพียงไรนั้นต้องพิจารณาในหัวข้อย่อยในเรื่องใหญ่ว่ามี

อย่างน้อยเพียงไร และมีวัตถุอะไรบ้างที่ควรแยกออกจัดแสดงโคดเดี่ยวเพื่อเพิ่มความสว่าง

2.การวางแผนผังยกเยื้องไปอย่างไรก็ตาม ควรจะต้องเรียงลำดับของเรื่องราวที่จัดแสดง ซึ่งอยู่ในคู่มือ พินิจของภัณฑารักษ์และมัณฑนากร (ถ้ามี) ว่าอะไรเป็นเรื่องที่ 1 อะไรเป็นเรื่องที่ 2 อะไรเป็นเรื่องที่ 3 ฯลฯ ตามลำดับ จนถึงที่สุดการแสดงผล

3.ขนาดของแผนผังตลอดจนสีที่ใช้ทาแผนผังจะมีความหนักเบาอย่างน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของห้องแสดง ควรจะเปลี่ยนสีของแผนผังต่างๆบ้างตามความเหมาะสม แต่วรรณะของสีไม่ควรฉูดฉาด ควรเป็นสีที่เย็นตาสบายใจและชวนแก่การมอง

4.เมื่อที่ของแผนผังแต่ละตอน ไม่ควรน้อยจนผู้เข้าชมต้องเบียดเสียดชิดเขียดกันเดิน หากแต่ควรมีช่องว่างให้ผู้ชมเคลื่อนไหวไปอย่างสะดวก และเคลื่อนไหวไปได้โดยรูปแบบของแผนผังโน้มนำคนโดยอัตโนมัติ ซึ่งปัญหาความเคลื่อนไหวของผู้ชมนี้ ภัณฑารักษ์จะต้องสรุปให้ดีขึ้นก่อนจะสรุปผล เพราะหากการจัดรูปห้องแสดงบังคับจนเกินไปจะทำให้ผู้ชมรู้สึกเหมือนถูกกักขังตัวเองในคุกและเคลื่อนไหวไปตามแถวแบบนักโทษ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. ศังของห้องแสดง แม้จะมีการขยับเขยื้องเพื่อเร้าความสนใจของผู้ชมก็ตาม แต่ต้องไม่ขยับเขยื้อนมากเกินไปจนทำให้เกิดความรู้สึกว่าหลงทาง และไม่ทราบว่าคุณเองอยู่จุดไหนของอาคารและห้องแสดง เพราะหากผู้ชมเกิดความรู้สึกเช่นนั้นขึ้น จะขาดความตั้งใจในการดูวัตถุทันที

6. ควรจะให้ผังห้องแสดงแต่ละคอนมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยที่ผู้ชมมีอิสระที่จะเคลื่อนไหวกว้างไปตามความต้องการของภัณฑารักษ์หรือเลือกชมตามความสนใจของตนเอง ระหว่างผังแต่ละผังควรมีเนื้อที่มากพอที่จะหมุนหรือแหวกการจราจรภายในได้สะดวก โดยที่ไม่รู้สึกว่ามีกรบับกั้น ทั้งนี้เพราะตระหนักถึงความจริงว่าผู้เข้าชมนั้นมีความต้องการและพื้นฐานทางการศึกษากับวัตถุประสงค์แตกต่างกันย่อมมีอิสระศึกษาเรื่องราวตามที่สนใจ

มาตรฐานการออกแบบผู้จัดแสดง

การออกแบบผู้จัดแสดงเป็นสิ่งสำคัญมากที่สุด ในการสร้างสรรค์พิพิธภัณฑ์สถานให้มีประสิทธิภาพ การเตรียมผู้จัดแสดงให้เหมาะสม สถาปนิกควรเป็นผู้ออกแบบให้เป็นพิเศษ รวมทั้งเป็นผู้ประสานการใช้จ่าย ในการจัดตั้งพิพิธภัณฑ์สถานไม่ควรใช้ผู้เก่า ซึ่งจะไม่กล่าวรายละเอียดในที่นี้ แต่ขอแนะนำหลักสำคัญต่อไปนี้ เป็นข้อควรคำนึงในการออกแบบผู้ชมพิพิธภัณฑ์สถานขนาดเล็ก

1. การเคลื่อนย้าย

ผู้แสดงหากเป็นผู้แสดงย้ายได้ยิ่งดี เพราะจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงห้องแสดงได้อย่างเสมอ ถ้าใช้แทนฐานสูงจากพื้น 6 นิ้ว ก็ควรติดลูกล้อไว้ข้างใต้ เพื่อสะดวกในการเคลื่อนย้ายและการติดลูกล้อแบบกลมก็จะทำให้เคลื่อนไปในทิศทางใดๆ ได้สะดวกกว่าลูกล้อแบบอื่นๆ

2. การออกแบบในลักษณะตั้งเป็นมุมฉาก

ผู้ลักษณะเป็นมุมฉากใช้ประโยชน์ได้มากที่สุด เพราะว่าสามารถจัดวางตู้จัดคั่นได้ ส่วนด้านข้างและด้านหลังอาจใช้ไม้เรียบแข็งแรงสามารถแขวนวัตถุได้ หรือวางไว้กับพื้นตู้ ผังไม้ที่ติดวางไว้ในตู้ใช้เป็นที่ทำชั้นวางวัตถุเป็นที่ติดวัตถุ และป้ายคำบรรยายได้โดยไม่ทำให้ตู้เสียหาย โดยทั่วไปแล้วถ้าผู้มีลักษณะเป็นรูปโค้งควรจัดไว้กลางห้อง

3. กระจกเปิดปิดหน้าต่าง

เมื่อใช้ผู้มีลักษณะตั้งเป็นมุมฉาก กระจกตู้ด้านหน้าควรเปิดปิดได้ จะติดบานพับหรือใช้บานพับเลื่อนไปมาได้ เมื่อติดตั้งวัตถุที่จัดแสดงก็ทำได้จากทางด้านหน้าตู้ การติดบานพับกระจก ไม่ว่าจะติดด้านล่างหรือด้านบนหรือด้านข้างย่อมเป็นประโยชน์ทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม กระจกตู้ด้านหน้าควรมีปัญหาความคงทนและโครงสร้าง แต่อาจเอาชนะได้ บางทีกระจกเปิดปิดด้านหน้าตู้ที่ใช้ในพิพิธภัณฑ์สถานก็เป็นปัญหาอีก เพราะกระจกหน้าต่างแบบธรรมดาที่ดีที่สุดและถูกที่สุดเป็นกระจก 2 แผ่นไม่ติดกรอบ ใช้เลื่อนไปมาและแนวกระจกซ้อนกันอยู่ประมาณ 2 นิ้วที่กลางตู้ กระจกเลื่อนแบบนี้มีข้ออยู่ 2 แบบ แบบหนึ่งกระจกเลื่อนไปตามราง มีช่องห่าง ๗ นิ้ว ระหว่างแผ่นกระจกทั้ง 2 แบบนี้ไม่ควรใช้ เพราะฝุ่นละอองเข้าตู้ได้ อย่างไรก็ตามขอเสนอแนะให้ใช้กระจก 2 แผ่นเลื่อนชนกัน ใช้เหมือนว่าเป็นหน้าต่างและกันฝุ่นได้ รอยกระจกไม่ขัดสายตาเวลาดูวัตถุขนาดใหญ่ได้ และติดกุญแจกระจกแบบพิเศษ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.การรักษาความมั่นคงและความปลอดภัย

ผู้จัดแสดงควรติดก๊วยแฉ่ที่มีคุณภาพดีเพื่อให้เกิดความปลอดภัยในการลักลอบขโมยวัตถุ อย่างไรก็ตาม ใ้ กระจกเลื่อนหรือแบบติดบานพับก็เป็นปัญหาในการเลือกใช้ก๊วยแฉ่ที่เหมาะสม ปัจจุบันมีการใช้กระจกแบบที่ทำให้ แข็งแรงตามกรรมวิธีทางเคมี (อย่างที่เราเรียกว่า โปลิกลาส หรือพลาสติกกลาส) ที่มีความคงทนมากและน้ำหนักเบา ซึ่ง ลดลงของอันตรายจากการแตกของกระจกได้มาก

5.ขนาดของตู้ที่เหมาะสม

ขนาดของตู้แตกต่างกันไปตามขนาดของวัตถุที่จัดแสดง อย่างไรก็ตาม พบว่าตู้ขนาดยาวมีประโยชน์มาก ความยาวของตู้โดยทั่วไปจะเป็นขนาด 4 หรือ 6 หรือ 8 ฟุต ภายในด้านหน้าของตู้ติดไฟฟ้า ตู้ควรมีความลึกด้านใน อย่างน้อย 2 ฟุต และ 2 ฟุต 6 นิ้ว กระจกตู้ควรสูงถึง 4 ฟุต 6 นิ้ว จะเป็นขนาดที่ดีสำหรับวัตถุขนาดใหญ่ แต่กระจก จะมีน้ำหนักมากขึ้นและราคาที่สูงขึ้นด้วย

ฐานล่างของตู้ควรสูงประมาณ 2 ฟุต เพื่อให้เด็กเล็กได้เห็นภายในตู้ อย่างไรก็ตาม ถ้าใช้ตู้กระจกเปิดปิด ด้านหน้า พึงจำไว้ว่าเมื่อมีตู้ขนาดใหญ่ขึ้น กระจกที่เปิดปิดย่อมมีความลำบากขึ้นด้วย เหตุนี้จึงเป็นเหตุผลอันหนึ่งที่ จูงใจให้การทำความสะดวกและการเปลี่ยนวัตถุจัดแสดงบ่อยลง เพราะฉะนั้นควรใช้กระจกเลื่อนจะสะดวกกว่า หากใช้กระจกที่ติดบานพับกว้าง 2 ฟุต หรือมากกว่านั้นก็ไ้ แต่จำเป็นต้องใช้ขายึดกระจกสำหรับเปิดตู้

6.แสงสว่าง

ควรติดตั้งแสงไฟฟ้าในด้านบนของตู้ และวางแผ่นกระจกรองแสงภายในตู้ ไม่ให้รับกวนสายตาผู้ชม แผ่น กระจกมีคุณสมบัติในการลดแสงอัลตราไวโอเล็ตที่จะไปทำลายเอกสารและวัตถุต่างๆ ให้เสื่อมเสียด้วย หลอดไฟควร อยู่ในระดับเหนือกระจกอย่างเหมาะสม และติดไฟเป็นกลุ่มให้เพียงพอและสม่ำเสมอทั่วตู้ด้านบนของตู้ทำเป็นฝา เปิดปิดได้ในเวลาเปลี่ยนหลอดไฟในตู้จัดแสดง

อาจต้องใช้ไฟ 2 ส่วนคือ ส่วนสปอตไลท์และส่วนไฟนิออน ที่เปิดไฟอาจติดอยู่ด้านบนหรือด้านข้างของตู้ แต่ควร เดินสายไฟออกไปทางมุมหลังตู้ ขาวออกไปหลายๆฟุตจนถึงปลั๊กที่ผนังห้อง หรือตามพื้นอาคารที่เตรียมไว้

7.การป้องกันฝุ่นละออง

ขอบกระจกตู้และฝาด้านบนที่ติดบานพับตลอดจน โครงสร้างทั้งหมดของตู้ ควรทำให้แน่นหนา เพื่อไม่ให้ ฝุ่นละอองและแมลงเข้าไปในตู้ ควรมีขาป้องกันและขับไล่แมลงไว้ในตู้ด้วย

8.การออกแบบตู้

สิ่งสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างพิพิธภัณฑ์สถานที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด คือ ความสง่างามขององค์ประกอบใน ห้องแสดง ซึ่งประกอบด้วยขนาดของตู้ การออกแบบและรูปแบบที่เป็นแบบแผนเดียวกัน ไม่มีการตกแต่งและคิด แปลง สามารถใช้งานได้ดี ง่ายต่อการรักษา มีความพอเหมาะ สีสันไม่ฉูดฉาดและการเลือกใช้แสงไม่อย่างรอบคอบเป็น ความประทับใจเบื้องต้นของพิพิธภัณฑ์สถานสมัยใหม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เทคนิคอื่นๆเกี่ยวกับการจัดแสดง

ในการจัดนิทรรศการพิพิธภัณฑ์สถาน นอกจากปัญหาหลักสำคัญต่างๆตามที่กล่าวมาแล้ว ยังมีปัญหาปลีกย่อยอื่นๆอีกหลายอย่าง เช่น การจัดท่าองค์ประกอบในแคละตู้ว่าวัตถุชิ้นใดควรตั้งที่ไหน เรียงลำดับเรื่องราวอย่างไร ควรทำแท่นฐานที่รองรับอย่างไร จึงทำให้วัตถุมีความสง่าและมองดูไม่ขัดตา ตู้แต่ละตู้ควรเป็นสีเขียวหรือควรจะใช้สีอื่นแตกต่างกันบ้าง การตกแต่งมากน้อยแค่ไหน ตลอดจนปัญหาการเขียนอักษรข้อความบรรยาย (Label) ควรเขียนอย่างไร ขนาดตัวอักษรควรลดหลั่นขนาดกันแค่ไหน และจะผลิตข้อความเหล่านั้นด้วยวิธีใด ถ้วนเป็นปัญหาสำคัญที่ภัณฑารักษ์จะต้องเตรียมการเอาไว้ให้พร้อม

เทคนิคเหล่านี้จำเป็นจะต้องอาศัยช่างกราฟฟิคเป็นผู้ช่วยจัดทำให้ทั้งสิ้น เพราะเพียงแต่เรื่องเล็กน้อยหากไม่ระมัดระวังในเรื่องความละเอียดถี่ถ้วนแล้ว อาจทำให้ภัณฑารักษ์กังวลกลัวลดความสำคัญลงได้ การจัดนิทรรศการที่สมบูรณ์จึงต้องอาศัยความประณีตอย่างมาก เพราะความประณีตย่อมมีส่วนช่วยให้ภัณฑารักษ์นั้นๆมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และช่วยเพิ่มพูนคุณค่าของเรื่องราวและวัตถุที่จัดแสดง

ในการเขียนบัตรอธิบาย ปัจจุบันมีกรรมวิธีผลิตงานกราฟฟิคหลายอย่างเช่น การพิมพ์ป้ายด้วยเครื่องมือสำหรับพิมพ์ป้ายเป็นพิเศษแล้ว จึงเขียนลงบนแผ่นพลาสติกเป็นรอยลึก โดยมีตัวอักษรที่สม่ำเสมอสวยงาม การพิมพ์ด้วยเครื่องพิมพ์ดีด ไอ.บี.เอ็ม ซึ่งนอกจากตัวอักษรที่สม่ำเสมอแล้ว ยังสามารถเปลี่ยนขนาดของตัวอักษรได้ตามความต้องการ ช่วยเน้นเรื่องราวในการจัดแสดงได้ดีด้วย

กระนั้นก็ดีในปัจจุบันนี้ ความนิยมในการเขียนอักษรข้อความลายมือของช่างเขียนผู้ชำนาญ ยังเป็นที่นิยมใช้กันมากในสหรัฐอเมริกา พิพิธภัณฑ์สถานเป็นจำนวนมาก ได้นำเอาวิธีการทำซิลค์สกรีน ซึ่งเป็นการพิมพ์แบบใหม่เข้ามาใช้ในการจัดทำคำอธิบายวัตถุเรื่องราวต่างๆ โดยการเขียนข้อความเหล่านั้นลงบนพื้นของผนังโดยตรง วิธีนี้แพงมากแต่มีความคงทนและให้แบบอย่างอักษรได้ถูกต้องตามความต้องการของภัณฑารักษ์และช่างออกแบบทุกประการ

นอกจากการพิมพ์หรือจัดทำป้ายเรื่องราวแล้ว การสนีกภาพถ่ายประกอบเรื่องราวบนผนังตู้ก็ดี การทำอุปกรณ์ต่างๆ ประกอบการจัดนิทรรศการรวมทั้งการให้แสงสว่างแก่วัตถุ (lighting) ก็ดี ยังเป็นวิทยาการที่ต้องอาศัยช่างเทคนิคพิเศษอีกหลายสาขาเข้ามาช่วยเหลือ ซึ่งงานเหล่านี้จำเป็นจะต้องใช้ผู้ชำนาญการเป็นพิเศษที่ได้รับการศึกษาและฝึกฝนหาความชำนาญโดยเฉพาะ

นิทรรศการในพิพิธภัณฑ์สถานนั้น เป็นเรื่องที่จะต้องมีการทดลองเพื่อหาความชำนาญและหาความเหมาะสมอยู่เสมอ ภัณฑารักษ์จะต้องกล้าริเริ่มและทดลองทำเทคนิคทุกอย่างและทุกชนิด การทำงานน้อยๆจะเพิ่มพูนความสามารถของเจ้าหน้าที่ นอกจากนั้นจะต้องคิดตามผลิตภัณฑ์ทางเทคโนโลยีใหม่ๆที่ออกสู่ตลาดและนำเข้ามาใช้พัฒนากิจการพิพิธภัณฑ์สถานของตนอยู่เสมอ การทำงานบางครั้งเพียงไร ความชำนาญต่างๆจะเกิดแก่เจ้าหน้าที่มากเพียงนั้น

นอกจากการจัดแสดงแล้ว ยังมีเทคนิคอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับการจัดนิทรรศการด้วย เช่นการติดสัญญาณเตือนภัย การป้องกันและการต่อต้านอัคคีภัย การคิดเครื่องป้องกันการโจรกรรมจะต้องเตรียมการและติดตั้งให้พร้อมก่อนที่จะเปิดห้องแสดงให้ประชาชนชม เพราะวัตถุที่นำมาจัดแสดงในพิพิธภัณฑ์สถานนั้น เป็นวัตถุที่มีค่ามาก การควบคุมรักษาความปลอดภัยจึงเป็นเรื่องสำคัญไม่น้อยกว่าเรื่องอื่นประการสุดท้าย ในบทความเรื่องนี้ก็คือการสงวนรักษาวัตถุ ซึ่งเป็นภัยที่สำคัญรองลงมาจากโจรผู้ร้าย ภัณฑารักษ์ควรจะต้องตรวจสอบให้แน่นอนว่า วัตถุอะไรบ้างที่จำเป็นต้องใช้เคมีหรือเครื่องป้องกันความชื้นเข้าช่วยเหลือ วัตถุอะไรบ้างที่จะต้องป้องกันเป็นพิเศษ ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยนักอนุรักษ์ให้คำแนะนำแก้ไขก่อนที่จะเสร็จสิ้นภารกิจในการจัดแสดง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๔

เป็นปีที่ ๑๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการ โปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยอุทยานแห่งชาติ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญใน ฐานะรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ บรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วใน พระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือ แย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

(๑) “ที่ดิน” หมายความว่า พื้นที่ดินทั่วไป และให้หมายความรวมถึง ภูเขา ห้วย หนอง คลอง บึง บาง ลำน้ำ ทะเลสาบ เกาะ และที่ชายทะเลด้วย

(๒) “อุทยานแห่งชาติ” หมายความว่า ที่ดินที่ได้กำหนดให้เป็นอุทยานแห่งชาติตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) “ไม้” หมายความว่า ร่มไม้ทุกชนิดที่ขึ้นต้น เป็นกอ เป็นเถา ตลอดจนส่วนต่างๆ ของไม้

(๔) “สัตว์” หมายความว่า สัตว์ทุกชนิด ตลอดจนส่วนต่างๆ ของสัตว์ สิ่งที่เกิดจากสัตว์ และสิ่งที่สัตว์ทำขึ้น

(๕) “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตาม พระราชบัญญัตินี้

(๖) “อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมป่าไม้

(๗) “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ และออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

การกำหนดที่ดินให้เป็นอุทยานแห่งชาติ

มาตรา ๖ เมื่อรัฐบาลเห็นสมควรกำหนดบริเวณที่ดินแห่งใดที่มีสภาพธรรมชาติเป็นที่น่าสนใจ ให้คงอยู่ในสภาพ ธรรมชาติเดิมเพื่อสงวนไว้ให้เป็นประโยชน์แก่การศึกษาและรื่นรมย์ของประชาชน ก็ให้มีอำนาจกระทำได้โดย ประกาศพระราชกฤษฎีกา และให้มีแผนที่แสดงแนวเขตแห่งบริเวณที่กำหนดนั้นแนบท้ายพระราชกฤษฎีกาด้วย บริเวณที่กำหนดนี้เรียกว่า “อุทยานแห่งชาติ”

ที่ดินที่จะกำหนดให้เป็นอุทยานแห่งชาตินั้น ต้องเป็นที่ดินที่มีได้อยู่ในกรรมสิทธิ์หรือครอบครอง โดยชอบด้วย

กฎหมายของบุคคลใดซึ่งมิใช่ทบวงการเมือง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มาตรา ๗ การขยายหรือการเพิกถอนอุทยานแห่งชาติไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ให้กระทำโดยพระราชกฤษฎีกา และในกรณีที่มีชื่อเป็นการเพิกถอนอุทยานแห่งชาติทั้งหมด ให้มีแผนผังแสดงเขตที่เปลี่ยนแปลงไปแนบท้ายพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว

มาตรา ๘ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่จัดให้มีหลักเขตและป้าย หรือเครื่องหมายอื่นแสดงเขตอุทยานแห่งชาติไว้ตามสมควร เพื่อให้ประชาชนเห็นได้ว่าเป็นเขตอุทยานแห่งชาติ

หมวด ๒

คณะกรรมการอุทยานแห่งชาติ

มาตรา ๙ ให้มีกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะกรรมการอุทยานแห่งชาติ” ประกอบด้วยปลัดกระทรวงเกษตรเป็นประธาน อธิบดีกรมป่าไม้ ผู้แทนกรมมหาดไทย ผู้แทนกรมที่ดิน และกรรมการอื่นไม่เกินสิบเอ็ดคนซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง

มาตรา ๑๐ กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

มาตรา ๑๑ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๑๐ กรรมการพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) คณะรัฐมนตรีให้ออก

(๔) เป็นบุคคลไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ

(๕) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่คดีความผิดที่เป็นลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท

เมื่อกรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ คณะรัฐมนตรีอาจแต่งตั้งผู้อื่นแทนได้

กรรมการผู้ได้รับแต่งตั้งตามความในวรรคก่อนอยู่ในตำแหน่งตามวาระเท่าที่ผู้ที่ตนแทน

มาตรา ๑๒ การประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุม หรือไม่อยู่ในที่ประชุม ให้คณะกรรมการเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุม ให้ถือเอาเสียงข้างมาก

กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๓ การประชุมต้องมีกรรมการมาประชุม ไม่น้อยกว่ากึ่งจำนวนของกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม

มาตรา ๑๔ คณะกรรมการจะตั้งอนุกรรมการเพื่อพิจารณา หรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมายก็ได้

มาตรา ๑๕ คณะกรรมการมีหน้าที่ให้คำปรึกษาต่อรัฐมนตรีในเรื่องต่อไปนี้

(๑) การกำหนดที่ดินให้เป็นอุทยานแห่งชาติ และการขยายหรือการเพิกถอนอุทยานแห่งชาติ

(๒) การคุ้มครองและดูแลรักษาอุทยานแห่งชาติ

(๓) เรื่องที่รัฐมนตรีปรึกษา

หมวด ๓

การคุ้มครองและดูแลรักษาอุทยานแห่งชาติ

มาตรา ๑๖ ภายในเขตอุทยานแห่งชาติ ห้ามมิให้บุคคลใด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มาตรา ๒๒ ในกรณีที่มีการฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ เป็นเหตุให้มีสิ่งปลูกสร้างขึ้นใหม่หรือมีสิ่งอื่นใดในอุทยานแห่งชาติผิดไปจากสภาพเดิม ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้กระทำความผิดทำลายหรือรื้อถอนสิ่งนั้นๆ ออกไปให้พ้นอุทยานแห่งชาติ หรือทำให้สิ่งนั้นๆ กลับคืนสภาพเดิม แล้วแต่กรณี ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ปฏิบัติตาม หรือถ้าไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิด หรือเพื่อป้องกันหรือบรรเทาความเสียหายแก่อุทยานแห่งชาติ พนักงานเจ้าหน้าที่จะกระทำการดังกล่าวแล้วอย่างใดอย่างหนึ่งเสียเองก็ได้ตามสมควรแก่กรณี และผู้กระทำความผิดมี หน้าที่ชดใช้ค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียไปในการที่พนักงานเจ้าหน้าที่กระทำการเสียเองนั้น

หมวด ๔

เบ็ดเตล็ด

มาตรา ๒๓ ถ้าเห็นเป็นการสมควรให้ประชาชนชำระเงินเนื่องในการที่พนักงาน เจ้าหน้าที่ให้บริการหรือให้ความสะดวกต่างๆ ในอุทยานแห่งชาติ หรือให้บุคคลใดเสียค่าธรรมเนียมหรือค่าตอบแทนสำหรับการที่ได้รับอนุญาตให้ดำเนินกิจการหรือพักอาศัยอยู่ในอุทยานแห่งชาติ อธิบดีมีอำนาจกำหนดอัตราและวางระเบียบเกี่ยวกับการเก็บค่าบริการ ค่าธรรมเนียม หรือค่าตอบแทนดังกล่าวได้ ทั้งนี้ โดยอนุมัติของรัฐมนตรี
เงินที่เก็บได้ตามวรรคก่อน เงินที่มีผู้บริจาคเพื่อบำรุงอุทยานแห่งชาติ เงินค่าปรับที่พนักงานเจ้าหน้าที่เปรียบเทียบตาม มาตรา ๒๘ และเงินรายได้อื่นๆ ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีอากรใดๆ และเก็บรักษาไว้ใช้จ่ายในการบำรุงรักษาอุทยานแห่งชาติ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีกำหนด โดยอนุมัติของรัฐมนตรี

หมวด ๕

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๒๔ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๖ (๑) (๒) (๓) (๔) หรือ (๕) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๕ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๖ (๖) (๗) (๘) (๙) (๑๐) (๑๑) มาตรา ๑๗ หรือมาตรา ๑๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๖ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๖ (๒) (๓) (๔) หรือ (๗) ถ้าปรากฏว่าสัตว์หรือทรัพย์สินที่เก็บหาหรือนำออกมีราคาเพียงเล็กน้อย หรือความเสียหายที่เกิดขึ้นมีเพียงเล็กน้อย ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๒๗ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๖ (๘) (๑๒) (๑๓) (๑๔) (๑๕) (๑๖) (๑๗) (๑๘) หรือ (๑๙) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๒๘ บรรดาความผิดตามมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเปรียบเทียบได้

มาตรา ๒๙ บรรดาอาวุธ เครื่องมือ เครื่องใช้และยานพาหนะใดๆ ซึ่งบุคคลได้ใช้ในการกระทำความผิดตามมาตรา ๑๖ (๑) ฐานแคว่ ถางหรือเผาป่า หรือตามมาตรา ๑๖ (๒) ฐานทำให้เป็นอันตราย หรือทำให้เสื่อมสภาพซึ่งไม้ หรือตามมาตรา ๑๖(๓) ฐานทำให้เป็นอันตรายต่อสัตว์ หรือตามมาตรา ๑๖(๔) ฐานทำให้เป็นอันตราย หรือเสื่อมสภาพแก่ดิน หิน กรวด หรือทราย ให้รีบเสียทั้งสิ้น โดยไม่ต้องคำนึงว่าเป็นของผู้กระทำความผิดและมีผู้ถูกลงโทษตาม คำพิพากษาของศาลหรือไม่

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๓๐ ใบอนุญาต อาชญาบัตร และประทานบัตร ตามกฎหมายว่าด้วยแร่ หรือสัมปทานตามกฎหมายว่าด้วยปิโตรเลียม ซึ่งได้ออกให้แก่บุคคลใดไว้แล้วก่อนวันที่พระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามความในมาตรา ๖ ใช้บังคับ ให้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- (๑) ขีดถือหรือครอบครองที่ดิน รวมตลอดถึงกันสร้าง แฝ้วถาง หรือเผาป่า
- (๒) เก็บหา นำออกไป ทำด้วยประการใดๆ ให้เป็นอันตราย หรือทำให้เสื่อมสภาพ ซึ่งไม้ ยางไม้ น้ำมันยาง น้ำมันสน แร่หรือทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น
- (๓) นำสัตว์ออกไป หรือทำด้วยประการใดๆ ให้เป็นอันตรายแก่สัตว์
- (๔) ทำด้วยประการใดๆ ให้เป็นอันตรายหรือทำให้เสื่อมสภาพแก่ดิน หิน กรวด หรือทราย
- (๕) เปลี่ยนแปลงทางน้ำหรือทำให้น้ำในลำน้ำ ลำห้วย หนอง บึง ท่วมทันหรือเหือดแห้ง
- (๖) ปิดหรือทำให้กีดขวางแก่ทางน้ำหรือทางบก
- (๗) เก็บหา นำออกไป ทำด้วยประการใดๆ ให้เป็นอันตราย หรือทำให้เสื่อมสภาพ ซึ่งกล้วยไม้ น้ำผึ้ง ครั่ง ถ่านไม้ เปลือกไม้ หรือมูลค้างคาว
- (๘) เก็บ หรือทำด้วยประการใดๆ ให้เป็นอันตรายแก่ดอกไม้ ใบไม้ หรือ ผลไม้
- (๙) นำยานพาหนะเข้าออกหรือขับขี่ยานพาหนะ ในทางที่มีได้จัดไว้เพื่อการนั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่
- (๑๐) นำอากาศยานขึ้นลงในที่ที่มีได้จัดไว้เพื่อการนั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่
- (๑๑) นำหรือปล่อยปลูสัตว์เข้าไป
- (๑๒) นำสัตว์เลี้ยงหรือสัตว์พาหนะเข้าไป เว้นแต่จะปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติของรัฐมนตรี
- (๑๓) เข้าไปดำเนินกิจการใดๆ เพื่อหาผลประโยชน์ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่
- (๑๔) ปิดประกาศ โฆษณา หรือขีดเขียนในที่ต่างๆ
- (๑๕) นำเครื่องมือสำหรับล่าสัตว์หรือจับสัตว์ หรืออาวุธใดๆ เข้าไป เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ และปฏิบัติตามเงื่อนไขซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้อนุญาตนั้นกำหนดไว้
- (๑๖) ยิงปืน ทำให้เกิดระเบิดซึ่งวัตถุระเบิด หรือจุดดอกไม้เพลิง
- (๑๗) ส่งเสียงอื้อฉาวหรือกระทำการอื่นอันเป็นการรบกวน หรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่คนหรือสัตว์
- (๑๘) ทิ้งขยะมูลฝอยหรือสิ่งต่างๆ ในที่ที่มีได้จัดไว้เพื่อการนั้น
- (๑๙) ทิ้งสิ่งที่เป็นเชื้อเพลิงซึ่งอาจทำให้เกิดเพลิง
- มาตรา ๑๖** ห้ามมิให้บุคคลใดกระทำให้หลักเขต ป้าย หรือเครื่องหมายอื่น ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่จัดให้มีตามพระราชบัญญัตินี้ เคลื่อนที่ ลบเลือน เสียหาย หรือ ไร้ประโยชน์
- มาตรา ๑๗** บุคคลซึ่งเข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติ ต้องปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้สั่งให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติของรัฐมนตรี
- มาตรา ๑๘** บทบัญญัติในมาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ มิให้ใช้บังคับแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติการไปเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองและดูแลรักษาอุทยานแห่งชาติ หรือการศึกษา หรือวิจัยทางวิชาการ หรือเพื่ออำนวยความสะดวกในการทัศนจรหรือการพักผ่อน หรือเพื่ออำนวยความสะดวก หรือให้ความรู้แก่ประชาชน ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติของรัฐมนตรี
- มาตรา ๒๐** การจับกุมปราบปรามผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงาน เจ้าหน้าที่เป็นพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
- มาตรา ๒๑** ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๑๖ ออกจากเขตอุทยานแห่งชาติ หรือจุดเว้นการกระทำใดๆ ในเขตอุทยานแห่งชาติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กงใช้ต่อไปเพียงเท่าที่กำหนดอายุของใบอนุญาตอาชญาบัตร ประทานบัตร หรือสัมปทานนั้นๆ แต่ทั้งนี้ผู้รับใบอนุญาต อาชญาบัตร ประทานบัตรหรือสัมปทานดังกล่าวต้องได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๑๖

(๑๓) ก่อน

(มาตรา ๓๐ แก้ไข โดยมาตรา ๓ แห่งพ.ร.ก. แก้ไขเพิ่มเติมพ.ร.บ. อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ พ.ศ. ๒๕๓๒)

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ส. ธนะรัชต์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เพื่อคุ้มครองรักษาทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ เช่น พันธุ์ไม้และของป่า สัตว์ป่า ตลอดจนทิวทัศน์ ป่าและภูเขา ให้คงอยู่ในสภาพธรรมชาติเดิม มิให้ถูกทำลายหรือเปลี่ยนแปลงไป เพื่ออำนวยประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อมแก่รัฐและประชาชนสืบไป

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๗๘ ตอนที่ ๘๐ วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๐๔)

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกำหนดฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ได้กำหนดให้สัมปทานอาชญาบัตร ประทานบัตร และใบอนุญาตที่ทางราชการอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ตามกฎหมายต่างๆ ซึ่งออกให้แก่บุคคลใดไว้แล้วก่อนที่จะมีการกำหนดเป็นเขตอุทยานแห่งชาติในพื้นที่ที่อนุญาตดังกล่าว ยังคงมีผลใช้บังคับต่อไปตราบเท่าอายุของสัมปทาน อาชญาบัตร ประทานบัตร หรือ ใบอนุญาตนั้นๆ แต่เนื่องจากการตราพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๒๔ พ.ศ. ๒๕๓๒ และได้มีบทบัญญัติกำหนด ให้สิทธิการทำกิจการที่ได้รับสัมปทานตามกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ต้องสิ้นสุดลงหากพื้นที่สัมปทานเป็นเขตอุทยานแห่งชาติสมควรแก้ไขมาตรา ๓๐ ดังกล่าว ให้สอดคล้องกับการแก้ไขพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๒๔ และโดยที่เป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนในอันที่จะรักษาความปลอดภัยสาธารณะ และเพื่อป้องกัน

ภัยพิบัติสาธารณะจึงจำเป็นต้องตราพระราชกำหนดนี้

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๖ ตอนที่ ๘ วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๓๒)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การท่องเที่ยว TOURISM

การท่องเที่ยวในประเทศไทยได้เจริญรุดหน้ามาตามลำดับ จากการส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อกระตุ้นการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งส่งผลดีต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ แต่ในด้านตรงกันข้าม การเติบโตของธุรกิจการท่องเที่ยว กลับทำให้สภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวและสภาพจนของการท่องเที่ยวลดลง การจัดการการท่องเที่ยวโดยทั่วไปมักประสบกับปัญหาที่สวนทางกันระหว่างการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและสังคมกับการพัฒนาอยู่เสมอ

ความต้องการของประเทศในการสร้างความสมดุลระหว่างการพัฒนากับการอนุรักษ์ประกอบกับกระแสโลกในการพัฒนาอย่างยั่งยืน ได้ก่อให้เกิดกระแสที่สำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว 3 ด้าน คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. กระแสความต้องการการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ ที่มีขอบข่ายกว้างขวางไปทั่วโลก ทั้งในแง่การอนุรักษ์ในระดับท้องถิ่นจนถึงการอนุรักษ์ ป้องกัน และแก้ไขวิกฤตการณ์ของโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การอนุรักษ์ระบบนิเวศ เพื่อคงความหลากหลายทางชีวภาพ

2. กระแสความต้องการของตลาดการท่องเที่ยวในด้านการศึกษาเรียนรู้ หรือมีประสบการณ์ด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ เป็นความต้องการที่มีมากขึ้นในหมู่นักท่องเที่ยวและในทุกส่วนของสังคม เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องมีความรู้และความตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้ความสำคัญกับผลกระทบที่จะเกิดกับสภาพพื้นที่ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยรวม กระแสนี้จึงก่อให้เกิดความต้องการในด้านการขยายและปรับทิศทางของธุรกิจท่องเที่ยวมากขึ้น

3. กระแสความต้องการพัฒนากน โดยการมีส่วนร่วมของประชาชนพื้นฐาน ที่จะเป็นหลักประกันในการพัฒนามิติดทางที่ถูกต้อง มีการกระจายรายได้ที่เหมาะสม เป็นไปตามความต้องการของผู้อยู่ในพื้นที่มากขึ้น

ปัญหาในเรื่องการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร การแข่งขันทรัพยากร โดยทั่วไป ประกอบกับประชาชนยังมีวิถีชีวิตที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติและต้องการใช้ทรัพยากรอยู่มาก แนวความคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Ecotourism) ดูจะเป็นทางออกที่มีอนาคต ประเทศไทยจึงยอมรับแนวความคิดนี้ค่อนข้างมากในระยะไม่กี่ปีมานี้

การพัฒนาที่สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว และผู้เป็นเจ้าของถิ่นในปัจจุบัน โดยมีการปกป้องและสงวนรักษาโอกาสต่างๆ ตามกระแสความต้องการดังกล่าวนี้ ก่อให้เกิดแนวความคิดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน และได้รับความนิยมแพร่หลายค่อนข้างมาก

การท่องเที่ยวแบบยั่งยืนเป็นการพัฒนาการท่องเที่ยวภายใต้กรอบวัตถุประสงค์ของการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่ง “ เป็นการพัฒนาที่ตอบสนองความต้องการของสังคมปัจจุบัน โดยไม่บั่นทอนศักยภาพในการพัฒนาของคนรุ่นหน้า ในการแสวงหาการตอบสนองความต้องการของตน “

การพัฒนาการท่องเที่ยวทั้งหมดต้องมุ่งสู่ความยั่งยืน โดยสรุป กิจกรรมการท่องเที่ยวจะต้องสามารถดำรงอยู่ได้ มีนักท่องเที่ยวมาเยี่ยมชมเยือนอย่างสม่ำเสมอ ทรัพยากรการท่องเที่ยวยังคงรักษาความดึงดูดใจไว้ได้ไม่เสื่อมคลาย กิจกรรมการบริการมีกำไร แม้ต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงการให้บริการอยู่เสมอ ผลกระทบที่มีต่อสภาพแวดล้อมทั้งทางธรรมชาติสังคมและวัฒนธรรม จะต้องไม่มีหรือมีน้อยที่สุด มีแต่การจัดการอย่างยั่งยืนเท่านั้น จึงจะสามารถคงความยั่งยืนของการท่องเที่ยวไว้ได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การท่องเที่ยวในปัจจุบันแบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ

1. การท่องเที่ยวธรรมชาติ (Natural Tourist) เป็นการท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ความสนุกสนาน ความชื่นชมในแหล่งท่องเที่ยวเป็นหลัก
2. การท่องเที่ยววัฒนธรรม (Cultural Tourist) เป็นการท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นเสนอลักษณะทางวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ โบราณคดีและสถานที่ต่างๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้นและเกี่ยวเนื่องกับความเป็นอยู่ของสังคม เป็นการท่องเที่ยวในเชิงการให้ความรู้และความภาคภูมิใจ
3. การท่องเที่ยวแบบบันเทิงและการกีฬา (Sport & Entertainment Tourist) การท่องเที่ยวที่สนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและความพึงพอใจในการพักผ่อน สนุกสนาน รื่นเริงบันเทิงใจ ที่มุ่งเน้นการได้รับบริการที่เหมาะสม
4. การท่องเที่ยวเพื่อการประชุมและสัมมนา การเดินทางที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการประชุมสัมมนา การติดต่อทางธุรกิจ ซึ่งอาจมีหรือไม่มีการศึกษาดูงานและการทัศนศึกษารวมอยู่ด้วยก็ได้

การท่องเที่ยวแบบ ECOTOURISM

เป็นรูปแบบหนึ่งของการท่องเที่ยว ที่มุ่งให้เกิดการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวและแหล่งทรัพยากรต่างๆ โดยเฉพาะระบบนิเวศของแหล่ง การท่องเที่ยวเชิงนิเวศจึงเป็นส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Conservation Tourism) ซึ่งเป็นการท่องเที่ยวที่พัฒนาไปสู่การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Environmentally Sustainable Development)

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

“ การเดินทางไปเยือนแหล่งท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นและแหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบ โดยกมีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้องภายใต้การจัดการอย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่น เพื่อมุ่งให้เกิดจิตสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน “

1. การท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบ

มีความพึงพอใจต่อนักท่องเที่ยว โดยเป็นการท่องเที่ยวที่ไม่ทำลายหรือทำให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม

2. แหล่งธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์

ความหลากหลายทางชีวภาพที่อยู่ในความสนใจของนักท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์ – ดึงดูดนักท่องเที่ยว ควรรักษาไว้ไม่ให้ถูกทำลายหรือเปลี่ยนแปลงไป

3. แหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ

ความแตกต่างของแต่ละวัฒนธรรมเป็นตัวดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว มีวิถีคามธรรมชาติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. โดยมีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันในหมู่ผู้เกี่ยวข้อง

จะเกิดขึ้นในทุกขั้นตอนของการจัดการการท่องเที่ยว -- การตั้งสมประสงค์ที่ดี

5. ภายใต้การจัดการสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยว

สิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวจะต้องได้รับการจัดการเพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบคือ สิ่งแวดล้อมที่เป็นทรัพยากรของแหล่งทางธรรมชาติ การจัดการทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยว

6. อย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่น

ก่อให้เกิดรายได้หรือผลประโยชน์ต่อท้องถิ่น การเรียนรู้, การพึ่งตนเองของท้องถิ่น

7. เพื่อมุ่งให้เกิดจิตสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน

ต้องมุ่งให้ผู้เกี่ยวข้องเกิดจิตสำนึกอย่างแท้จริง และสามารถปฏิบัติได้อย่างเป็นธรรมชาติโดยอัตโนมัติ เพื่อให้เกิดการรักษาระบบนิเวศของแหล่งเอาไว้ไม่ให้ถูกทำลายหรือเปลี่ยนแปลงไป โดยจะส่งผลต่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล

“เป็นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติและวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นและเกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ มีการให้การศึกษาเรียนรู้ร่วมกัน มีการจัดการที่ยั่งยืนและชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วม” แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพรองรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีเกณฑ์ดังนี้

1. ศักยภาพของทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยว พิจารณาสภาพทรัพยากรที่มีความเหมาะสมมีลักษณะเฉพาะและคงลักษณะพื้นถิ่น โดยเน้นความสำคัญของระบบนิเวศหรือวัฒนธรรมของพื้นที่
2. ศักยภาพของการจัดการ พิจารณาจากสภาพการจัดการในปัจจุบัน โดยเป็นการจัดการที่อยู่ในกรอบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศว่ามีมากน้อยแค่ไหน การพิจารณาการจัดการนี้บ่งชี้ถึง โอกาสในการเพิ่มศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวให้สูงขึ้นได้ ศักยภาพในการจัดการประกอบด้วย
 1. มีการให้ศึกษาด้านสิ่งแวดล้อม เป็นการจัดการที่สำคัญทำให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน สร้างความตระหนักและจิตสำนึกที่ดีแก่นักท่องเที่ยว
 2. การจัดการป้องกันและรักษาสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว เพื่อป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม รวมถึงการรักษาไว้ซึ่งทรัพยากร
 3. องค์การของการจัดการที่ให้ความร่วมมือกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีส่วนร่วมของชุมชน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุป

แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล คือแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติที่มีระบบนิเวศที่สมบูรณ์ มีความสำคัญสูงต่อการเรียนรู้และการอนุรักษ์รวมแหล่งท่องเที่ยว วัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง มุ่งเน้นวัฒนธรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้